

အချစ်နှင့်စားသုံး လုံးချင်းဝတ္ထုလည်းသန့်

ရွှေဘဝင်

ပင့်သက်ရိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

ရဲ့

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

ပျင်

အိပ်သက်ပိုင်

ရွှေဘဝင်

ပင့်သက်ရိုင်း

(အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
COM

ကံကြမ္မာ၏အလှည့်

“ဦးပိုက်တစ်ယောက် မိကျောင်းကိုက်လို့တဲ့ဟေ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

အမေက မိုးနင်းကို ထမင်းကျွေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ အော်
သံကြောင့်...

“ခွမ်း”

“အမေ...”

အမေ့လက်မှ ထမင်းပန်းကန် အောက်သို့လွှတ်ကျသွား
သည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ကိုပိုက်... ကိုပိုက်”

အမေ့နှုတ်ဖျားမှ အဖေအမည်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခွတ်ဆိုရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်နေလေသည်။

“အမေ... အမေ”

မိုးနဂါးခေါ်နေပေမယ့် အမေ့ဆီမှ အသံထွက်မလာပေ။

“မယ်လှိုင်... မယ်လှိုင်”

“ဟဲ့... မယ်လှိုင်၊ သတိထားမိမိ”

ဘေးအိမ်မှလူများရောက်လာပြီး အပေ့ကို ဝိုင်းဝန်းပြောနေကြပေမယ့်...

“ကို... ကို... ပိုက်... သေ... ဖြို”

“မယ်လှိုင်”

အမေ ထိုင်နေရာမှ လဲကျသွားတော့သည်။

မိုးနဂါးနားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသောစကားက အဖေသေပြီတဲ့။ အဖေ ဘာကြောင့်သေတာလဲ။

“မယ်လှိုင်ကို နှိပ်စမိမိကွာ”

အိမ်နီးချင်း ဒေါ်မိနှင့် ဒေါ်ပိုတို့က အမေသတိရအောင် လုပ်ပေးနေကြသည်။

“ခင်မောင်ဝင်း”

“ကိုငမန်း... ဘာလဲ”

“ကိုပိုက်အလောင်းကို ပြန်ရလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မရဘူး ကိုငမန်း၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်တာပဲ၊ ချောင်းရိုးထဲရောက်တော့ ဆက်ပြီးပလိုက်ရကြတာနဲ့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာ”

“ကိုပိုက်ကိုဆွဲတဲ့အကောင်က ကြီးလို့လား”

“ရေနက်ကြီး ကိုငမန်း”

“ဟာ”

ခင်မောင်ဝင်းပြောလိုက်သော ရေနက်ကြီး မိကျောင်းကြောင့် ငမန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ပြန်ပေါ်လာပြန်ပြီလား”

“ပြန်ပြီးပေါ်လာပြန်ပြီ ကိုငမန်း၊ ဒါကြောင့် ရွာက သူတွေ ဒီရက်အတွင်း မသွားကြဖို့တော့ ပြောထားတယ်”

“ဒီကောင်ကြီးက (၃)နှစ်ကို တစ်ကြိမ်တော့ ပေါ်တတ်တယ်၊ အားလုံးမသွားကြတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ကိုပိုက် ဈာပနအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနဂါးပြောဆိုနေသောအသံများကို ကြားနေရပေမယ့် ဖေဖေအတွက် ဝမ်းနည်းရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။

လူကြီးတွေပြောနေသော ရေနက်ကြီး မိကျောင်းအပည်ကတော့ သူ့ရင်တွင် ခွဲထင်နေသည်။

ရေနက်ကြီးက ဖေဖေကို သတ်လိုက်တာတဲ့။

သစ္စာမွန်စာပေ

“သား”

“မေမေ”

“သားလေး မေမေ မရှိတော့ဘူး”

အမေက သူ့ကိုဖက်ပြီး ငိုနေပေမယ့် သူ မငိုနိုင်သေး

ချေ။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ညနေ မေမေ ပြန်လာမည်ကို မြင်
ယောင်နေသေးသည်။

“ဟီး... အီး...”

အမေမျက်ရည်တွေက သူမပါးပြင်ပေါ်ဆီသို့ ကျနေလေ
ပြီ။

“မေမေ... မေမေ”

မိုးနဂါးနှုတ်ဖျားမှ မေဖေကို တမ်းတမ်းတတ ရေရွတ်
နေမိပေမယ့် မိုးနဂါးမေမေ သူ့ဆီကို ပြန်ပြီးရောက်မလာနိုင်ဘူး
ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရသောအချိန်မှာ...

သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။ ပြီးတော့
အဖေအတွက် ရေနက်ကြီး မိကျောင်းကို ပြန်ပြီးသတ်မယ်ဆို
သော အတွေးကတော့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

သဒ္ဒါပုဒ်စာပေ

အခန်း: ◀ ◯ ▶

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် မိုးနဂါးအတွက် ကြာခဲ့လေပြီ။

ခုဆို မိုးနဂါးတစ်ယောက် (၁၀)တန်းကျောင်းသားဘဝ
ကို ရောက်၍ မြို့တွင် ကျောင်းသွားတက်နေရသည်။

ရွာတွင် ပညာထူးချွန်သော ကျောင်းသားဆို၍ ထွန်း
ထွန်းပေါက်ပေါက် သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

မိုးနဂါးတို့ရွာကလေးသည် တံငါရွာကလေးဖြစ်သော
ကြောင့် ပညာရေးပိုင်းတွင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြပေ။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ခဲ့ကြသော ယောက်ျားလေး၊
ပိန်းကလေးတိုင်းသည် ရိုးရာလုပ်ငန်းထဲတွင် ဘဝကို နစ်မြုပ်နေ
ခဲ့ကြသူ များသည်။

သဒ္ဒါပုဒ်စာပေ

မိုးနဂါးအမေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

မုဆိုးမဘဝဖြင့် သူ့ကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် ရှန်းကန်ပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့သလို ဖေဖေ၏အစ်ကို
ဖြစ်သော ရွာမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကလည်း မိုးနဂါးကို
ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

မိုးနဂါးကို ရွာတွင်မနေခိုင်းဘဲ ဘုန်းကြီး၏ဒကာတစ်
ယောက် နေအိမ်မှ ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ကျောင်းပိတ်မှ ပြန်လာရသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးများ၊ ကျွန်းများ ဝိုင်းရံထားသော ရွာ
ကလေးကို မိုးနဂါး ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သတိရနေတတ်
သူ။

ခုလည်း (၁၀)တန်း စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီးချင်း ရွာကို
ချက်ချင်းပြန်ခဲ့သည်။

မိုးနဂါးနေခဲ့သော ဘုန်းကြီးဒကာမှ တစ်ရက်နှစ်ရက်
လောက် နေခိုင်းပေမယ့် မိုးနဂါး နေလို့မရပေ။

အမေနှင့်ရွာကို အရမ်းလွမ်းနေခဲ့သည်။

စက်လှေကလေး ကမ်းသို့ကပ်သည်နှင့်...

“မိုးနဂါး”

“ဟာ... ခိုင်းထူး”

ဝိုက်သိမ်းပြီးပြန်လာသော သူငယ်ချင်း ခိုင်းထူးနှင့်

သစ္စာပွင့်စာပေ

တွေ့သောကြောင့်

“မင်း ပြန်လာပြီလား”

“အေး”

“စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လို့လား”

“ကောင်းကောင်းကြီး ဖြေနိုင်တယ် ခိုင်းထူး၊ အမေ

နေကောင်းလား”

“ဟင်”

ခိုင်းထူး မိုးနဂါးအမေးစကားကို ချက်ချင်းမပြေသေးဘဲ
တွေဝေနေသည်။

“ဟေ့ကောင် ခိုင်းထူး၊ ငါမေးနေတယ်လေကွာ”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မင်းစကားတွေက ထစ်ထစ်ပေါ့ပေါ့နဲ့”

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ ခိုင်းထူး”

“မင်းအမေသတင်း မင်း မကြားတူးလား”

“ခိုင်းထူး အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ

ကွာ

“မင်းအမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါကွာ”
 “မင်းအမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ”
 “ဘာ”

မိုးနဂါး ခေါင်းကို မိုးကြိုးခလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။
 “မင်း ငါ့ကိုနောက်နေတာလား စိုင်းထူး”

“ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာလယ်က မုဆိုးဖို
 ငလှိုင်နဲ့ ယူလိုက်တာ”
 “ဟာကွာ”
 “မိုးနဂါး”

မိုးနဂါးခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းကာ ရှေ့သို့မလှမ်းနိုင်တော့
 ပေ။ သဲသောင်ပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စိုင်းထူးလည်း မိုးနဂါးဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
 “ဘာတတ်နိုင်မလဲ မိုးနဂါးရယ်... စိတ်လျော့လိုက်
 ပါ”

“ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီးသွားပြီကွာ”
 “မိုးနဂါးရာ... မင်းအမေလည်း မင်း ဒီအရွယ်ထိ နေ
 လာခဲ့တာပဲ၊ သူ့အတွက် အဖော်ရှာတာ နေမှာပေါ့”

“ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲကွာ၊ အမေပင်ပန်းတာ
 ငါအသိဆုံး၊ ငါ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မှာပေါ့၊ ခုတော့
 ကွာ”

“မင်းအမေက မင်းကို ငါတို့လို တံငါသည်တွေ၊
 မိကျောင်းဖမ်းတဲ့သူ မဖြစ်စေချင်လို့ နေမှာပါ”
 “တော်ပြီကွာ”

“မိုးနဂါး... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အိမ် မပြန်ဘူး
 လား”

“ငါ အိမ်မပြန်တော့ဘူး”
 “ဟေ့ကောင်... မိုးနဂါး၊ မင်းအမေ ခံတ်ပူနေလိမ့်
 မယ်”

“ငါ့အမေ ငါ့ကို စိတ်ပူမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”
 “မိုးနဂါး... သူငယ်ချင်း၊ မင်း လျှောက်တော့မသွားပါ
 နဲ့ကွာ၊ အိမ်မပြန်ချင်ဘူးဆိုလည်း ငါ့အိမ်ကို လိုက်နေမလား”

“ကျေးဇူးတင်တယ် စိုင်းထူး၊ ငါ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေး
 ချင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်သွားမလဲ”
 “ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားမယ်”
 “အေး အေး... ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ မင်းစိတ်ပြေ
 တော့ မင်းအမေဆီကို ပြန်ပါကွာ မိုးနဂါး”

“ငါ့စိတ် ဘယ်လိုမှပြေမှာမဟုတ်တော့ဘူး စိုင်းထူး၊
 အမေ ငါ့ကို သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ၊ အမေ ရက်စက်တယ်”
 မိုးနဂါးမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥများကျလျက်..

၁၁

ဧည့်သည်

ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေပီတော့သည်။

အခန်း << ၂ >>

မိုးနဂါး ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ရောက်နေသည်မှာ
တစ်ပတ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘကြီးဘုန်းကြီးသည် သူစိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်းသာ
ပြောပြီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေစေသည်။

အမေကတော့ သူ့ဆီကို မကြာခဏလာပေမယ့် သူ
ရှောင်နေခဲ့သည်။

အမေ ဖျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းဖြင့် ပြန်သွားသည်ကို
မြင်ရတော့လည်း ရင်ထဲမကောင်းခဲ့ပေ။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ဒါပေမယ့် အမေနှင့်တွေ့လျှင် သူ့ရင်က ခံစားမှုတွေကို ပေါက်ကွဲထွက်မည်စိုး၍ မိုးနဂါး ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေနေသောကြောင့် အမေ စိတ်သောက ပူပင်မှုက မရှိခဲ့ပေ။

ဘကြီးဘုန်းကြီးကလည်း အမေ့ကို ကလေးစိတ်ပြေ သလောက်ထိ နေပါစေဟု ပြောသဖြင့် အမေ မိုးနဂါးကို ပြန်ပြီး ခေါ်မည့်စကားကို မဆိုတော့ပေ။

မိုးနဂါး ပထွေးကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းကိုလာ ပေမယ့် မိုးနဂါးကို စကားမပြောရဲပေ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ပထွေး ဘက်မှပါလာသော ငမိုးနှင့် မိုးနဂါးက လုံးဝမတည့်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ငမိုးဆိုသည့်ကောင်က အရက်ကလေးတမြဲမြဲနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လူမိုက်လုပ်ချင်နေသူ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ငလိုင်ကလည်း ဆုံးမခြင်းမရှိသည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ခါ သားနှင့်အမေ အရက်တစ်ခိုင်းတည်းသောက်တတ် သည်။

ဒါကြောင့် ဒီကောင် ပိုပြီးဆိုးမိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုသားအဖကို အမေ ဘာကြောင့်ရွေးချယ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို မတွေးတတ်အောင်ပင်။

တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပေ။

သစ္စာမှန်စာပေ

“ဟူး”

မွန်းကျပ်လှသော အတွေးများကို ခေါင်းထဲမှဖယ်ထုတ် လိုက်ပြီး မိုးနဂါး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်နှင့် အချိန် ကုန်နေခြင်းကို မိုးနဂါး ငြီးငွေ့လာသည်။ ဒါကြောင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ချောင်းဆိပ်နားသို့ရောက်တော့ ဦးငမန်းတို့လှေထွက် ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟ... မိုးနဂါး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာတာ၊ ဦးငမန်းတို့ ပိုက်ချသွား မလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မိကျောင်းသွားပစ်ကြမလို့၊ မြို့က မိကျောင်းလိုချင်တယ်ဆိုပြီး လာမှာထားလို့”

“ဟင်”

မိကျောင်းဆိုသောအသံကိုကြားလျှင် မိုးနဂါးစိတ်ထဲ တွင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်စုံကို ခံစားလိုက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့ သည်။

သူ့အဖေကို မိကျောင်းသတ်ခဲ့၍ သူတို့ဘဝတွေ ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု အတွေးဝင်လာပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာ သည်။

သစ္စာမှန်စာပေ

“ဦးငမန်း”

“ဘာလဲ မိုးနဂါး”

“ကျွန်တော်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟာ... မလိုက်နဲ့ မိုးနဂါး၊ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ကွ”

“ဟောကျွန်းလေးပါ၊ အန္တရာယ်ကြီးတာကို ကြောက်
နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟေ့ကောင်”

မိုးနဂါး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှေဝမ်းထဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်
တော့သည်။

“ဒီကလေးတော့ ပြောရခက်ပါလား”

“ကဲပါ ကိုငမန်းရယ်၊ မိုးနဂါးလိုက်ချင်နေတာ လိုက်ပါ
စေ”

“မင်ဘာသိလို့လဲ ခင်မောင်ဝင်း၊ မယ်လှိုင်က သူ့သား
ကို ခုလို တံငါကိစ္စ၊ မိကျောင်းကိစ္စတွေမှာ ခေါ်သွားတာ
ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

“မကြိုက်လည်း မိုးနဂါးက လှေပေါ်ကဆင်းမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း... ကဲ ကဲ... မင်းပစ္စည်းတွေစုံပြီလား”

“ခုံပြီ”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ဝိုး”

“ဝိုး”

စက်သမ္ဗန်လေးကို စက်နှိုးပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်။

မိုးနဂါးအတွက် ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံတစ်ခုပင်
ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး ရွာကိုပြန်လာတိုင်း သူငယ်ချင်း စိုင်းထူးနှင့်
တော့ ပင်လယ်ထဲ ပိုက်ချတော့ လိုက်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုလို မိကျောင်း
ဖမ်းတာတော့ တစ်ခါမှလိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

“ဘယ်ကျွန်းကို ဦးတည်မလဲ”

“မျောကျွန်းကို” မောင်းကွာ၊ ခုချိန်ဆို ဒီကောင်တွေ
သားပေါက်တွေ ဆင်းပြီကွ”

စက်သမ္ဗန်လေးက မျောကျွန်းဆီကို ဦးတည်ပြီး မောင်း
နေလေပြီ။

“မိုးနဂါး”

“ဗျာ... ဦးငမန်း”

“ဟိုရောက်ရင် လှေပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေနော်”

“ဦးငမန်းကလည်း ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပြောနေတာကွ၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်
ရင် မယ်လှိုင်က ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းအမေဆီကို

သစ္စာပွင့်စာပေ

၁၆

ရွှေဘဝ

မပြန်တော့ဘူးလား”

“ပြန်ချင်စိတ်မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ မိုးနဂါးရ၊ မင်းအမေက မင်းကို အရမ်းချစ်တာကွ”

“ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်ရင် နောက်အိမ်ထောင်ပြု မလား၊ ကျွန်တော့်ကိုမချစ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတာပေါ့”

“မိုးနဂါးရယ်... မင်းအသက် (၁၆)နှစ်ထိ မင်းကို အပင်ပန်းခံပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးလာတာပဲ၊ သူလည်း ပင်ပန်းလွန်း လို့ မှီခိုရာရှာတာနေမှာပါ”

“ကဲဗျာ... ဦးငမန်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့၊ ကြားရတာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းလို့ပါ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျော့ကျွန်းနားသို့ စက်သမ္ဗန်လေး ကပ်လာခဲ့ပြီး

“ခင်မောင်ဝင်း”

“ပြော ကိုငမန်း”

“အနောက်ချောင်းရိုးက ဝင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုခင်မောင်ဝင်း စက်သပ်လိုက်ပြီး လှော်တက်ဖြင့် ခတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ခင်မောင်ဝင်း... ရေသံတော့ လုံပါစေကွာ၊ ဒီကောင်

သစ္စာဗွန်စာပေ

ပင့်သက်ရှိင်း

၁၇

တွေက သိပ်ပြီးလျင်တာ”

ရေသံလုံလုံဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်းဝင်လာခဲ့ပြီး မိကျောင်း ကို ရှာဖွေနေသည်။

အတော်ကြာသည်အထိ မိကျောင်းအရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေ။

“ကိုငမန်း... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လှေကို လမုပင်ခြေရင်းမှာကပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေ ကို စောင့်ကြည့်မယ်”

“အင်း”

ခင်မောင်ဝင်း လှေကို လမုပင်ခြေရင်းတွင် ထိုးကပ်လိုက် ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။

“ကိုငမန်း... ဟိုမှာ...”

“ဟင်”

ကမ်းပေါ်သို့တက်သွားသော မိကျောင်းအရာကြီးကို တွေ့လိုက်သဖြင့်

“ခင်မောင်ဝင်း... ဒီကောင်ကြီး အစာတက်ရှာတာ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ အဆင်းကိုစောင့်မလား”

“အေး... စောင့်မယ်၊ မိုးနဂါး”

“ဗျာ... ဦးငမန်း”

သစ္စာဗွန်စာပေ

၁၈

ဧည့်အသင်

“မိကျောင်းကိုထိတာနဲ့ လှေကို ပြန်ကိုင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

သစ်ခြုံထဲမှ တိုးသံကြောင့် ဦးမန်းတို့ ကြိုးတပ်ထားသော မိုန်းကို အသင့်ပြင်ထားသလို လာနေသည့်ဘက်သို့ လှေဦးတည့်ထားလိုက်သည်။

“ကိုမန်း... ဆင်းလာပြီ”

“အေး... အမှားအယွင်းမရှိစေနဲ့နော်”

“ဟာ... ဟိုမှာ”

ကုန်းပေါ်မှ မိကျောင်းကြီးဆင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်နေကြရပြီ ဖြစ်သည်။

“ခင်မောင်ဝင်း... လှေကို ရှေ့တိုးလိုက်တော့”

“အင်း”

လှေမှာ မိကျောင်းနှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်...

“ဂုန်း”

“ဝိုး”

“ဗုတ်”

“ဂုန်း”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

၁၉

“ဂုန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

“သတိထား”

မိကျောင်းကြီးမှာ အမြီးနှင့်ရိုက်နေသောကြောင့် သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေဝမ်းတွင် ဝပ်နေရသည်။

“ဂုန်း”

“ခင်မောင်ဝင်း”

မိကျောင်း၏ရုန်းအားကြောင့် ခင်မောင်ဝင်း ထိန်းရင်းရေထဲကို ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟာ”

ဦးမန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်...

မိုးနဂါး သူ့ရှေ့တွင်တွေ့လိုက်ရသော သံချွန်အရှည်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ခင်မောင်ဝင်းကို မိကျောင်းကြီးကိုက်ရန် ကူးလာစဉ်...

မိုးနဂါး သံချွန်ကို စုံဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ကဲကွာ...”

“ဂုန်း”

“မိုးနဂါး”

မိကျောင်း၏ ခေါင်းတည့်တည့်ကို အားနှင့်ထိုးစိုက်

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

လိုက်ပြီး ရေထဲတွင် လုံးထွေးသွားသည်။

“ဂုန်း”

“ဂုန်း”

မိုးနဂါး ရှိသမျှအားကို အကုန်ထုတ်ပြီး မိကျောင်း ဦးခေါင်းထဲကို ထိုးသွင်းလိုက်သောကြောင့် သွေးများ ရေပေါ်တွင် ရဲရဲနီသွားသည်။

“မိုးနဂါး”

“မိုးနဂါး”

လှေပေါ်ကို ပြန်ရောက်နေသော ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ဦးငမန်းတို့၏ ခေါ်သံကို ကြားနေရသည်။

အတန်ကြာတော့ မိကျောင်းကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“မိုးနဂါး”

“ဦးငမန်း”

မိုးနဂါးအင်္ကျီတွင် မိကျောင်းသွေးများနှင့် ချင်းချင်းနီနေ လေပြီ။

သူ့ကို လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီး...

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီး ကြွသွားပြီ”

“မိုးနဂါး”

“မင်း”

သူ့ကို ဦးငမန်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်း အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေ ၏။

“မင်း ငါ့ကို ကယ်လိုက်တာ မိုးနဂါး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖေအတွက် ကလေးစားချေခြင်းအစပဲ၊ ဒီကမ္ဘာမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင်မှမရှိ အောင် သတ်ပစ်ချင်တယ်၊ သတ်ကိုသတ်မယ်”

“မိုးနဂါး”

မိုးနဂါး၏ သေးစွန်းနေသောလက်မှ နှလုံးသားထဲကို စီးဝင်နေသော ခံစားချက်တို့က အရိုင်းတစ်ကောင်သဖွယ် ဖြစ်နေ လေပြီ။

မိုးနဂါးစိတ်တွင် နောက်ထပ်မိကျောင်းများစွာကို သတ် ပစ်ရန် စိတ်ဆန္ဒများ ပြင်းပျံ့နေလေပြီ။

“ခင်မောင်ဝင်း... ပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သေနေပြီဖြစ်သော မိကျောင်းကြီးကို ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခန့် စွာ တုပ်ပြီး စက်လှေဖြင့် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဒီနေ့သည် မိုးနဂါးဘဝ၏ အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ပေး လိုက်သော နေ့တစ်နေ့ဆိုလျှင် မမှားပေ။

သူ၏ဖခင် ဦးပိုက်၏အမွေကို မိုးနဂါး ဆက်ပြီးခံယူရန် ကံကြမ္မာက အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုကို ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

၂၂

အောက်

မိကျောင်းသတ်သမား မိုးနဂါးတစ်ယောက်အဖြစ်ကို
ပေးလိုက်သော အခွင့်အရေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း: << ၃ >>

မိုးနဂါး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မနေတော့ပါ။

အမေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

မိုးနဂါး ပြန်ရောက်ရခြင်း အကြောင်းကတော့ သူ
မိကျောင်းသတ်သမားတစ်ယောက်ဘဝကို ခံယူတော့မည်ဖြစ်
သောကြောင့် သာသနာ့မြေနှင့် မအပ်စပ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

ခုဆို ရွာတွင် မိုးနဂါး၏ မိကျောင်းသတ်ဖြစ်မှုတွင် ပြိုင်
ဘက်ကင်းအောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“သား”

သူ အပြင်သို့ထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် အမေခေါ်သံ
ကြောင့်

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂၄

ရွှေဘဝ

“ဘာများလဲ အမေ”

“သား ဒီအလုပ်ကို ဆက်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ပညာပဲ သင်ပါ”

“သား ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ အမေ၊ အဖေ့ကိုသတ်ခဲ့တဲ့ ဒီကောင်တွေကို သား မျိုးတုံးတဲ့အထိ သတ်မယ်”

“သားရယ်... ဒါဟာ ကံကြမ္မာရဲ့အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ သားအဖေက ဒီလိုသေရမယ်ဆိုတာ ပါလာလို့ သေတာပဲလို့ မှတ်လိုက်ပါ”

“အမေ သားကို နားမချနဲ့တော့၊ သား ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း”

အမေ သူ့လက်မောင်းကလေးကိုင်ပြီး သက်ပြင်းချနေလေသည်။

“အမေ သားအတွက် စိုးရိမ်နေရတယ်ကွယ်”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ အဖေ့ကိုသာ သတ်လို့ရမယ်၊ သားကို ဒီကောင်တွေ ဘယ်တော့မှသတ်လို့မရစေရဘူး၊ သားကသာ သတ်လို့ရမယ်၊ ကဲ... သား သွားမယ်”

“သား ဘာပဲလုပ်လုပ် ရတနာသုံးပါးကို မမေ့နဲ့နော်”

“အင်း”

မိုးနဂါး ကြိုးခွေနှင့်မိုနန်းကို ကောက်ယူပြီးအထွက်...

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပင်သက်စိုင်း

၂၅

“ဒေါ်မယ်လှိုင်... ဟေ့... မိထွေးကြီး”

“ဟင်”

မိုးနဂါး အပြင်ရောက်သည်နှင့် ကြားလိုက်သောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငမိုးတစ်ယောက် ယိမ်းထိုးပြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငမိုး... နင် မူးနေရင် အေးအေးနေ၊ အိပ်စရာရှိအိပ်”

“ခင်ဗျားက မိထွေးပီပီ မိထွေးစကားမပြောနဲ့၊ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားသားရောက်လာလို့ အသံမာနေတာလား”

“တောက်”

မိုးနဂါး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“ဟေ့ကောင် ငမိုး”

“သား”

အမေ သူ့ကို လှမ်းပြီးတားပေမယ့် မမိလိုက်တော့ပါ။

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

“အား”

ငမိုးမျက်နှာကို နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်သောကြောင့် နဂိုကမှ မူးနေသောအရှိန်နှင့် နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်နှင့် ခြံထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဓားကို ကောက်ယူပြီး အပေါ်မှ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

စိုင်းမည်အပြု...

“သား မလုပ်နဲ့”

“အမေရာ လွှတ်စမ်းပါ။ ဒီကောင်မျိုး ရှင်းပစ်တာ ကောင်းတယ်”

“သား အမေ့ကိုသနားရင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူသေ မှာကို စိုးရိမ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သားလေး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့”

“အ... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ငမိုး”

“မိုး... န... ဂါး...”

“သား”

ငမိုး ကုတ်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး

“မင်းကို ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးတာ၊ နောက် ငါ့အမေ ကို မိထွေးလို့ခေါ်ရင် မင်းပါးစပ်က သွားတွေတစ်ချောင်းမှ မရှိ တော့ဘူးမှတ်၊ ခု ငါလုပ်တာကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ငါပြန်လာရင် ထပ်ရှင်းပယ်၊ အေး... ငါ့အမေကို ထိခဲ့ရင်တော့ မင်းတို့သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ပသက်သာဘူးမှတ်”

ငမိုးတစ်ယောက် မိုးနဂါးကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောနိုင် စွမ်း မရှိဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေလေတော့သည်။

မိုးနဂါး လှေပေါ်သို့ တက်မည်အပြု...

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

စိုင်းထူးနှင့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း သွားတော့မလို့လား”

“အေး... မင်း ကိစ္စရှိလို့လား စိုင်းထူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က မင်းနဲ့ အလုပ် ကိစ္စလေး စကားပြောချင်လို့”

“ပြောလေ”

“ကျွန်တော်တို့ မိကျောင်းသားရေ လိုချင်လို့ လာခဲ့ တာပါ”

“ဪ”

“အဲဒါ ကိုမိုးနဂါး ရှာပေးနိုင်မလား”

“မိကျောင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ အကုန်ရစေရမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်တော့လောက် ရနိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်တော့ စောင့်ပါ”

“ယုံကြည်ပါတယ်၊ မိကျောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုမိုးနဂါး သတင်းကို ကြားပြီးသားပါ”

“ဒါဖြင့် ညနေအပြန်ကိုစောင့်”

“ကောင်းပြီ”

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ ခိုင်းထူး”

“ငါလိုက်ခဲ့ရမလား”

“မိုးနဂါးအတွက် အဖော်မလိုပါဘူးကွာ၊ ကဲ...

လစ်ပြီ”

စက်သမ္ဗန်ကို စက်ကောက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

မိုးနဂါး မိကျောင်းနောက်လိုက်နေသည်မှာ (၂)ရက်ရှိနေပြီ။ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသောကြောင့် ဒီနေ့ တခြားတစ်နေရာကိုပြောင်းဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

“မင်းတို့ပဲ ရှောင်နိုင်မလား၊ ငါကပဲ တွေ့အောင်ရှာနိုင်မလားဆိုတာ တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

မိုးနဂါးစိတ်ထဲတွင် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ကျောက်ဖြူကျွန်းဆီသို့ သမ္ဗန်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။

ကျောက်ဖြူကျွန်းသည် ဘယ်သူမှမသွားရဲသော နေရာပင်ဖြစ်သည်။

သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ပေါများသလို နတ်ကြီးသည်ဟုလည်း ရွာမှလူများ ပြောဆိုသံကို မိုးနဂါး ကြားဖူးနေသည်။

ဒါပေမယ့် သူ ငယ်ငယ်က အဖေ သူ့ကို ကျောက်ဖြူကျွန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ဖူးသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုကျွန်းမှ ၄က်ပျောသီးတစ်ခိုင်ကို ခုတ်ပြီးကျွေးခဲ့ဖူးသည်ကို သူ အမှတ်ရခဲ့ဖူးသည်။

အဖေသည် သူ့လိုပဲ သရဲ တစ္ဆေကို ယုံကြည်သူမဟုတ်။

နတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမေကြောင့် တင်မြှောက်ပူဇော်တာမျိုးကိုသာလုပ်ပေမယ့် အဖေက တယူသန်သမားသာဖြစ်သည်။

ကျောက်ဖြူကျွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာမှ တံငါသည်များ ဘယ်သူမှမသွားရဲကြသည်တော့ အမှန်ပင်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုသောအဖြေကိုတော့ ပါးစပ်ပေါက်အမျိုးမျိုးမှ အကြောင်းပေါင်းစုံကို ကြားဖူးသည်။

မိုးနဂါးလက်တွေ့တော့ တစ်ခါမှ မကြုံဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ကြုံဖူးပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

စက်သမ္ဗန်ကလေးက ကျွန်းနားသို့ ချည်းကပ်လာနေသည်။

“ဟင်”

မိုးနဂါးလှေဘေးတွင် ရေထဲမှပျောလာသော ပုလင်းတစ်လုံးကြောင့် ဆယ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နိုင်ငံခြားဖြစ်

အရက်တစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။

အရက်ပုလင်းမှာ ပါကင်ပိတ်ဖြစ်သောကြောင့် လှေဝမ်းသစ္စာမွန်စာပေ

ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဟာ”

ချောင်းလက်တက် အရှေ့နားသို့ရောက်သည်နှင့် ရေစီးသန်ခြင်းကြောင့် လှေပဲ့ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

မိုးနဂါး ကျောက်ဖြူကျွန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ညိုပြီးမှိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဓာတ်နံ့ဘေးတွင် မြင်နေရသော ကျောက်တောင်ကြီးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘီလူးသရဲခေါင်းကြီးများနှင့် တူနေသည်။

“ဝေါ”

ရေစီးမှာ တဖြည်းဖြည်းကြမ်းလာသောကြောင့် လှေကို ကမ်းဘက်မှ အလိုက်သင့်မျောလိုက်ခဲ့ရသည်။

“ဝေါ”

“ဟာ”

ရေဝဲဂယက်တစ်ခုကြောင့် လှေငယ်မှာ တစ်ပတ်လည် ထွက်သွားပြီး ဝဲဗဟိုတည့်တည့်သို့ရောက်တော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

သစ္စာမုန်ဓာဏ

လှေပဲ့ကို နိုင်နင်းစွာထိန်းပြီး ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟူး”

အတော်ကြာအောင် ရုန်းကန်ပြီးမှ လွတ်ထွက်ခဲ့သည်။ မိုးနဂါးနှင့် ကျောက်ဖြူကျွန်း အန္တရာယ်အစပင် ဖြစ်သည်။

လှေကို ဆက်၍လှော်ခဲ့ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှေ့ကစားလိုက်တော့ မိကျောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးပေ။

“ဖြောင်း”

“ဟင်”

မိုးနဂါးလှေကလေး သိမ့်ခနဲတုန်သွားပြီး ဘေးသို့ ယိမ်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

မိုးနဂါးလှေကို သားကောင်တစ်ကောင် ဝင်ပြီးတိုးခြင်းသာ ဖြစ်မည်။

“ဟာ”

လှေက ရှေ့ဆက်ပြီးလှော်၍မရတော့ပေ။ အောက်မှ လှမ်းပြီးဆွဲထားသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

“ပွက်”

“ပွက်”

ရေပေါ်တွင် ပူစီဖောင်းများ တက်နေခြင်းကြောင့် အောက်တွင် တစ်ခုခုနှင့်ငြိနေပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

သစ္စာမုန်ဓာဏ

“ဟင်”

လှေ၏ ဘေးဘောင်တွင် မည်းမည်းအတန်းကြီးနှစ်ခု ကို တစ်ဖက်စီတွင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မိုးနဂါး သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

တခြားသူဆိုလျှင် ထိုနေရာတွင် သွေးပျက်ပြီး တစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မိုးနဂါးကတော့ သွေးအေးအေးဖြင့် ဓါးမကို ဆုပ်ကိုင် ပြီး သူ့လှေကို ကုပ်တွယ်ထားသော မျှော့အသွင်လက်ကြီးများ ကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

“တောက်”

“၅။”

“ဟာ”

ထိုမျှော့အသွင်ကြီးပြတ်သွားသည်နှင့် သွေးများက ရေပန်းသဖွယ်ထွက်လာပြီး မိုးနဂါးမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွား သည်။

“ကဲကွာ... ကဲကွာ... ငါ့ခရီးကို အဟန့်အတားဖြစ် အောင် လုပ်တဲ့ကောင်”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...”

မိုးနဂါး အချက်ပေါင်းများစွာ ရေထဲမှကောင်ကြီးကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်သောကြောင့် ရေပြင်တွင် သွေးများ ချင်းချင်းနီမြန်း

သစ္စာမ္မန်စာပေ

၂ ပင့်သက်ခိုင်း

သွားတော့သည်။

မိုးနဂါးလှေပေါ်တွင် ရေဘဲနက်ကြီး၏ ခြေလက်အပိုင်း ပိုင်း ပြတ်စများ စုပုံသွားတော့သည်။

“မင်းတို့ရေထဲကကောင်တွေရဲ့ ဘုရင်လုပ်မယ့်ကောင် ဆိုတာ သိထားဗေ့၊ ဟား ဟား ဟား...”

မိုးနဂါး ဓါးမကို ကိုင်မြှောက်ပြီး အားပါးတရ ရယ်မော လိုက်တော့သည်။

လှေကို ရှေ့သို့လှော်ခတ်သွားပြီး လှေထဲမှ ရေဘဲနက် ၏ ခြေလက်များကို လွှင့်ပစ်ရင်း သူ လက် ခြေ မျက်နှာတို့ကို ဆေးကြောနေလေသည်။

ကျောက်ဖြူကျွန်း၏ ဒုတိယမြောက်ရန်စွယ်ကို ကျော် ဖြတ်နိုင်ခဲ့သူအဖြစ် ရဲဝံ့စွာ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

ညနေစောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိ မိကျောင်းအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေး

ပေ။

မိကျောင်းမှာ မိုးနဂါး အနံ့အသက်ကို သိနေသော ကြောင့် ရှောင်ပုန်းနေသည်များလား။

“ဟာ”

ချောင်းစပ်တစ်နေရာတွင် မိကျောင်းပေါက်ကလေးများ ကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် လှေကို တစ်ဖက်ချုံတွင်ကပ်လိုက်

သစ္စာမ္မန်စာပေ

ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကောင် မဖြစ်မနေ ပြန်လာမှာ သေချာတယ်”

မိုးနဂါးစိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟီး”

ညနေခင်း မှောင်စပျိုး အနေအထားကို ရောက်ခဲ့သော
ကြောင့် အေးစိမ့်လာတော့သည်။

သူ စောစောပြန်ဖြစ်မယ်ဟု ထင်ခဲ့ပြီး အပေါ်အန္တေး
ထည်ကို ယူမလာခဲ့ခြင်းကြောင့် အခက်ကြုံနေရသည်။ ပြီးတော့
အပေါ်အဝတ်အစားများလည်း ရောဘဲနက်၏သွေးများကို ဆေး
ကြောထားသောကြောင့် စိုစွတ်နေသည်။

“ဟီး... အီး...”

အချမ်းဒဏ်သည် ဆိုးသထက်ဆိုး၍ လာနေလေပြီဖြစ်
သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။

“ဟင်”

မိုးနဂါး မျက်လုံးရှေ့တွင် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော အရက်
ပုလင်းကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိုးနဂါးအတွက် အချမ်းပြေရာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်
လိုက်ပြီး အဖုံးကိုဖွင့်ကာ မော့သောက်လိုက်သည်။

“အား”

အာခေါင်ထဲတွင် ပူရှရှဖြစ်သွားပြီးနောက် နွေးထွေး

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ခုတ်ယအကြိမ် ထပ်ပြီးမော့သောက်လိုက်တော့ ခေါင်း
ထဲတွင် ရိုဝေဝေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများဆူပွက်လာသလို
ဖြစ်လာသည်။

တတိယအကြိမ်မော့သောက်မိပြန်တော့ ပင်ကိုယ်စိတ်
ကလေး ပျောက်ပြီး အရာရာကို ဘာမှဂရုစိုက်သောအသွင်
အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆက်ပြီးသောက်ရင် အိပ်ပျော်
သွားနိုင်တယ်၊ နောက်မှ ဆက်သောက်မယ်၊ ခဏနေဦး”

အရက်ပုလင်းအဖုံးကို ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီး လှေကို ကမ်းနား
ဆီသို့ ချည်းကပ်လိုက်စဉ် မိကျောင်းပေါက်နှစ်ကောင် ရေထဲဆင်း
ပြီး ဆော့နေသောကြောင့် အမြီးမှ ဆွဲကိုင်ပြီး

“ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့ကို ခွဲတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့လည်း ကွဲ
စေရမယ်”

မိကျောင်းပေါက်နှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီး လှေဝမ်း
ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား...”

မိုးနဂါး တစ်ယောက်တည်း အားပါးတရ ရယ်မောနေ
တော့သည်။

ဟော၏ကြောက်မက်ဖွယ်ညကို မိုးနဂါး ဂရုစိုက်ဘဲ

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

အရက်ရှိန်ကလေးနှင့် သွေးကြွနေလေသည်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကာ လရောင်ကလေးက
မပေါ်တပေါ်ဖြစ်နေသောကြောင့် မိုးနဂါး ရှေ့သို့ရောက်လာမည်
မိကျောင်းကို သတိကြီးစွာနှင့် စောင့်နေသည်။

“ဖျောက်... ဖျောက်... ဖျောက်”

ရေတိုးသံနှင့်အတူ ကြားရသောအသံလာရာသို့ လရိပ်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သစ်တုံးသဖွယ်လာနေသော မိကျောင်း
ကြီးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် မိုးနဂါး အသင့်အနေအထားသို့ ပြင်
လိုက်ပြီး လှေဦးတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

မိကျောင်းကြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ရောက်
လာသည်နှင့်...

“ကဲ”

“ဝိုး”

“ခုတ်”

“ဝုန်း”

တိတ်ဆိတ်နေသောညကို ဖြူခွင်းလိုက်သောအသံတို့
ထွက်ပေါ်လာပြီး မိကျောင်းကြီး လူးလိမ့်ရင်း အငြိုးနှင့် လှမ်းရှိက်
လိုက်သောကြောင့်...

“ဝုန်း”

မိုးနဂါး ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး လှေဘေးတွင် ကပ်နေ

သစ္စာမွန်စာပေ

လိုက်သည်။

မိကျောင်းကြီး ဒဏ်ရာနှင့် အတင်းကူးခတ်ပြေးပေမယ့်
ကြိုးများက ရစ်ပတ်ထားသလိုဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မရုန်းနိုင်တော့
ပေ။

“ကဲ”

“ဝိုး”

“ခုတ်”

မိုးနဂါး နောက်ထပ် ကြိုးမှိုင်းတစ်ခုကို ထပ်ပြီးထိုးစိုက်
လိုက်ချိန်တွင် မိကျောင်းကြီးမှာ လုံးလုံးမလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

“တောက်”

“ဝိုး”

စက်လှေကို စက်နှိုးပြီး ချောင်းအပြင်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။

မိကျောင်းကြီးကတော့ စက်လှေနောက်တွင် ပါလာ
လျက်...

ချောင်းဝအပြင်သို့ရောက်တော့ ရေလှိုင်းကြီးနေသော
ကြောင့် ရွာကို ညတွင်းချင်းပြန်မည့်ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပြီး ကျောက်
ဆောင်တစ်ခုတွင် ထိုးကပ်လိုက်သည်။

မနက်မိုးလင်းမှ ထပြီးမောင်းထွက်မည်ဖြစ်သည်။

မိကျောင်းကြီးကို စိတ်ချရအောင် ကြိုးများ ထပ်မံတုပ်

သစ္စာမွန်စာပေ

၃၈

ရွှေဘဝင်

နှောင်ပြီး ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်ကို အရက်ပုလင်းဆွဲယူကာ တက်ခဲ့သည်။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရောက်တော့...

“ရေသတ္တဝါတို့ရဲ့ဘုရင် မိုးနဂါးတဲ့ဟေ့”

စစ်ပွဲအောင်နိုင်သူ စစ်သူကြီးပမာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် အရက်ပုလင်းကို မော့လိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောလိုက်နှင့် မိုးလင်းမည့် အချိန်ကို စောင့်နေမိသည်။

လူတွေကြောက်သည်ဆိုသည့် ကျောက်ဖြူကျွန်းကြီးသည် သူ့အတွက် သားကောင်ရှာဖွေရာတွင် အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဘယ်သူမှအသိခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ကျောက်ဖြူတောင် နတ်မင်းကြီးတွေကို ပူဇော်ပသပါမယ်၊ စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါ”

မိုးနဂါးက အရက်အရှိန်က အမြင့်ဆုံးသို့ရောက်နေပြီ။ ဘာကိုမှ ဂရုမပြုနိုင်သလို မျက်လုံးများ လေးလံပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

သစ္စာပွင့်စာပေ

မိုးနဂါး၏ သမ္ဗန် ကမ်းသို့ဆိုက်ကပ်တော့...

“သား... လူလေး...”

အမေ သူ့ဆီကို ပြေးလာနေသည်။

“သား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

အမေ မိုးနဂါးကိုဖက်ပြီး ငိုနေတော့သည်။

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

“ငါတို့က မင်းပြန်မလာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ထင်နေကြတာ၊ ခုတောင် မင်းနောက်ကိုလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ”

“စိုင်းထူး... ငါက မိကျောင်းတို့ရဲ့ဘုရင်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား...”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ဟင်... မင်းဆီက အရက်နဲ့ရတယ်၊ သား”

အမေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ဖြစ်နေသည်။

“သား ပင်လယ်ထဲမျောလာတဲ့ အရက်ကို သောက်မိတာပါ”

“သားရယ် မသောက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်... အမေ့လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးနဂါး အမေ့လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟို... အမေ ချော်လဲတာပါ”

“အမေ့အတွက် သား လက်ဆောင်ပါတယ်”

“ဘာများလဲ သား”

“ခဏနေဦး”

မိုးနဂါး လှေဆီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို ထမ်းလာခဲ့သည်။

“ဒါ... သား... သား ဟိုကျောက်ဖြူကျွန်းကို သွားခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သားရယ်... အန္တရာယ်များပါတိ”

“သားအတွက် ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်း

သမ္မာမူနိစာပေ

တွေက အန္တရာယ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ အမေယုံပါ”

အမေနှင့်အတူ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာရင်း...

“စိုင်းထူး”

“ဘာလဲ မိုးနဂါး”

“မင်းကောင်တွေရော”

“ရှိတယ်၊ မကြာခင် လာကြလိမ့်မယ်”

“ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ၊ သူတို့ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“စိတ်ချ၊ ဒီကိစ္စ ငါ စီစဉ်လိုက်မယ်”

အမေတစ်ယောက်ကတော့ မိုးနဂါးမျက်နှာလေးကို ဝေးကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

အခန်း ၄

“မိုးနဂါး... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အရက်ဆိုင်”

“ဟာ”

မိုးနဂါးစကားကြောင့် စိုင်းထူး အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုနောက်နေတာလား မိုးနဂါး”

“နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာကွ”

“မိုးနဂါး... မင်း အရင်စိတ်တွေနဲ့ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားပြီနော်”

သစ္စာမူနီစာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၄၃

“ငါ့အရင်စိတ်တွေ ဘာပြောင်းလဲလို့လဲ”

“ပြောင်းလဲတာပေါ့ကွ၊ မင်းက အရင်ကဆို စာအုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာလေ၊ ခုတော့ မင်းစိတ်တွေက သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ဆိုတာတွေပဲ မြင်တွေ့နေရတယ်”

“ဒါကတော့ စိုင်းထူးရယ်၊ ဘဝက ပြောင်းလဲဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာနေမှတော့ ပြောင်းလဲရတာပေါ့ကွာ”

“မိုးနဂါးနဲ့ စိုင်းထူး ဘယ်လဲကွ”

“မောင်ဇော်”

တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကစော်မောင်ဇော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အရက်ဆိုင်သွားမလို့”

“ဟဲ ဟဲ... ငါလိုက်လို့ရမလား”

“လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွ”

“အရက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီကောင်က အဝီစိခေါ်တာတောင် လိုက်မယ့်ကောင်”

“ဒါတော့မပြောနဲ့ စိုင်းထူး၊ အရက်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့သခင်မလေးကွ၊ သူရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွားရမှာပဲ”

“မင်းလည်း အရက်ကို တော်တော်စွဲနေပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် မိုးနဂါး၊ အရက်က ငါ့ကိုနိုင်သွားပြီကွ၊ ဒါနဲ့မိုးနဂါး၊ မင်း ဟစ်ခါမှ အရက်သောက်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

သစ္စာမူနီစာပေ

“ခု တွေနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်အရက်
သောက်ရတယ်ဆိုတာတော့ မမေးနဲ့၊ ငါ ဘယ်တော့မှဖြေမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ... မင်း ဘာကြောင့်ပဲသောက်သောက်
ငါလိုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ”

“ဒါတော့ စိတ်ချ မောင်ဇော်၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကိုအနိုင်ယူ
တဲ့ အရာ မရှိစေရပါဘူး၊ ငါကသာ အနိုင်ယူချင်တာကွ၊
မောင်ဇော်”

“ပြော... မိုးနဂါး”

“ငါ ဆိုင်မှာမသောက်ချင်ဘူး၊ သဲသောင်ပေါ်မှာ သွား
သောက်ကြမယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို မင်း အရက်သွားဝယ်ကွာ မောင်ဇော်”

“အေး”

မောင်ဇော်ကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး စိုင်းထူးနှင့် သောင်
ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စိုင်းထူး... စကားမစပ် မေးရဦးမယ်”

“မင်း ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဒေါ်မိသမီး မို့မို့နဲ့ မင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှမနေဘူး ဒီအတိုင်းပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒီအတိုင်းပဲဆိုတာက”

“ငါက ကြိတ်ပြီးပိုးနေတာလေ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊
သူတို့က ပိုက်ဆံရှိ လူတန်းစားတွေဆိုတော့ ငါလိုလူမျိုးနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘောတူမှာလဲ”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ အဓိကက မင်းနဲ့မို့ အဆင်ပြေ
ဖို့ပဲ လိုတယ်လေ”

“ငါက သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကိုကြောက်ပြီး ရှေ့မတိုး
ရဲဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ ဒီကြားထဲ မို့မို့အစ်မယောက်ျား ကုလားချိုးက
တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ အဝေးကပဲ ကြည့်နေရတာကွ”

“မင်းအဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ စိုင်းထူးရာ”

“သူ့ကိုတော့ ငါဖွင့်ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့၊ ရွာဦးဘုရားပွဲတုန်းက
ကာရာအိုကေသီချင်းဆိုပွဲလုပ်တုန်းက စင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းနဲ့
ပြောခဲ့တာကွ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စိုင်းထူးရယ်”

“ဟော... ဟိုကောင် ပြန်လာပြီ”

မောင်ဇော် အရက်နှစ်လုံးဆွဲပြီး လာနေသည်။

“အရက်ဈေးတွေကလည်း ကြီးလိုက်တာ၊ အရက်
ရောင်းတဲ့ သန်းထွန်းကတော့ သူဌေးဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေမှာပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၄၆

ရွှေဘင်း

“ကဲ... ထားလိုက်၊ သောက်တဲ့သူရှိလို့ ရောင်းတဲ့သူ ရှိနေတာ၊ ခုလောလောဆယ် ငါတို့သောက်ဖို့လုပ်”

“ဘာနဲ့သောက်မလဲ၊ ရေမရှိ၊ ရေခွက်မရှိနဲ့ကွာ”

“ခွက်တွေ ရေတွေကတော့ မပူနဲ့၊ ဟိုမှာတွေ့လား”

ရွာနတ်စင်မှ ရေအိုးနှင့် ရေခွက်ကို မောင်ဇော် လှမ်းပြ လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်ဇော်၊ ပေါက်ကရတွေ မလုပ်နဲ့”

“စိုင်းထူး... မင်းတို့က တကယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ နတ် လည်း အရက်ဆက်တာပဲ၊ သူလည်းသောက်၊ ငါတို့လည်း သောက်ပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်ဇော် နတ်စင်ဆီသို့ထွက်သွား ပြီး ရေအိုးနှင့် ရေခွက်ကို မယူလာသည်။

“ကဲ... ချမယ်”

“အမြည်းက ဘာလုပ်မလဲ”

“ဒီအတွက်လည်း မပူနဲ့၊ ငါ သင်္ချိုင်းကဖြတ်လာတုန်း က ခေါစာပစ်ထားတဲ့ထဲက ကြက်ရိုးတွေထုပ်ပြီးယူလာတယ်”

“မောင်ဇော်”

“မင်းမစားရင်နေကွာ”

မိုးနဂါးကတော့ တစ်ခွန်းပုဝင်မပြောဘဲ အရက်ပုလင်း ကိုသာ ကြည့်နေတော့သည်။

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

၁ ပင့်သက်ရိုင်း

၄၇

မိုးနဂါးဘဝတွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အရက် သောက်ရန် စခဲ့လေပြီ။

“ကဲ... ဖွင့်ပြီဟေ့”

မောင်ဇော် အရက်တစ်လုံးကို စတင်ပြီးဖွင့်လိုက်လေ သည်။

အရက်ခွက်ကလေး တစ်ယောက် (၂)လှည့်စီ ရောက် သွားချိန်မှာတော့...

စိုင်းထူးတစ်ယောက်လည်း ခေါစာကြက်ရိုးကို မြန် ယက်စွာ စားသောက်နေလေပြီ။

“တကယ်ကောင်းတဲ့ ညနေခင်းအရသာပဲဟေ့”

“ကောင်းဆို ကောင်းတာတွေ လုပ်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မောင်ဇော်”

“မင်း ကျောက်ဖြူကျွန်းသွားခဲ့တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး လား”

“ဘာမှမဖြစ်လို့ မင်း ငါ့ကို တွေ့နေရတာပေါ့ကွာ”

“မင်း မကြောက်ဘူးလား မိုးနဂါး”

“ငါက ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ”

“ဟို... ကျောက်ဖြူကျွန်းက နတ်ကြီးတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ သရဲတစ္ဆေတွေ စုန်းတွေ ကဝေတွေနေတဲ့ ကျွန်းတဲ့”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“ဟုတ်လား၊ ငါတော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ အရက်မူးမူးနဲ့ အိပ်လို့ကောင်းတာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ဂွတ်ရှယ်ပဲ”

အရက်တစ်လုံးမှ နှစ်လုံးဆီသို့ ကူးစက်လာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သုံးယောက်လုံး အသိစိတ်ကလေးက ကင်းလာကြသည်။

“မင်းကိုပြောရဦးမယ် မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မောင်ဇော်”

“မင်းအမေအကြောင်း သိပြီးပြီလား”

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် မောင်ဇော်၊ မင်းမူးနေရင် မူးသလိုနေ၊ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

စိုင်းထူးက မောင်ဇော်စကားကို ဝင်ပြီးဟန့်တားလိုက်သည်။

“စိုင်းထူး မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မောင်ဇော် ဆက်ပြော”

“ဒီကောင်တော့ကွာ”

“မင်းပထွေး ငလိုင် မင်းအမေကို ရိုက်လို့”

“ဘာ”

“မင်း သူ့သား ငမိုးကို ထိုးသွားတဲ့ကိစ္စကို မကျေနပ်ပြီး မင်းအမေကို ရန်ရှာတာကွ”

သဗ္ဗမုဒ္ဒိဒာပေ

“တောက်”

“မိုးနဂါး၊ ဒီကောင် မောင်ဇော်ကတော့ မီးရှို့ပြီကွာ”

“ဂလု”

အရက်ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“မောင်ဇော်”

“ဘာလဲ မိုးနဂါး”

“ငလိုင် ဘယ်မှာရှိတတ်လဲ”

“သန်းထွန်းအရက်ဆိုင်မှာ ငါအရက်ဝယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့တယ်”

“တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

“မိုးနဂါး”

စိုင်းထူးက မိုးနဂါးကို လှမ်းပြီးတားပေပယ့် မရလိုက်ပါ။

“ခွေးကောင် မောင်ဇော်၊ ဒါ မင်းကြောင့်”

စိုင်းထူး မိုးနဂါးနောက်ကို ပြေးလိုက်လာခဲ့သလို မောင်ဇော်လည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

မိုးနဂါးဒေါသက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

“ဖြောင်း”

သဗ္ဗမုဒ္ဒိဒာပေ

သချိုင်းမြေပေါ်မှ စိုက်ထူထားသော သစ်သားတံကို ချိုးယူလိုက်ပြီး မိုးနဂါး သန်းထွန်းအရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အရက်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်တော့ မိုးနဂါး ငလိုင်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ထောင့်ခိုင်းတွင် ပွဲကျနေသော ငလိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငလိုင်... မင်းကတော့ တယ်ပြီးဟန်နေပါလား”

“ဘာဟန်တာလဲ ငသိန်း”

“ဘာဟန်ရမလဲကွာ၊ အရင်က မယ်လှိုင်တစ်ယောက် ဘည်း ရှာကျွေးနေရတာ၊ ခုတော့ မယ်လှိုင်ဘက်ကပါတဲ့ မယားပါ သားကပါ ရှာကျွေးနေရတော့ ငလိုင်ဆိုတဲ့ကောင် ဖိမိတွေ့နေတာပေါ့”

“ဒါကတော့ကွာ၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တာပဲ၊ ဟား ဟား ဟား...”

ကြားလိုက်ရသောစကားတွေက မိုးနဂါးနားထဲတွင် မီးပြင်းစများ ထိုးလိုက်သလိုပင်။

လက်ထဲက ကိုင်ထားသော တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ငလိုင်”

“ဟင်... မင်း”

“မိုးနဂါး”

“သား”

“တိတ်စမ်း... ခင်ဗျားပါးစပ်က ထပ်ပြီး သားဆိုတဲ့ အသံမထွက်နဲ့”

ငလိုင် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်လက်သံပြောင်နေပါလား”

“မိုးနဂါး... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အမေကို ရိုက်တယ်ဆို”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးမတာ”

“ဘာ”

“ကိုယ့်မယား ကိုယ်ရိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အား”

“မိုးနဂါး... လက်လွန်မယ်”

စိုင်းထူးဝင်တားပေမယ့် မိုးနဂါး ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ပေ။ ငလိုင်ကတော့ ရှေ့စိုက်ကျပြီး မှောက်သွားတော့သည်။

ငလိုင်ဘေးမှ ငသိန်း၊ ငသေးတို့လည်း နောက်ကို ဆုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို လူပြည်မှာ မထားဘူး”

“ကဲ... ပြောင်း”

“အင့်”

“သား... လူလေး”

အမေ သူ့လက်ကို လှမ်းပြီးဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်

“အမေ... လွှတ်ပါဗျာ”

“သားရယ်... အမေ့ကိုသနားရင် ရပ်လိုက်ပါ”

“အမေဗျာ”

“ဦးသားလေး ဘာမဟုတ်တဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက် အတွက် ဘဝမနစ်မွန်းပါစေနဲ့ သားရယ်”

အမေ့မျက်ရည်တွေက သူ့ကို တားဆီးပေးခဲ့လေပြီ။

မိုးနဂါးလက်မှတုတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အမေ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် မိုးနဂါး၏ဒေါသကို လျော့ချလိုက်သည်။

မိုးနဂါးတို့သားအမိ ဆိုင်ထဲမှအထွက်...

ရွာလူကြီးများနှင့် သန်းထွန်း ရောက်လာကာ...

“မယ်လှိုင်”

“ရှင် ကိုအိမ်ပြောင်”

“ငါတို့ နင့်သားကို ခေါ်သွားဦးမယ်”

“သား”

“အမေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သား လိုက်သွားမယ်”

“ဟိုကောင် မောင်ဇော်နဲ့ စိုင်းထူး”

“ဗျာ... လူကြီး”

“မင်းတို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြ”

“ဗျာ”

“ဟာ...”

မိုးနဂါးတို့သုံးယောက်လုံးကို လူကြီးအိမ်ပြောင် ခေါ်သွားလေသည်။

အမေကတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးနှင့် မျက်ရည်သုတ်ကာ လိုက်ခဲ့လေသည်။

“မယ်လှိုင်... နင် ပြန်တော့၊ မနက်မှ လာပြီးတွေ့”

“အမေ ပြန်တော့နော်”

“သားလေး... ရော့”

အမေက သူ့တဘက်လေးကို မိုးနဂါးကို လှမ်းပေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မိုးနဂါး သူ ကျေနပ်သည်။

အမေ့အတွက် လက်တွဲပြန်ခဲ့ရ၍ပင် ဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းစိမ်း

မိုးနဂါးတို့သုံးယောက်လုံးကို လူကြီးအိမ်တွင် ထိပ်တုံး
ခတ်ထားလိုက်သည်။

“ခွေးကောင် မောင်ဇော်၊ မင်းမကောင်းလို့”

“ငါလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းမှ မသိတာကွ”

“ကဲကွာ၊ တော်ကြ... နားငြီးတယ်”

“မှတ်ထား မောင်ဇော်၊ ဒါ နတ်ရိုက်တာ”

“နတ်ရိုက်တာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မိုးနဂါး လူရိုက်လို့ဖြစ်

တာ”

“နှစ်ကောင်လုံး အိပ်ကြကွာ”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂ ပင့်သက်ရိုင်း

၅၅

“ဘယ်လိုလုပ်အိပ်ရမှာလဲကွ၊ ခြေထောက်တွေက
မလွတ်မလပ်နဲ့၊ ငါက အိပ်ရင် ကွေးပြီးအိပ်တတ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း မအိပ်နဲ့၊ ငါကတော့ အိပ်ရမှာပဲ”

“မိုးနဂါး... မင်းဒေါသတွေ လျော့ဖို့ကောင်းနေပြီ
နော်”

“ဟိုင်လှိုင်တော့ ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး”

“သေသွားလည်း အေးတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး၊ သေသွားရင် အမှုက ဒီထက်
ပိုကြီးသွားမယ်”

“ကြီးရုံမကလို့ ကြိုးစင်တက်ရလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အမေရေ... သားတော့ လူပေါင်းမှားပြီဗျ”

“စိုင်းထူး”

“ပို့မို့လေးနဲ့တော့ ဒီတစ်သက် ဝေးပါပြီ”

“အရေးထဲ ကျာထနေသေးတယ်”

“မောင်ဇော်... မင်းက ဘာခံစားချက်မှရှိတဲ့ကောင်
မဟုတ်တော့ မင်း ဘာနားလည်မှာလဲ၊ မင်းလည်း ရွာမှာ အရက်
ရောင်းတဲ့ သန်းထွန်းနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားပြောရင် ကြည့်ပြော၊ ငါက
အရက်သမားပေမယ့် သစ္စာရှိတယ်ကွ၊ ဟိုကောင် သန်းထွန်းလို
ကြာကူလီမဟုတ်ဘူး၊ ငါက အရက်ကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စား

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၅၆

ချစ်သူ

ဘူး”

“သား”

“ဟင်... အမေ”

မိုးနဂါးတို့ရှေ့တွင်ရောက်နေသော အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

“ငါ့သားတို့စားဖို့ အမေ ကောက်ညှင်းပေါင်းလာဖို့တာ၊ ရော့... သား စားလိုက်”

“အမေရယ်... ဒုက္ခရှာလို့”

“ဒုက္ခဆိုတာ မိခင်တွေအတွက် သားသမီးပေါ်မှာ မရှိပါဘူးကွယ်”

အမေလာဖို့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းကို သုံးယောက်သား ဆာဆာနှင့် စားလိုက်ကြသည်။

“ငလှိုင်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ အရီးလှိုင်”

စိုင်းထူးက မေးသော အမေးစကားကို အမေမှ

“ခေါင်းမှာ သုံးချက်လောက် ချုပ်ရတယ်၊ ဘယ်လက်ဆစ် အက်သွားတယ် ပြောတာပဲကွယ်၊ သူလည်း ကြေအေးမှာပါတဲ့”

“အမေ သွားပြီးတောင်းပန်ခဲ့လား”

“သားရယ်”

“အမေရာ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဘာလို့သွားပြီးတောင်း

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၅၇ ပင့်သက်စိုင်း

၅၇

ပန်ရတာလဲ”

“အမေသားလေး ထောင်ထဲအရောက်မခံနိုင်ဘူးသား”

“အမေရာ... ဒီလိုကောင်မျိုးကို အလျော့ပေးရင် နောက်တစ်ခါ ဒီထက်ဆိုးလာမှာပေါ့”

“ဆိုးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့”

“အမေ သူနဲ့ကွာရှင်းပြီး အမေတို့သားမိနှစ်ယောက်တည်းပဲ နေတော့မလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အမေ”

“သား”

မိုးနဂါး အမေလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

မိခင်တွေ၏ သားသမီးပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရား

ကို မိုးနဂါး တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး

“မယ်လှိုင်တောင် ရောက်နေပါလား”

“ဪ... လူကြီး”

“ဒီကောင်တွေကို နည်းနည်းပါးပါး ပညာပေးပြီးရင် ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ စိတ်ချလက်ချပြန်တော့၊ ကြားလား”

“အင်း... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအိမ်ပြောင်ရယ်”

“အမေ ပြန်တော့နော်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“အေး... အေး...”

အမေ တဘက်နှမ်းနှမ်းလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ပြန်
ထွက်သွားသော အမေကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပေ။

“ဗေဗေ”

“သမီး”

ခြံထဲသို့ လှမ်းပြီးဝင်လာသော အသံကြောင့် သုံး
ယောက်လုံးအကြည့်က အသံဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“မြူမိုးစက်”

လူကြီးသမီး မြူမိုးစက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
(၅)တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ရွာမှထွက်သွားပြီး ခုမှပြန်
လာသော မြူမိုးစက်...

ငယ်ငယ်ကတော့ ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မိုးနဂါးနှင့် အတော်ပင်စိမ်းနေသလို
ခံစားမိလိုက်သည်။

“သမီး ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီးချင်း ပြန်လာတာ၊ ရွာကို
ပြန်မရောက်တာ နှစ်ချီပြီးရှိနေတာဆိုတော့ အရမ်းပြန်ချင်နေ
တာ”

“မယ်ညို”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

သစ္စာပွန်စာပေ

“သမီးပစ္စည်းတွေ အိမ်ပေါ်တင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြူမိုးစက် သူတို့သုံးယောက်ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်
စော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွားတော့သည်။

မြူမိုးစက်စိတ်ထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်သည် တကယ့်
လူဆိုးကြီးများအသွင်ကို မြင်ယောင်နေမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“မြူမိုးစက် တော်တော်လေး လှလာတာကွ၊ ရွာမှာ
နေတုန်းက ရုပ်ဆိုးမယ်ထင်ထားတာ၊ ခုတော့လည်း တကယ့်
မြို့သူကြီး ကျနေတာပဲ”

“သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်လှလှ ကိုယ့်အလုပ်မှ
မဟုတ်တာ”

“ငယ်ငယ်က မင်းနဲ့အရမ်းတွဲတာလေ”

“ဒါက ငယ်ငယ်ကပုံပြင်၊ ခု မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို
တောင် မှတ်မိမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ပုံစံပဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“လူကြီးကလည်းကွာ၊ လွှတ်မယ့်အရေး လွှတ်တာ
မဟုတ်ဘူး”

သစ္စာပွန်စာပေ

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ခြေထောက်တွေ ကျင်လှပြီ”

“ရှပ်... ရှပ်”

ခြေသံကြောင့် ခေါင်းပြန်ထောင်ကြည့်တော့...

“ဟင်... မြူမိုးစက်”

သူတို့ သုံးယောက်ရှိရာသို့ လှမ်းလာနေသော မြူမိုးစက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“နင် လူမိုက်ကြီးဖြစ်နေပြီနော်”

“ဟင်”

မြူမိုးစက်စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မကောင်းလှပေ။

“ငါ လူမိုက်မဟုတ်ပါဘူး”

“လူမိုက်မဟုတ်ဘဲ ထိပ်တုံး ဘယ်သူကခတ်မှာလဲ”

“ဒါကတော့ဟာ”

“နင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ခုနက အမေ ကောက်ညှင်းပေါင်း လာကျွေးထားတယ်”

“မိုးနဂါး”

“ပြောလေ မြူမိုးစက်”

“နင် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး (၄)ဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

တာဆို”

“အင်း”

“နင် ဘာလို့ ကျောင်းဆက်မတက်တာလဲ”

“ပညာသင်ချင်စိတ်မရှိတော့လို့”

“နဲ့မြောစရာ မိုးနဂါးရယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဟာ၊ နင် ခုလို ငါ့ကိုလာပြီး စကား ပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါရောက်လာတုန်းက နင့်ကို တကယ်မမှတ်မိလို့ပါ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဘာလို့စိတ်ဆိုးရဲမှာလဲဟာ၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်း တွေပဲ”

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“နင် လူမိုက်ကြီးမလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ကဲ... ငါသွားတော့ မယ်”

“အင်း”

သူမ၏မျက်ဝန်းစိမ်းကလေးသည် သံယောဇဉ်တွေရှိနေ သေးသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်မိလိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း << ၅ >>

“မိုးနဂါး၊ ဟေ့ကောင်... မိုးနဂါး”

အိမ်ရှေ့ခေါ်သံကြောင့် ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ နိုင်းထူး။

“နိုင်းထူး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို အဖော်လာခေါ်တာ”

“ဘာလုပ်မို့”

“ဘာလုပ်ဖို့ဆိုတာ နောက်ထားခဲ့ကွာ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့
စမ်းပါ”

နိုင်းထူး အတင်းခေါ်နေသောကြောင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်း
၍ လိုက်ခဲ့ရသည်။

လမ်းပေါ်ရောက်တော့...

“မင်းကိစ္စက ဘာလဲကွ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

† ပင့်သက်ရိုင်း

၆၃

“ဟို... မို့မို့တို့အုပ်စုတွေ ဘုရားကြီးဘက်မှာ ဘုရား
ပန်း သွားလဲကြတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ လိုက်ပြီးကြည့်ချင်လို့”

“ကြည့်တာပဲကွာ၊ အဖော်လိုလိုလား”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အားငယ်လို့ပါကွာ”

“သေသာသေလိုက်တော့ နိုင်းထူး”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခုတလော မို့မို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်နေ
တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်ရတာလဲ”

“ဟိုကောင် အူကြောင်ကြောင် ရွှေလိက လိုက်နေလို့
ကွ”

“ဒါများကွာ၊ သူ့ကိုကြိုက်ရင် သူ့ချစ်သူပဲ၊ မင်းကို
ကြိုက်ရင် မင်းချစ်သူပေါ့”

“ငါ မို့မို့ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်တယ်ကွာ”

“စိတ်ချ၊ မင်း ခုလိုပုံစံနဲ့ သူများနောက်ပါသွားမှာ
သေချာတယ်”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မိုးနဂါး”

“မင်း ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတော့ ဖွင့်ပြောလိုက်”

“ဖွင့်ပြောရမယ် ဟုတ်လား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၆၄

ရွှေဘဝ

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ မို့မို့ဆီက သဘောထားကို မင်းသိရမှာ၊ ခုဟာက မင်းက ကြိတ်ပြီးကြိုက်နေတာ၊ ဟိုဘက်က ဘာမှန်း မသိဘူး”

“ငါ မပြောရဲဘူး”

“မပြောရဲရင် ပြောရဲတဲ့ကောင်နောက် ပါသွားမှာပဲ”

“အူကြောင်ကြောင် ရွှေလီနောက်တော့ အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ဖွင့်ပြောမယ်ကွာ”

“ဒါမျိုးလုပ်စမ်းပါ”

“ငါ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“စိုင်းထူး... မင်းကတော့ကွာ၊ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ ချစ်တယ်လို့ပြောပေါ့ကွာ”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာတော့ ငါသိတာပေါ့၊ ဘယ်လို အစချီပြီး ပြောရမလဲလို့ မေးနေတာကွာ”

“အခြေအနေပေါ်ကြည့်ပြီး ပြော”

“ပြောတော့မယ်ကွာ”

မိုးနဂါး မြှောက်ပေးမှုကြောင့် စိုင်းထူး အားတက်သွားလေသည်။

ဘုရားကြီးနားသို့ရောက်တော့ မို့မို့တို့အုပ်စု ဘုရားပန်းအိုးများကို လဲနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“ကဲ... စိုင်းထူး၊ သွားတော့”

သစ္စာမူန်စာပေ

ပင်သက်ရှိုင်း

၆၅

“ငါ ဘာသွားလုပ်ရမလဲ”

“သွားပြောပေါ့ကွာ”

“ဟာကွာ... မိန်းကလေးတွေက အများကြီး”

“မင်းကို အားလုံးရှေ့မှာ ပြောခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ မို့မို့နားကို အရင်သွားပြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့ သွားမေး၊ ပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြော”

“မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

“စိုင်းထူး... ဒီကိစ္စက တစ်ယောက်ချင်းပြောရတာကွ၊ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊ ငါ ဟိုကုံကော်ပင်အောက်က စောင့်နေမယ်”

စိုင်းထူး ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ဘုရားထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

မိုးနဂါးလည်း ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် ကုံကော်ပင်အောက်တွင် သွားပြီးအိပ်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

မိုးနဂါး မိကျောင်းသတ်သောအလုပ်ကို အမေ သဘောကျ မလုပ်ဘဲနေခဲ့သော်လည်း ကိုခင်မောင်ဝင်းနှင့် လိုက်ပြီး ပိုက်ချနေလေသည်။

ဒါပေမယ့် မိကျောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးနဂါး ဘယ်သောခါမှ လက်လျှော့မှာမဟုတ်ပေ။ အခွင့်ရလျှင်ရသလို သတ်နေမှာ ဖြစ်သည်။

သစ္စာမူန်စာပေ

ခုရပ်ထားခြင်းမှာလည်း အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးသဖြင့်
ရပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် မိုးနဂါးတို့မိသားစုနှစ်ယောက်ဘဝကလေး
အေးချမ်းစွာဖြင့် နေနိုင်လေပြီ။ အမေက ကျောင်းပြန်တက်ဖို့
ပြောနေပေယ့် မိုးနဂါး ကျောင်းတက်လိုသောဆန္ဒ လုံးဝမရှိ
တော့ပေ။

“ရွှေလီ... နင်တို့ မတရားအနိုင်မကျင့်နဲ့နော်”

“ဟင်”

ဘုရားထဲမှအသံကြောင့် မှေးခနဲအိပ်ပျော်နေရာမှ
ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေလီတို့အုပ်စု စိုင်းထူးကို ရန်ရှာနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

“စိုင်းထူးကို ငါခေါ်လာတာ၊ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ
ရွှေလီ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီမုဆိုးမသားကို ဆုံးမမလို့၊ မို့မို့...
နင် ဖယ်ပေးစမ်းပါ”

“ရွှေလီ... ဒါ ဘုရားပေါ်နော်၊ နင်...”

“ဘုရားပေါ် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကောင် နင့်နားကပ်နေတာ
ကို ငါ ကြည့်မရဘူး”

“ကြည့်မရရင် မျက်လုံးမှိတ်ထား”

မို့မို့က စိုင်းထူးဘက်ကနေ ပြောလေ၊ ရွှေလီ မကျေနပ်

မူက ပေါက်ကွဲလေ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေကောင်... မိန်းမနားကပ်ပြီး သွေးမရှိ လုပ်မနေ
နဲ့၊ ရှေ့ထွက်ခဲ့လေ၊ မင်းမထွက်ရင် ငါရှေ့တိုးရမလား”

“ရွှေလီ... နင်... နင်... လူကြီးနဲ့တိုင်ပြောလိုက်
မယ်”

“တိုင်... တိုင်... ကြိုက်သလောက်တိုင်၊ လူကြီး
အိမ်ပြောင်က ငိုဦးလေး၊ ဟား ဟား ဟား... စိုင်းထူး... လာစမ်း
ကွာ”

“ရွှေလီ”

“အ... မင်း”

မိုးနဂါး နောက်မှ လက်ကိုလိမ်ချိုးလိုက်ပြီး

“မင်း တော်တော်သတ္တိကောင်းနေပါလားကွ၊ ဘုရား
ပေါ်တောင် စိန်ခေါ်ရဲတယ်ပေါ့”

“မိုးနဂါး... မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲကွ၊ စိုင်းထူးက ငါ့သူငယ်ချင်း
လေ”

ရွှေလီဘေးကကောင်တွေ အနားကို မကပ်ရဲကြပေ။
မိုးနဂါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တော်တော်များများက ကြောက်ရွံ့နေသူ
များသည်။

“ရွှေလီ... မင်းတို့သွားတော့၊ ဘုရားပေါ်မို့လို့ သည်း

၆၈

ရွှေဘဝ

ခံလိုက်တာ”

ရွှေလီတို့အုပ်စု မကျေမနပ်နှင့် ဘုရားထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မိုးနဂါး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ စိုင်းထူး”

“ဘာလဲ မိုးနဂါး”

“မင်း မို့မို့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“ဟင်”

“ဟာ”

မိုးနဂါးစကားကြောင့် စိုင်းထူးရော မို့မို့ပါ မျက်နှာအသွင် ပြောင်းသွားပြီး မို့မို့မှ

“စိုင်းထူး... နင် ငါ့ကို ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟင်... ဟာ... ဟို...”

စိုင်းထူးစကားသံတွေက ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကလည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်ပါလား”

“ဒီ... ဒီ... လို... မို့... မို့...”

“ဒီကောင် နေရင်းထိုင်ရင်း စကားထစ်ရောဂါစွဲကပ်သွားပြီ ထင်တယ်”

မို့မို့က စိုင်းထူးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေလေသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပင်သက်စိုင်း

၆၉

“ကဲ... ငါ ကြားကပဲ ပြောတော့မယ်၊ စိုင်းထူးက နင့်ကို ချစ်လို့တဲ့”

“ရှင်”

“ဟာ”

မိုးနဂါး စကားကိုအဆုံးသတ်ပြီး ဘုရားထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့နောက်မှာတော့ စိုင်းထူးနှင့် မို့မို့ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပေ။

ဘုရားရှေ့ ထနောင်းပင်ကြီးအောက်မှ စိုင်းထူးကိုသာ စောင့်နေရင်း ခဏအကြာ စိုင်းထူး အပြေးကလေးရောက်လာပြီး

“ဟူး... မောလိုက်တာ”

“မောရင် လဲပြီးသေလိုက်၊ ကဲ... အခြေအနေ ဘာလဲ”

“မိုးနဂါး၊ မင်းဟာ ငါ့ကျေးဇူးကြီးပါကွာ”

“ဒါဖြင့် ထိုင်ပြီးကန်တော့၊ ကဲပါ... မို့မို့ ဘာပြောလဲ”

“ခုလာမယ့် စနေနေ့ညကျရင် အဖြေပေးမယ်တဲ့”

“မင်းစွံပြီပေါ့”

“ဒါ မင်းကျေးဇူးကြောင့်၊ မိုးနဂါး... မင်းအလှည့်ကျလည်း ငါ ကူညီမှာပါ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“နေပါစေကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာမရှိဘူး”

“ဒီလိုတော့ စကားအကုန်မပြောနဲ့၊ မတွေ့သေးလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“ရွာမှာ ငါ့နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်စေတဲ့မိန်းကလေး မတွေ့သေးဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား မိုးနဂါး”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး၊ မင်းနှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်စေ မယ့် လူတစ်ယောက် ငါတို့ရွာကို ရောက်နေပါပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မြူမိုးစက်”

“ဟင်”

မြူမိုးစက် အမည်ကလေးကြောင့် တုန်လှုပ်သွားလေ သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မိုးနဂါးရှေ့တွင် ရွှေလီနှင့် ဖိုးကြူ၊ ပေစိ၊ ဖိုးပျော့တို့ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း ဘာသဘောလဲ ရွှေလီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းတို့နဲ့ စာရင်းရှင်းချင်လို့”

“အေးအေးနေစမ်းပါ ရွှေလီရာ၊ ကြောင်တောင်တောင် ပလုပ်နဲ့”

“ဘာပြောတယ် မိုးနဂါး”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲကွာ”

“ကဲကွာ”

“ခွီ”

ရွှေလီရိုက်လိုက်သော ရိုက်ချက်ကို ရှောင်ပြီး

“ဖြောင်း”

“အ”

မိုးနဂါး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဖိုးပျော့၊ ဖိုးကြူ၊ ပေစိတို့ပါ ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်သောကြောင့် မိုးနဂါး ခပ်သွက်သွက် ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“ခွပ်”

“အား”

“အင့်”

မိုးနဂါး ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးနဂါး ခြေဖြင့် ဖိုးကြူကို ခတ်လိုက်ပြီး ပွဲသိမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

စိုင်းထူးကို ရွှေလီ တုတ်နှင့်ရိုက်မည်အပြု...

“ကဲ”

“ဖြောင်း”

မိုးနဂါးမှ အောက်တွင်ကျနေသော တုတ်ကို ကောက်ယူပြီး ရွှေလီအား ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အမလေး... သေပါပြီဗျ”

ရွှေလီ ခေါင်းတွင် သွေးများ ချင်းချင်းနီသွားသည်။

“မင်းတို့ကို လူကြီးအိမ် သွားတိုင်မယ်”

“တော်တော်ဟုတ်တဲ့ကောင်၊ သွားတိုင်ကွာ”

ရွှေလီတို့လေးယောက် ထွက်သွားပြီးနောက်...

“ကိုမိုးနဂါး”

“မို့မို့”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ငါတို့ကို ချောင်းပြီးရိုက်တာလေ”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရွှေလီတော့ ခေါင်းတစ်ချက်ထိ သွားပြီး လူကြီးအိမ် သွားတိုင်တယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“အဲဒါ... သူတို့ကလည်း လုပ်သေး၊ သူတို့ကလဲ သွားတိုင်ရတယ်လို့၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ လူကြီးအိမ်ရောက်ရင် ကျွန်မတို့ သက်သေလိုက်ပြောပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မို့မို့”

“ကျွန်မက ကိုမိုးနဂါးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ကြားထဲက ဝင်ပြီးကူညီတာလေ”

မို့မို့စကားက စိုင်းထူးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ပြီးကူညီပေးသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဟာ”

မိုးနဂါး တကယ်ပင် ကျေနပ်ခဲ့သည်တော့ အမှန်ပင်။ စိုင်းထူးနှင့် မို့မို့ အဆင်ပြေသွားခြင်းသည် သူ့အတွက် တကယ် ကြည်နူးစရာပင် ဖြစ်သည်။

“မိုးနဂါးနဲ့ စိုင်းထူး”

လူကြီးတပည့်များဖြစ်ကြသော ချက်မောင်းနှင့်မောင်မျိုး ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လူကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အေး... ငါတို့လည်း ခုလာတော့မလို့ပဲ”

“ကျွန်မပါ လိုက်မယ်”

“မို့မို့... မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့မကောင်းရမလဲ၊ ဒါ မတရားသွားတိုင်တဲ့ကိစ္စ၊

သဏ္ဌာန်စာပေ

လိုက်ပြီးရှင်းမယ်”

မို့မို့ဆန္ဒကို သူမငြင်းတော့ဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

မိုးနဂါး ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လူကြီးအိမ်ပြောင်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုင်းထူး၏အချစ်ရေးကြောင့် ရောက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“ငါ့အတွက် ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“စိုင်းထူး... အပိုပြောမနေနဲ့တော့၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကောင်းတူဆိုးဘက်ပဲ၊ ဖြစ်သမျှကိစ္စ အတူတူမျှဝေခံစားတာပေါ့ကွာ”

စိုင်းထူးပရုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“သား”

“ဟင်... မေမေ”

မိုးနဂါးဆီသို့ အပြေးကလေးရောက်လာသော အမေကြောင့်...

“သားရယ်... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ မတရားလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာ

ပါ”

“ဟုတ်ပါ၊ အရိုးလှိုင်း၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

“အရိုးလှိုင်း ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဒီကောင်ရွှေလီ မတရားသွားတိုင်တာ”

မို့မို့ကပါ ဝင်ပြောနေသောကြောင့် အမေ စိတ်သက်သာသွားဟန်ရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လာကြရင်း လူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြစဉ် အိမ်ခြံဝန်းထဲတွင် ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေသော မြူမိုးစက်နှင့် မိုးနဂါး အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့ကြသည်။

မြူမိုးစက်ကတော့ မိုးနဂါးကို လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်လို့ ထပ်ပြီးမြင်တော့မှာ သေချာသည်။

ရွှေလီတို့ လူသိုက်ကတော့ အရင်ရောက်နေပြီး မိုးနဂါးတို့ကို ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ... ထိုင်ဗျာ”

ရွာလူကြီးက မိုးနဂါးတို့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးသည်နှင့်

“မိုးနဂါး... မင်းကတော့ ရွာဆော်ဖြစ်နေပြီလားကွ”

“လူကြီး... ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော့်တို့ ရန်စခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် ရွှေလီ အရင်ရန်စပြီး ဝင်ရိုက်တာ”

“ရွှေလီပြောတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချောင်းရိုက်ကစားဆို့”

၇၆

ရွှေဘဝင်

“ဘာ... ဟေ့ကောင် ရွှေလီ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ မှန်မှန်ပြော”

“လူကြီး... ကျွန်မ တွေတယ်၊ ဒီကောင် ရွှေလီတို့ အုပ်စုက ချောင်းရှိတာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ပြီးတော့ လူကြီးကို တစ်ခါတည်း တိုင်ရဦးမယ်၊ ရွှေလီ ကျွန်မကို လိုက်နောင်ယုက်နေတာ ကြာပြီ၊ ခုလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ စိုင်းထူး ဘုရားမှာ ပန်းလဲနေတာကို ရွှေလီ လာပြီး နောင်ယုက်တာကို ကိုမိုးနဂါးက ဝင်ပြောတာကို မကျေနပ်လို့ လမ်းကနေ ချောင်းရှိတာပါ”

“ဟေ့ကောင်... ရွှေလီ၊ ဟုတ်လား”

“မ... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှားလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေ့တာကွ”

“ဟင်... ဦးငမန်း”

လူကြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး ပြောလိုက်သော ဦးငမန်း အသံကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ် ဒီကောင်ရွှေလီတို့အုပ်စု တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ ယူပြီး ထွက်သွားတာကို မသင်္ကာလို့ လိုက်ချောင်းတော့ မိုးနဂါးနဲ့ စိုင်းထူးကို ချောင်းပြီးရှိတာ မြင်ခဲ့တယ်”

သဒ္ဓါမုနိစာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၇၇

“ဟုတ်လား ရွှေလီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

ရွှေလီ ငြင်းမရတော့ခြင်းကြောင့် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့ကလည်း မတရားကြံစည်ပြီးလုပ်တာကို လိမ်ညာပြီး လာတိုင်တဲ့ကောင်တွေ၊ ချက်ဖောင်း”

“လူကြီး”

“ဒီကောင်လေးကောင်လုံးကို ထိပ်တုံးခတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကဲ... လာကြစမ်း”

“လူ... လူကြီး”

ရွှေလီတို့လေးယောက်လုံး မျက်နှာရှုံ့မဲ့စွာဖြင့် ပါသွားပြီးနောက်...

“မိုးနဂါး... မင်းလည်း သိပ်ပြီးခြေမြန်လက်မြန် မလုပ်နဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနဂါး ထပ်ပြီးစကားမရှည်ချင်သောကြောင့် လွယ်လင့်တကူပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ကဲ... သွားနိုင်ကြပါပြီ၊ စိုင်းထူး”

“ဗျာ”

“မင်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

သဒ္ဓါမုနိစာပေ

၇၈

အောင်

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနဂါး အမေနှင့်အတူထွက်လာရင်း မြူမိုးစက်၏ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသော မျက်နှာကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိုးနဂါးတို့နောက်တွင် ဝိုင်းထူးနှင့် မိုးမိုးကတော့ စကားဖောင်ဖွဲ့၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြလေပြီ။

မိုးနဂါးအတွက် အမေ၏ပူပန်မှု အရိပ်ကလေး ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့ခဲ့သည်။

အခန်း ၆

ညနေခင်း ကမ်းသို့ မိုးနဂါးလှေ ပြန်ပြီးဆိုက်ကပ်ချိန်တွင်...

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... မြူမိုးစက်”

သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်းဆီကို အပြေးကလေးလာနေသော မြူမိုးစက်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မြူမိုးစက်”

“နင်တို့ ပိုက်သိမ်းလာပြီလား”

သဇ္ဇာမ္ဗန်စာပေ

၈၀

ရွှေဘဝင်

“အေး... ညနေကျမှ ပြန်ပြီးထွက်မှာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟို... ငါ့ကို ရေလယ်သောင်ကို လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ဟင်”

မိုးနဂါး လိုက်ပို့ပေးလျှင်ရသော်လည်း နှစ်ယောက်တည်း သွားရန်မသင့်ခြင်းကြောင့်

“ရေတက်တော့မယ် မြူမိုးစက်”

“ရေတက်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ လှေပါနေတာပဲဟာ၊ လိုက်ပို့ပေးပါဟာ၊ ငါ အရမ်းသွားချင်နေလို့”

“နင်တစ်ယောက်တည်း မကောင်းဘူး၊ အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်သူမှ အဖော်ညှိလို့မရဘူး”

“ကဲပါ မိုးနဂါးရ၊ မြူမိုးစက် သိပ်သွားချင်နေတာ၊ လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

ကိုခင်မောင်ဝင်းကပါ ဝင်ပြီးပြောနေသောကြောင့် မိုးနဂါး မငြင်းသာတော့ပေ။

“ဒါဆို ကိုခင်မောင်ဝင်း ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး သွားနှင့်တော့”

“အေး... အေး”

သစ္စာပွန်စာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၈၁

မိုးနဂါးလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကိုခင်မောင်ဝင်း လှမ်းယူပြီး ထွက်သွားပြီးနောက်

“မြူမိုးစက် သွားမယ်”

“အေး”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြီး လိုက်လာခဲ့လေသည်။ စက်လှေကလေးကို ရေထဲသို့ ပြန်တွန်းချပြီး

“တက်တော့”

သူမ လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်နှိုးပြီးထွက်ခဲ့သည်။ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေသော သူမဆံ့နွယ်ကလေးများကို သပ်ရင်း လန်းဆန်းနေသော သူမ အမူအရာကလေးက ညနေခင်းနှင့် လိုက်ဖက်နေလေသည်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မြူမိုးစက်”

“နင့်ဘဝကို ဒီပင်လယ်ထဲမှာ အဆုံးသက်တော့မှာလား”

“ပင်လယ်မှာမွေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ပင်လယ်မှာ အဆုံးသတ်ဘဝတစ်ခုပေါ့ဟာ”

“နင့်အတွက် ငါ အရမ်းနှမြောတယ်ဟာ”

“မြူမိုးစက်ရယ်၊ ဒါတွေ ငါမေ့လိုက်ပြီ၊ ငါဟာ ပင်လယ်ပျော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ပဲ နေတော့မယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

၇၂

ရွှေဘဝ

ရေလယ်သဲသောင်ကြီးနားသို့ နီးကပ်လာသည်နှင့်...

“သောင်ကြီးက အရင်ထက် နှစ်ဆလောက်ကြီးလာ တယ်နော်”

“ကမ်းတွေကလည်း အရင်ထက် နှစ်ဆပြီလားပြီ လေ”

“အင်းနော်... တစ်ဖက်မှာ ကမ်းပြိုပြီး တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းရတာ သဘာဝပဲနော်”

“လူ့ဘဝကြီးလည်း ဒီလိုပါပဲဟာ”

“နင်က ဘယ်လိုမြင်ထားလို့လဲ”

“အတိတ်ရဲ့ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေဟာ အနာဂတ် အတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိတဲ့ဘဝတွေအတွက် ကမ်းပြိုမှုဟာ သောင်ထွန်းလည်း အရာမထင်ပါဘူး၊ ခု တို့ရွာကလေးကိုကြည့်၊ ကမ်းပြိုပြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ များစွာရှိနေပေမယ့် ထွန်းလာတဲ့ သောင်ဟာ ဘာမှအကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိခဲ့သေးဘူးလေ”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော်”

ရေလယ်သောင်စပ်သို့လှေရပ်လိုက်ပြီး မိုးနဂါး အောက် သို့ဆင်းကာ ဂုတ်စိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ... မြူမိုးစက်၊ နင် စိတ်ကြိုက်ပျော်လိုက်”

မြူမိုးစက် လှေပေါ်မှဆင်းပြီး သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပြေး လွှားနေသည်။ ပြီးတော့ သောင်ပေါ်တွင် တင်ကျန်သော ခရု

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

နတ် ပင့်သက်ရိုင်း

၇၃

ကလေးများကို ကောက်ယူနေလေသည်။

မိုးနဂါး လှေဘောင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း မြူမိုးစက်ကို ကြည့် နေသည်။

“ဟင်”

သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့ ရေထိလာသောကြောင့် မကြာ ခင် ရေတက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ရေလယ်တက်ရေက အတက်မြန်ပြီး အကျနှောက်ကျ သော နေရာဖြစ်သည်။ မြူမိုးစက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့် တော်တော်အလှမ်းဝေးသောနေရာသို့ ရောက်နေလေသည်။

“မြူမိုးစက်... မြူမိုးစက်”

“ဂုန်း”

“ဂုန်း”

လှိုင်းပုတ်သံများကြောင့် မြူမိုးစက် ခေါ်သံကိုမကြား ဖြစ်နေသည်။

“ဝေါ”

“ဟာ”

ရေက အရှိန်နှင့်တက်လာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်

“မြူမိုးစက် ပြန်လာခဲ့”

မြူမိုးစက်ကတော့ ရေတက်သည်ကို သတိပြုမိပုံ မရ ပေ။ ဆက်ပြီးလွှတ်ထားလျှင် မလွယ်မှန်းသိသောကြောင့် လေ

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

၈၄

ရွှေဘဝ

နားမှ အပြေးထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဝေါ”

“ဝုန်း”

“မြမိုးစက်”

“မိုးနဂါး”

ခဏအတွင်း ရေများက သောင်ကိုဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

“မြမိုးစက်... လာ”

“မိုးနဂါး... ရေတွေတက်လာပြီ”

မြမိုးစက်လက်ကိုဆွဲပြီး လှေဆီသို့ ပြေးလာသော်
လည်း ရေကြောင့် ပြေးလာရန် ခက်နေသည်။ဒီအတိုင်း မြမိုးစက်နှင့်သွားနေလျှင် လှေငုတ်တိုင်
ကျွတ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်။

“မြမိုးစက်... ဒီနေရာမှာ ခဏရပ်နေ”

“မိုးနဂါး ငါကြောက်တယ်”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်”

သူမလက်ကလေးမှာ တုန်ယင်ကာ မျက်နှာတွင် သွေး
မရှိတော့ပေ။

“ဝုန်း”

“ဝေါ”

သစ္စာပွန်စာပေ

၈၅ ပင်သက်စိုင်း

၈၅

မိုးနဂါး အားစိုက်ပြီး လှေဆီသို့ ပြေးခဲ့ရတော့သည်။

ရေမှာ ဒူးဆစ်ထိရောက်နေလေပြီ။

“ဟူး”

လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်ကိုနှိုးကာ ချက်ချင်းမောင်း
ထွက်လာခဲ့စဉ်...

“ဟာ... မြမိုးစက်၊ ရှေ့ကိုမလာနဲ့”

ရှေ့တွင် ရေမျောလမ်းကြောင်းရှိနေခြင်းကြောင့် လှမ်း
ပြီး အော်ပေမယ့် မြမိုးစက် ကြောက်ကြောက်နှင့် ရှေ့ကိုလာ
နေသောကြောင့်...

“မိုးနဂါး”

“ဟာ”

“ဝုန်း”

မိုးနဂါး ရေထဲကို ခုန်ဆင်းပြီး မြမိုးစက်ကို အတင်း
လိုက်ဆွဲရတော့သည်။

“မြမိုးစက်... မကြောက်နဲ့၊ ငါ့လက်ကိုဆွဲထား”

ရေက ခါးဝက်ထိ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

မြမိုးစက်ကို လှေပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်ပြီး မိုးနဂါး
အမောဖြေရတော့သည်။

“ဟူး”

မြမိုးစက်လည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် စကားပင်

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၆

ရွှေဘဝင်

မပြောနိုင်ပေ။

လှေကလေးမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ရေလယ်သောင်းကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“နင် ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာနော်”

“မြူမိုးစက်ရယ်... တို့တစ်တွေက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကယ်ရမှာပေါ့”

“ပင်လယ်ကြီးက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ခဏလေးအတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲက မြန်လွန်းအားကြီးတယ်”

“ပင်လယ်တာ မာယာကောင်းတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးလေ”

“နင်ကို ပင်လယ်ထဲမှာ ဝမ်းစာရှာပြီး စားသောက်နေရတာကို ငါလေ စိုးရိမ်မိပါတယ်ဟာ”

“ဖင်လယ်သားတွေအတွက်တော့ ပင်လယ်ကြီးရဲ့ ရက်စက်မှုတွေကို ဂရုမပြုနိုင်တော့ပါဘူး”

“မိုးနဂါး”

“ပြော မြူမိုးစက်”

“နင့်ကို ကျေးဇူးအခန်းတင်ပါတယ်”

သန္တာပူဇော်စာပေ

၂ ပင့်သက်ခိုင်း

၁၇

“မလိုပါဘူးဟာ”

“ငါ့အတွက် တကယ် အမှတ်ရနေမယ့် နေ့ကလေးပါ”

မြူမိုးစက် ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သော စကားကလေးပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း << ၇ >>

“မိုးနဂါး”

“ဟာကွာ... လန့်လိုက်တာ ခိုင်းထူးရာ”

“အံ့မာ... ဘာတွေ အတွေးစိတ်ကူးကောင်းကောင်း

နဲ့ ဒီသောင်ပြင်မှာ လာပြီးထိုင်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပျင်းတာနဲ့ လာပြီးထိုင်နေတာ”

“ပျင်းလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းအတွေးနယ်ချဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်”

“ပေါက်ကရ မလုပ်နဲ့၊ မင်းသတင်း ငါကြားခဲ့ပြီးပြီ”

“ဘာသတင်းလဲကွ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၂ ပင့်သက်ရှိင်း

၇၉

“မင်းနဲ့ မြူမိုးစက် ရေလယ်သောင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း”

“ဟေ့ကောင်... ခိုင်းထူး၊ မင်းပါးစပ်က စွတ်ပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မြူမိုးစက်အတွက် မကောင်းဘူးကွ”

“မင်းကသာ မကောင်းဘူးပြောနေတာ၊ မြူမိုးစက်က မိုမိုကို ပြောပြလို့ ငါသိခဲ့ရပြီးပြီ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ... မင်း အံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိုးနဂါးက သူ့ကိုကယ်လိုက်တာတဲ့”

“ဒါကလည်း သူ အကြောက်လွန်ပြီး ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကို ကျေးဇူး ရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပြီ၊ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းက သူ့ကိုကယ်တုန်းက သူ မင်းကို ကြောက် အား လန့်အားနဲ့ အတင်းဖက်ထားတာဆို”

“အေးလေ”

“ဒါကို သူက ရင်ဖိုနေတယ်တဲ့”

“ဟာကွာ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“မိန်းကလေးချင်းပြောနေတာကွ၊ မင်းရော ရင်မဖိုဘူး

သစ္စာမွန်စာပေ

လား”

“အမှန်တိုင်းပြောရရင် ကယ်နေတုန်းကတော့ ရင်ဖိုဖို သတိမရပါဘူး၊ ခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြီးမှ ရင်ဖိုသလိုပဲ”

“ဈေးက... ဟုတ်ပြီ”

စိုင်းထူးက လက်ဖျောက်တီးပြီး ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့်

“ဘာဟုတ်တာလဲကွ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းစပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး၊ မင်းနှလုံးသားကို မင်းညာလိုရ မယ်များ မှတ်နေလား၊ နှစ်ယောက်လုံး ရင်ဖိုမှတော့ ဒါ အချစ် ကွ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဘဝအခြေအနေက ကွာပါတယ် ကွာ”

“အချစ်မှာ ဒါတွေမလိုဘူး၊ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲ”

“စိုင်းထူး... ငါ မြို့မိုးစက်ကို ရင်ခုန်တာတော့ ငါ ဝန်ခံ ပါတယ်”

“ဒါဆို ဖွင့်ပြောပေါ့ကွ”

“ဟာ... မဖြစ်သေးဘူး စိုင်းထူး၊ တော်ကြာ ရေလယ် သောင် အကြောင်းပြပြီး အခွင့်အရေးယူသလို ဖြစ်နေမယ်”

“သူများဦးသွားမယ်နော်၊ ရွာမှာက မြို့မိုးစက်ကို ပိုး

သဏ္ဌာန်စာပေ

နေတဲ့သူတွေက အများကြီး မိုးနဂါး၊ မိုးရွာတုန်း ရေခဲတဲ့”

“ငါ ကြိုးစားကြည့်မှာပါ”

“မင်းက သတ္တိကောင်းတဲ့ကောင်ပါကွာ”

“မဆိုင်ဘူး စိုင်းထူး၊ ကမ္ဘာကျော် သူရဲကောင်းကြီးတွေ တောင် မိန်းမကြောက်ရတာ ရှိတယ်၊ ငါသတ္တိကောင်းတာနဲ့ မြို့မိုးစက်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ တခြားစီပဲ”

“ဒါဆို ဖွင့်မပြောတော့ဘူးပေါ့”

“အခွင့်အရေးနဲ့ အချိန်အခါပေးလာရင်တော့ ဖွင့်ပြော မှာပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရတယ် စိုင်းထူး၊ ငါ့နှလုံးသားကိစ္စကို ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ရှင်းမှာပေါ့”

“အကူအညီလိုရင် ငါရော မို့မို့ရော ကူညီမယ်၊ မို့မို့ ကလည်း ပြောပါတယ်၊ ကိုမိုးနဂါးချစ်တယ်ဆိုရင် သူ ကူညီပေး မယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ခုလိုချစ်သူ တွေဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင် နေတာ ကြာပြီကွ၊ ခုတော့ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရပြီ၊ ဟား ဟား ဟား

စိုင်းထူး ရယ်မောနိုင်ပေမယ့် ပိုးနဂါးကတော့ ရင်မော နေလေသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

စိုင်းထူးနှင့် မိုးနဂါး သောင်ပြင်မှ အပေါ်သို့တက်လာ

စဉ်...

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... လူကြီး၊ ဘာကိစ္စများလဲ”

“မင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့”

“ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မင်း ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်လို့ ဘာမှမသိဘူး”

“မင်း ငါ့သမီးကို ရေလယ်သောင် ခေါ်သွားတယ်ဆို”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟေ့ကောင်... ငါမေးတာ ဖြေလေ”

“လူကြီးပြောတာ မှားနေပြီ၊ မြူမိုးစက်က သွားချင် တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

“အေး... ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် ငါ့သမီး နဲ့ မင်း ရောရောနှောနှော မနေပါနဲ့၊ ကြားလား”

မိုးနဂါး ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

“ငါ့သမီးကို ပင်လယ်ရွာကလေးမှာ ဘယ်တော့မှ ဘဝ နစ်မြုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းလို လူမိုက်တစ်ယောက်နဲ့ မရောနှောစေချင်ဘူးကွာ၊ ဒါပဲ၊ နောက်မှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့

သစ္စာပွန်စာပေ

မိုးနဂါး”

ရွာလူကြီး အိမ်ပြောင် ထွက်သွားပြီးနောက် မိုးနဂါး အံ့ကို ကြိတ်လိုက်သည်။

မြူမိုးစက်မျက်နှာကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“မိုးနဂါး”

စိုင်းထူးက သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်မည် အပြု

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ”

“ဟင်... မင်း ဘာဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာလဲ မိုးနဂါး”

“ငါ မြူမိုးစက်ကို ရအောင်ယူမယ်”

“ကောင်းတယ် မိုးနဂါး၊ ဒါမှ ရွာလူကြီးကို ပညာ ကောင်းကောင်းပြန်ပေးရမှာ၊ တော်တော်အဆင့်အတန်းခွဲတဲ့ လူကြီး၊ ရွာရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်နေပြီး စာနာမှုမရှိလိုက်တာ”

“ပြောပါစေ စိုင်းထူး၊ တစ်နေ့ မိုးနဂါး ဘာကောင်လဲ ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“မင်းဘက်မှာ ငါ အပြည့်ရပ်တည်နေမယ်”

“စိုင်းထူး... မင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာ တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဝင်မပါနဲ့၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်၊ ပြီးတော့

သစ္စာပွန်စာပေ

၉၄

ရွှေဘဝင်

ဒီကိစ္စတွေ အမေမသိစေနဲ့၊ ကြားလား”

“အေးပါကွာ”

“ငါ့ဘဝမှာ အမေစိတ်ထိခိုက်မယ့်အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ခိုင်းထူး”

“အရိုးလှိုင်းက မင်းကိုတော့ မပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ ခိုင်းထူး”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ မင်းအဖေ နှစ်ပတ်လည်နေ့အတွက် ရွာဦးကျောင်း သိမ်ဆောက်တဲ့ အထဲမှာ ငွေကလေးလှူချင်လို့တဲ့ကွာ”

“ဟင်”

ခိုင်းထူးစကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် မကောင်းခဲ့ပေ။

မိုးနဂါး ရှာဖွေနေသော ငွေကြေးသည် သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ပြည့်စုံနေပေမယ့် ခုလို လှူဒါန်းနိုင်ရေးအတွက် ငွေကြေးပိုလှူမှုမရှိသည်တော့ အမှန်ပင်။

“ငါ ရအောင်ရှာမယ်ကွာ”

“မိုးနဂါး... မင်း ပေါက်ကရတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ”

“စိတ်ချ၊ မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ငါ ငွေ ဘယ်တော့မှ

သစ္စာမရှိစာပေ

† ပင့်သက်ရိုင်း

၉၅

မရှာဘူး ခိုင်းထူး”

“ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“မနေ့က မြို့က မိကျောင်းဝယ်တဲ့ကောင်တွေ ရောက်နေတယ် ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရောက်နေတယ်၊ မင်းကိုတောင် မေးနေကြသေးတယ်၊ ငါက ပြောလိုက်တယ်၊ မိုးနဂါး မိကျောင်းမဖမ်းတော့ဘူးလို့”

“ခိုင်းထူး... မင်း ဒီကောင်တွေဆီသွားပြီး မိကျောင်းယူဖို့ပြောထား”

“ဟင်... မင်း”

“ငါ မနက်ဖြန် မိကျောင်းဖမ်းထွက်မယ်၊ အမေတော့လုံးဝမသိပါစေနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့ပါလိုက်ရမလား”

“မလိုက်နဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားမယ်”

အမေဖြစ်လိုသောဆန္ဒကို သူရအောင် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရေးအတွက် အမေမကြိုက်သောအလုပ်တစ်ခုကို မိုးနဂါး လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သစ္စာမရှိစာပေ

မာယာမုခ်းမြိုင်

မိုးနဂါးစက်လှေကလေး ကျောက်ဖြူကျွန်းဆီသို့
ဦးတည်မောင်းလေပြီ။

အဖေအတွက် အမေဆန္ဒ ဖြည့်ဆည်းရန်အတွက်
မိုးနဂါး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တက်ကြွ
နေသလို လန်းဆန်းနေသည်။

ကျောက်ဖြူကျွန်းကို မိုးနဂါး ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးဝင်ရမည့် ချောင်းရိုး၏အနောက်ဘက်ကို ပထမ
တစ်ခေါက်တည်းက အခြေအနေကို သိထားသောကြောင့်
သတိနှင့် မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး ချောင်းရိုးဝရောက်သည်နှင့် စက်သပ်
လိုက်ပြီး လှော်ခတ်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၉၇

“ဟာ”

ချောင်းရိုးထဲသို့ဝင်မည်အပြု...

ရေပြင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင် သဏ္ဌာန်ကြီးများကို
လှမ်းတွေ့ရသဖြင့် ငမန်းအုပ်စုကြီး နယ်ကျော်ဝင်ရောက်နေပြီကို
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မိုးနဂါး ဖြတ်ကျော်ရန်မလွယ်သဖြင့် လှေကို ကမ်း
ကပ်ဖက်သို့ကပ်ပြီး ငမန်းအုပ် ထွက်ခွာသွားမည့် အချိန်ကို စောင့်
နေလိုက်ရသည်။

ရေကြောင်းမှားဝင်လာသော ငမန်းအုပ်မှာ တော်တော်
နှင့် ပြန်မထွက်ဘဲ ထိုင်နေရာတွင် ရစ်ဝဲနေလေသည်။

မိုးနဂါးကမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ
အနီးကပ်ကြည့်နေသည်။

ငမန်းကောင် အရေအတွက်က မနည်းလှပေ။

မိုးနဂါးရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားချင်းမပျံနိုင်ပေ။

ဒါကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်စောင့်ရင်း ကျွန်းပေါ်သို့
တက်ခဲ့လေသည်။

“ဖြန်း... ဖြန်း”

“ဟင်”

တောထဲမှ ရေပက်သံကြားနေရသောကြောင့် အံ့အား
သင့်သွားသည်။

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

မိုးနဂါး တောခြောက်သည်လား ကျွန်းခြောက်သည်
လား ဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ နောက်ပြန်မဆုတ်ဘဲ ရေသံကြားရာ
ဆံသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ခါးကြားက ခါးမြှောင်ကို အသင့်အနေအထား ထုတ်
လိုက်ပြီး ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင် ပင်လယ်ရေတက်စဉ်က
ကျန်ခဲ့သော ရေအိုင်ကိုပတ်ပြီး ငါးရှာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

သစ်ပင် နှစ်ပင်ကို အမြီးနှင့်ခေါင်းကို ပုခက်လွှဲသလို
ပတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ဝမ်းစာ သူရှာနေခြင်းကြောင့် မိုးနဂါး ပြန်ပြီးလှည့်
အထွက်...

“အင်း”

မိုးနဂါး လည်ပင်းကို အေးစက်သော နွယ်ကြီးရစ်ပတ်
ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“အင်း... အင်း”

မိုးနဂါး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်ရှူကျပ်လာခဲ့သည်။
မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေလာသောကြောင့် ခန္ဓာ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ကိုယ်ထဲမှာရှိသော အင်အားကို တင်းကန်ရုန်းထုတ်ပြီး လက်ထဲ
မှ ခါးဖြင့် နွယ်ကို ထိုးခွဲလိုက်သည်။

“ဟူ”

“ဟင်”

သွေးညှို့နဲ့ထွက်နေသော အရည်နီများ ဖြာထွက်သွား
ပြီး မိုးနဂါးမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို ရဲရဲနီသွားလေသည်။

ဒါတောင် နွယ်ကြိုးမှာ အပြီးလျော့သွားခြင်း မရှိသေး

ပေ။

မိုးနဂါး ခါးမြှောင်ဖြင့် နွယ်ကြိုးကိုဖြတ်နေစဉ် နွယ်၏
သွေးများက ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်နေလေသည်။

လျှာဖျားပေါ်တွင် ချိုသယောင်ရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွေး
ပထုတ်တော့ဘဲ မျိုချလိုက်သည်။

“အင်း”

ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ကြက်သီးများထသွားပြီး အားအင်
ပြည့်နှက်လာသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

နွယ်ကြိုးများ ပြတ်တောက်ထွက်သွားပြီး သွေးများ
သဖွယ် နွယ်ကြိုးမှစီးကျနေလေသည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

မိုးနဂါး မောပန်းပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ နွယ်မှစီးကျနေသော သွေးများကို သောက်နေမိတော့သည်။

“ဟာ”

ခဏအကြာ မျက်လုံးများမှေးလာပြီး အိပ်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးအတင်းဖွင့်ပြီးကြည့်ပေမယ့် မှုန်ဝါးဝါးပဲ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

သိပ်မကြာ...

မိုးနဂါး ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားပြီး မိုးနဂါးကို လူတစ်ယောက် ပွေ့မပြီး ခေါ်သွားနေသည်ကို သိနေပေမယ့် ရုန်းကန်လို့မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

မိုးနဂါး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လူသေကောင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

မျက်လုံးထဲတွင် လှမ်းမြင်နေသော အရာတွေက မြေပေါ်မှာမဟုတ်။

လေထဲတွင် လှမ်းပြီးတွေ့နေရသလိုပင်။

“ဟာ”

မိုးနဂါးကို ခေါ်သွားသောလူကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီးနှင့် အသက် (၈၀)ခန့်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“မင်း ဒီမှာနေခဲ့တော့”

မိုးနဂါးကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မိုးနဂါး အတင်းရုန်းထပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရပြီး ဂူဝတွင် မိကျောင်းများကို များပြားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

မိုးနဂါးလိုချင်သော မိကျောင်းများကို တွေ့ရပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှထစဉ်...

“အား”

မိုးနဂါး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် လေထဲတွင် လွင့်ပြီးကျသွားသလို ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်...”

မိုးနဂါး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သူအိပ်ပျော်နေသလို ဖြစ်သည့်နေရာတွင်သာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပရလောက၏ ထိတွေ့မှုများကို မိုးနဂါး ယုံကြည်သူမဟုတ်။

ခု သူ့ဖြစ်သောကိစ္စမှာ စိတ်၏လွင့်ပါးရာတစ်ခုသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြီး တောထဲမှအပြင်ကို ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

အပြင်ရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။

မိုးနဂါး မိုးမချုပ်ခင် ရွာကိုအရောက်ပြန်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် လှေဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လာခဲ့မိသည်။

မိုးနဂါး သတိထားမိသည်ကတော့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရင်ထက် အားအင်ပြည့်ပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်နေလေသည်။

မိုးနဂါး ချောင်းဝဆီသို့ရောက်တော့ ငမန်းအုပ်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ လှေကို လှော်ခတ်ပြီး ချောင်းရိုးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ”

သူ့ရှေ့တွင် မိကျောင်းတစ်ကောင် ကူးခတ်သွားနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် လှေဖြင့် နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ မိကျောင်းက သူလိုက်လာသည်ကို သိ၍လား မသိပေ။

ခပ်မြန်မြန်လေး ကူးခတ်ပြီး သွားနေလေသည်။

မိုးနဂါး မိအောင်လိုက်ပေမယ့် မမိနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ချောင်းရိုးက တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲသို့ ရောက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ လိုက်ခဲ့ရင်း

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ဟာ”

သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသော မိကျောင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ တောကြီးကတော့ ငါ့ကို ပညာပြနေပြီထင်တယ်၊ မင်းတို့ကပဲ ပြနိုင်သလား၊ ငါကပဲ မိကျောင်းဖမ်းနိုင်သလားဆိုတာ တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

မိုးနဂါးစိတ်ထဲတွင် ကြိမ်းငါးလိုက်ပြီး လှေကို ဆက်ပြီး လှော်ခဲ့လေသည်။

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

ရေနင့်အမြီး ရိုက်နေသောအသံများကြောင့်...

မိုးနဂါး လှေကို ကမ်းတစ်ဖက်တွင်ကပ်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ဟင်”

မိုးနဂါး သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ အိပ်မက်လိုလို တွေ့ခဲ့ရသော ကျောက်ဂူကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလို မိကျောင်းအုပ်စုကြီးကိုလည်း မြင်လိုက်ရတော့သည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၀၄

ဧည့်အသံ

ထိုအုပ်စုကြီးထဲကိုဝင်ပြီး ဖမ်းရန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“မိကျောင်းသိုက်များလား”

စိတ်ထဲတွင် တွေဝေသွားသည်။

မိုးနဂါး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေရင်း...

မိကျောင်းအုပ်စုထဲမှ တစ်ကောင်တည်းထွက်သွား

သော မိကျောင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်

မိုးနဂါး နောက်ပြန်ဆုတ်လာပြီး ထိုမိကျောင်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

အနီးဆုံးသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ကဲ”

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

“ဝုန်း”

မိုးနဂါးထိမှန်သွားသော မိကျောင်းမှာ မိုးနဂါးကို ပြန်ပြီး

အမြီးနှင့်ရိုက်ခတ်နေလေသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

ခဏကြာသာ ရုန်းနိုင်ပြီး ကြိုးများဖြင့် ရစ်ပတ်သလိုဖြစ်

ကာ မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

“ဟူး”

မိုးနဂါး ထိုအချိန်ကျမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

မင်းသက်ရှိုင်း

၁၀၅

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

“ဟာ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ မိကျောင်းအုပ်ကြီးပါ ဆင်းလာသောကြောင့် စက်လှေကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

မိကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ မိုးနဂါးကို အလွတ်ပေးမည့်ပုံစံ မမြင်၊ အတင်းထိုးလိုက်လာကြသည်။

“မြီ”

“ဟာ... အရေးထဲ”

ပဲကိုထိန်းရင်း မိုးနဂါးအင်္ကျီနှင့် ပဲကိုင် ငြိပြီးပြသွားခြင်းကြောင့် မိုးနဂါး အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်သည်နှင့် မိုးနဂါး အင်္ကျီတွင် စွန်းထင်းနေသော နွယ်၏သွေးများသည် ရေတွင် နီမြန်းသွားသည်။

ပိုပြီးအံ့သြစရာကောင်းသည်ကတော့ ထိုသွေးများနားသို့ မိကျောင်းအုပ်စု ဘက်ပြီးလိုက်မလာဘဲ နောက်ပြန်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။

“ဒီနွယ်သွေးက တယ်ပြီးစွမ်းပါလား၊ မိကျောင်းတွေကြောက်တဲ့ နွယ်တစ်မျိုးဖြစ်ရမယ်”

မိုးနဂါး သူ့ကို ရစ်ပတ်ခဲ့သောနွယ်ကို မှတ်ချက်ချပြီး

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၀၆

ရွှေဘဝ

သူ မိကျောင်းဖမ်းသောအခါအစဉ်က အပြီးသတ်ခဲ့လေပြီ။
အဖေအတွက် အမေဆန္ဒကို သူ ဖြည့်ဆည်းနိုင်တော့
မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း - << ၈ >>

ရွာဦးကျောင်း သိမ်ဆောက်ရေးအတွက် တစ်ရွာလုံး
နီးပါး လုပ်အားသွားပေးနေကြလေသည်။

မိုးနဂါး၊ စိုင်းထူးတို့အဖွဲ့က သဲသောင်တွင်ချထားသော
သစ်သားများကို ထမ်းပိုးနေကြရသည်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့ကွာ”

“မင်းကို မြူမိုးစက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“မနွေကတည်းက ငါ့ကို မှာထားတာ”

“စိုင်းထူး... မင်း ငါ့ကို အချွန်နဲ့တော့ မ,မနွေနော်”

“မိုးနဂါး... မင်း ငါ့ကို အယုံအကြည်မရှိဘူးလား”

“မယုံကြည်တာထက် တော်ကြာ အရှက်ကွဲနေမယ်

ကွ”

“ငါတို့ ထမင်းစားချိန်ကြရင် ညောင်ညိုပင်အောက်မှာ စောင့်နေပါတဲ့”

“မင်း တကယ်ပြောတာနော်”

“မိုးနဂါးရယ်... ဘုရားကြီးစူးရစေ”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ”

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း မြူမိုးစက်နဲ့တွေ့ရင် ဘာပြောမလဲ”

“ရင်ထဲကရှိတာတွေ ပြောမှာပေါ့ကွ”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလို့လဲ”

“မင်းသိဖို့မလိုဘူး၊ မြူမိုးစက်သိဖို့ပဲ လိုတယ်”

နှစ်ယောက်သား သစ်သားများပုံထားသော နေရာသို့

အရောက်...

“ဂုန်း”

“အား”

“ဟင်”

“ဟာ... ကိုလှကြိုင်”

သစ်ပုံကြီးပြိုကျပြီး ကိုလှကြိုင်ကို ပိနေသည်။

“စိုင်းထူး... မင်း ကိုလှကြိုင်ကို ဆွဲထုတ်၊ ငါ သစ်သား တန်းကို မ,မယ်”

“အေး”

ကိုလှကြိုင်မှာ ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။ သစ်သား နှစ်တုံးကြားတွင်ရောက်နေပြီး ညှပ်နေသောကြောင့် လူကို ပိမိခြင်းမရှိပေမယ့် ထွက်၍မရခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ”

လူခြောက်ယောက်လောက် မ,ရသော သစ်သားတန်း ကြီးကို မိုးနဂါး ပခုံးပေါ်သို့တင်ပြီး မ,လိုက်တော့သည်။

“စိုင်းထူး... ကိုလှကြိုင်ကို ဆွဲထုတ်”

“အေး”

စိုင်းထူး ကိုလှကြိုင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မိုးနဂါး သူ့ပခုံးပေါ်က သစ်သားတန်းကြီးကို ပြန်ပြီးပစ်ချလိုက်သည်။

“ဂုန်း”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာလို့”

ကိုလှကြိုင် သူ့ရင်ဘတ်ကလေးကို ဖိပြီးပြောနေလေ

သည့်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့ သစ်ပုံကြီးဆီ လာတာလဲ”

“ဘာလာလုပ်ရမလဲကွ၊ သစ်သားတွေ ပေကြိုး လာတိုင်းတာ”

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း လူရောဟုတ်ရဲ့လား”

“မင်း ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ခုနက လူငါးယောက် ခြောက်ယောက်လောက် ထမ်းရတဲ့ သစ်သားတန်းကြီးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ဆွဲမပြီး ထမ်းလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရလို့”

“ဒါက ဇောနဲ့ မ၊မိတာ နေမှာပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မိုးနဂါး၊ မင်း အားအင်တွေ တော်တော်ပြည့်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ခုမှ ခိုင်းထူးပြောတာကို သတိ ထားမိတယ် မိုးနဂါး၊ မင်း အားသန်မှုက ကြောက်ခမန်းလိလိပါလား၊ မင်း ဘာတွေသောက်ခဲ့လဲ”

“ဘာမှမသောက်ဘူးဗျ၊ ခြေ... ကိုလှကြိုင်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုတလောက ကျောက်ဖြူကျွန်းကို သွားတုန်းက နွယ်တစ်ခု ရစ်ပတ်တာခံခဲ့ရတယ်”

သစ္စာမရှိစာပေ

“ဟင်”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ငါ့ကောားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး၊ ဒီနွယ်ကြီးကြီးကို ငါ ဓားနဲ့ဖြတ်တော့ သွေးတွေထွက်လာတယ်”

“ဟာ”

“ဒီသွေးတွေကို ငါသောက်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ မူးသလို လိုကြီးဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

“မိုးနဂါး... မင်းကို ရစ်ပတ်တဲ့နွယ်က အနက် အပြောက်တွေနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုလှကြိုင်”

“ဒါ မိကျောင်းသခင်နွယ်ကွ”

“ဟင်”

“ဒီနွယ်မျိုးက အလွန်... (၁၀)နှစ်နေလို့ တစ်ခါတောင် မတွေ့ရဘူး၊ မင်း အရမ်းကံကောင်းတာပဲ”

“ဗျာ... ကံကောင်းတာပဲ ဟုတ်စရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနွယ်ကို ဆေးဆရာတော်တော်များများက လိုချင်နေကြတာ၊ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ကြဘူး၊ မင်းက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရတဲ့အပြင် ဒီနွယ်သွေးကိုတောင် သောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ မင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ အားတွေက အဆမတန် ကောင်းနေတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် မင်းကို မိကျောင်းကိုက်လို့

သစ္စာမရှိစာပေ

၁၁၂

ရွှေဘဝင်

စသေတော့ဘူး၊ မင်းအနံ့ကိုရတာနဲ့ မိကျောင်းတွေ ပြေးမှာပဲ မိုးနဂါး”

“ဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်သွားပြီး ဒီနွယ်ကို ရှာရမယ်”

“ရှာမနေနဲ့ မိုးနဂါး”

“ဘာလို့”

“ဒီနွယ်တွေက တစ်နေရာတည်းမှာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ကဲ ကဲ... နေ့ခင်းစာ စားတော့မယ်၊ သယ်စရာရှိတာ သယ်ကြတော့”

“အင်း”

မိုးနဂါးနှင့် စိုင်းထူး သစ်သားတန်းတစ်ခုကိုထမ်းပြီး ကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“မိုးနဂါး... မင်းအမေက သိမ်ကြီးထဲ မင်းအဖေ အတွက် ငွေလှူဒါန်းနိုင်လို့ တော်တော်ကျေနပ်နေတယ်ကွ”

“အမေစိတ်ချမ်းသာရင် ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“မိုးနဂါး... မင်း ညောင်ညိုပင်ကြီးကို သွားလိုက်ဦးနော်”

သမ္မာမုနိစာပေ

† ပင့်သက်ခိုင်း

၁၁၃

“စိတ်ချစမ်းပါ၊ ခုတောင် သွားလိုက်ချင်နေတာ”

“ခုတော့မသွားနဲ့ဦးကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ထမင်းလေး ဘာလေး စားသွားပါဦး”

“ထမင်းစားချင်စိတ်တောင် မရှိဘူး၊ ဖြစ်နေတာ”

“ဒါတော့ ပိုပြီ”

“ပိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ စိုင်းထူး၊

ငါ မြူမိုးစက်နဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုကော့ ရင်တွေထဲမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်း တောင် မသိဘူး”

“မင်း တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောမှာလား”

“အခွင့်အရေးပေးရင်တော့ ဖွင့်ပြီးပြောမယ်”

“ဖွင့်သာပြောလိုက်ပါကွာ”

မိုးနဂါး ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်ကိုရောက်နေသည်မှာ ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။

မြူမိုးစက် အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးပေ။

“စိုင်းထူးဆိုတဲ့ကောင် နောက်ပြန်တူတယ်”

စိုင်းထူးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... မြူမိုးစက်”

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား မိုးနဂါး”

သမ္မာမုနိစာပေ

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ငါ့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ် မိုးနဂါး၊ ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ချင်တာ ကြာပြီ၊ နင်နဲ့မဆုံဖြစ်လို့ ဟိုတစ်နေ့က နင့်အိမ်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ နင် ပင်လယ်ထွက်နေတာနဲ့ မတွေ့ဖြစ်လိုက် ဘူး”

“နင်က ဘာလို့တောင်းပန်ချင်တာလဲ”

“ငါ့အဖေ နင့်ကိုပြောတဲ့ကိစ္စကို တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ”

“ရပါတယ်ဟာ၊ ငါ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး၊ ပါတို့ဘဝနဲ့ နင်တို့ဘဝက အပြောခံရမယ့် အခြေအနေဖြစ်နေ တာကိုး”

“နင် ဒီစကားတွေမပြောပါနဲ့ မိုးနဂါးရယ်၊ အဆင့် အတန်း ခွဲခြားမှုဆိုတာ ခေတ်မရှိတော့ပါဘူး”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့အပေါ် မပြောင်းလဲဘဲရှိနေရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

“မိုးနဂါးရယ်... ငါ ဘယ်တော့မှ နင့်အပေါ်မှာ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာ ယုံပါ၊ အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းခင်တယ်၊ သိလား မိုးနဂါး”

“ငါလည်း နင့်ကိုခင်ပါတယ်ဟာ”

“ငါ့ကိုခင်တယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါတို့နှစ်

သမ္မာဗုဒ္ဓိစာပေ

ယောက်ကြားမှာ ခွဲခြားတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့နော်”

“အေးပါ၊ ငါ ဘယ်တော့မှမပြောတော့ပါဘူး”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ”

“အဖေက ငါ့ကို ဒီရွာနဲ့ကင်းဝေးစောင့် ဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ် ငါ့စိတ်၊ ငါ့နှလုံးသားက ဒီရွာကလေးနဲ့အဝေးကိုရောက် သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ဆီက ဒီစကားကြားရတာ ငါ့ အရမ်းကို ကျေနပ် ပါတယ်၊ ဝမ်းလည်းသာတယ်ဟာ”

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“ငါလေ”

သူမနှုတ်ဖျားမှ စကားသံ ဆက်ပြီးထွက်မလာသော ကြောင့်

“နင် ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောလေ”

“မပြောတော့ပါဘူးဟာ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာကို သိခဲ့ရလို့ ငါ ကျေနပ်သွားပါပြီ”

“နင့်ကို စကားလေးတစ်ခွန်း ငါ ပြောခဲ့မယ်”

“ပြောလေ မိုးနဂါး”

“ဘယ်တော့မှ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်အဖေပြောသမျှ

သမ္မာဗုဒ္ဓိစာပေ

၁၁၆

ရွှေဘဝ

ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာ နင် ယုံကြည်ထားပါ။ ပြီးတော့ နင်နဲ့
ငါ့ကို ဘယ်သူတွေဖျက်ဖျက် ဘယ်တော့မှ ငါ့ဘက်က နောက်
မဆုတ်ဘူး မြို့မိုးစက်”

“မိုးနဂါးရယ်... ငါလည်း နင့်လိုပဲဆိုတာ ယုံထားလိုက်
ပါ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်
ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

* * *

အခန်း << ၉ >>

“အမေရေ... အမေ”

မိုးနဂါး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း လှမ်းပြီးအော်လိုက်
သောကြောင့်...

“မိုးနဂါး”

“ကိုခင်မောင်ဝင်း... အမေရော”

“ဟို... မင်းအမေ ခွေးကိုက်ခံရလို့ မင်းဘကြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီးမန်းနေတယ်”

“ဟင်... အမေခွေးကိုက်ခံရလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကခွေးလဲ”

“မိမိတို့ ဇော်မိုးတို့မွေးထားတဲ့ ခွေးကွ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

၁၁၈

စန္ဒာဝေ

“တောက်... ဒီခွေး တော်တော်သောင်းကျန်းနေပါလား။ ဟိုတလောကလည်း မပုတို့ကို ကိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ တောက်... တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး၊ ဘယ်လဲ”

“ဒီခွေးကို သွားပြီးရှင်းပစ်မလို့”

“ဟာ... ဇော်မိုးနဲ့တော့ ပြဿနာတက်တော့မယ်”

ကိုခင်မောင်ဝင်း လှမ်းပြီးတားပေမယ့် မိုးနဂါး ဒေါသကို ထိန်းချုပ်၍မရနိုင်ပါ။ ဒီလိုသာ ဒီခွေးကို လွှတ်ထားရင် ရွာက လူတွေ တစ်ယောက်မှကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ရွာက လူတွေကလည်း ဇော်မိုးရန်ကိုကြောက်ပြီး ခွေးကို မထိရဲသောကြောင့် ခွေးမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး မှိုန်းအရှည်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး ဇော်မိုးတို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့စဉ်...

“အမလေး”

“ဟင်”

“ဂီး”

ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိယုန်ပုကို ဇော်မိုးခွေးပြေးဆွဲခြင်းကြောင့်...

“ကဲကွာ”

သမ္မာပုန်စာပေ

ပုဏ္ဏား

၁၁၉

“ဂိန်... အူ...”

မိုးနဂါး မှိုန်းရှည်ဖြင့် ပြေးထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကဲ...”

သုံး လေးချက်လောက် ဆက်ပြီးထိုးလိုက်သောကြောင့် ခွေးမှာ မလှုပ်ယှက်တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ယုန်ပု... နင် အကိုက်ခံရသေးလား”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ခြေထောက်ကို ကိုက်ခံထားရတယ်”

“ကဲ... ထ”

ယုန်ပုကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး ဆေးခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ခဲ့တော့သည်။

မိုးနဂါး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။

“အမေ သက်သာလား”

“အေး... သက်သာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သား၊ မင်း ဇော်မိုး

ခွေးကို သွားပြီးသတ်မလို့ဆို”

“သတ်ခဲ့ပြီးပြီ မေမေ”

“ဟင်... သားရယ်”

“မသတ်လို့မရဘူး၊ ခုတောင် ယုန်ပုကိုကိုက်လို့ ဆေးခန်း ပို့ခဲ့ရတယ်”

သမ္မာပုန်စာပေ

၁၂၀

ရွှေအင်း

“သားရယ်... ဇော်မိုးနဲ့တော့ ပြဿနာတက်တော့မှာပဲ”

“ပြဿနာတက်တော့လည်း တက်ပေါ့ အမေရော၊ ဒီခွေးကြောင့် လူတော်တော်များများ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ရှင်းပစ်မှအေးမယ်၊ ဒီခွေးကို ထပ်ပြီးလွှတ်ထားရင် တစ်ရွာလုံး တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး”

“ဟင်”

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့တွင် ဇော်မိုးနှင့်အတူ သူတပည့်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အော်ဟစ်နေသည်။

“သား”

“အမေ ဘာမှစိတ်ပပူနဲ့၊ သားကိစ္စ သားရှင်းမယ်”
အမေ့ကို အိမ်ထဲမှာထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ဇော်မိုး”

“မင်း ငါ့ခွေးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းခွေးက သိပ်ပြီးသောင်းကျန်းနေလို့ကွ”

“မင်း တော်တော်လက်သံပြောင်နေပါလား မိုးနဂါး”

သစ္စာပွန်စာပေ

နတ်သမီး

၁၂၁

“မင်းထင်ချင်သလိုထင်”

“သား... ဇော်မိုး၊ အရိုးလှိုင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါ တောင်းပန်လို့ရမလားဗျ၊ ခင်ဗျားသားက ကျုပ်ခွေးကို သတ်ခဲ့တာ၊ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“မကျေနပ်လည်း လဲပြီးသာ သေလိုက်”

“ဒီကောင်”

“အမေ”

“ဟင်”

ဇော်မိုး အမေ့ကို တွန်းလိုက်သောကြောင့် အမေလဲကျသွားသည်နှင့် မိုးနဂါးမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။

“ကဲကွာ”

“ပြောင်း”

“ဒုတ်”

“အင့်”

“ခွပ်”

“အား”

သုံးယောက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဇော်မိုးတို့က လက်နက်ကုန်စုံဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် ရှောင်တိမ်းရင်း ဇော်မိုးတုတ်နှင့် ဇော်မိုးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၂၂

ရွှေဘဝင်

“ခွပ်”

“အား... သေပါပြီ”

ကျွန်တုန့်နှစ်ကောင်လည်း နလံမထူ၊ မြေပြင်ပေါ်တွင် မှောက်နေလေပြီ။ ဇော်မိုးကတော့ သွေးအိုင်ထဲတွင် သတိမရ တော့ပေ။

“သား... လူလေး”

“အမေ ဘာမှမဖြစ်နဲ့၊ ဒီလိုရမ်းကားတဲ့ကောင်တွေကို ဆုံးမတာ”

“သားလေးရယ်”

“အမေ နေခဲ့၊ သား လူကြီးအိမ်သွားပြီး အဖမ်းခံ မယ်”

“သား”

အမေ့ကိုထားခဲ့ပြီး လူကြီးအိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့ သည်။

လူကြီးအိမ်ရောက်တော့...

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“သမီး... အိမ်ထဲဝင်စမ်း”

မြူမိုးစက်အဖေက အိမ်ထဲသို့ဝင်ခိုင်းသဖြင့် မြူမိုးစက် မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၁၂၃

“ဘာကိစ္စလဲ မိုးနဂါး”

“ကျွန်တော် လူရိုက်လာလို့ လာပြီးအဖမ်းခံတာ”

“ဘာ”

“ဇော်မိုးနဲ့ သူ့တပည့်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော့်အိမ် ရှေ့မှာ ရိုက်ခဲ့တာ”

“မင်းကတော့ မြို့ဂတ်ကိုပို့မှဖြစ်တော့မယ်”

“လူကြီး ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ”

“အေး... စီစဉ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ချက်ဖောင်း”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဒီကောင့်ကို ထိပ်တုံးခတ်ထားလိုက်”

အခန်း << ၁၀ >>

ညဉ့်ဦးကိုရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အေးစိမ့်လာ
နေသည်။

မိုးနဂါးကို အမေပေးခဲ့သော စောင်ပိုင်းကလေးကို မြို့ပြီး
မှေးနေလိုက်သည်။

မိုးနဂါးစိတ်ထဲတွင် လူတွေကို မကျေနပ်မှုက ဝင်ရောက်
နေသည်။

လူကြီး အိမ်ပြောင်ကတော့ သူ့အပေါ်တွင် မြို့မိုးစက်
နှင့်ပတ်သက်ပြီးထားသော အငြိုးနှင့် မြို့ရဲစခန်းကို ပို့တော့မည်
ဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

✠ ပင့်သက်နိုင်

၁၂၅

ဒီအတွက် မိုးနဂါး တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိပေ။ လောကကြီး
တွင် မတရားမှုတွေရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဒီဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

မိုးနဂါး မြို့မိုးစက်ကို ချစ်မိခြင်းကြောင့် မြို့မိုးစက်မခင်
၏ ရက်စက်မှုတွေကို ရင်စည်းခံရမှာ သေချာသည်။

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... မြို့မိုးစက်”

စောင်လေးကို ခေါင်းမြီးမြီးပြီးရောက်လာသည့် မြို့မိုးစက်
ကြောင့် မိုးနဂါး အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“မြို့မိုးစက်ရယ်... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင့်ကိုစိတ်ပူပြီး လာကြည့်တာပါ”

“နင့်အဖေသာသိသွားခဲ့ရင် မလွယ်ဘူးနော်”

“သူတို့ မရှိကြဘူး၊ ရေကင်း သွားစစ်ကြတယ်၊

မိုးနဂါး... နင် ချမ်းနေလား”

“မချမ်းပါဘူး၊ ဒီလောက်အအေးကတော့ ငါ့အတွက်
မမူပါဘူး”

“နင့်ကို အဖေက မနက်ကျရင် မြို့ဂါတ်ကိုပို့မယ်လို့
ပြောနေတယ်”

“ပို့လည်းခံရမှာပေါ့ဟာ၊ ငါက အပြစ်ကျူးလွန်ထား

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၂၆

ရွှေဘဝ

တာကို”

“လူတွေက မတရားဘူး”

မြို့မိုးစက် သူ့ဘက်ကနေ မကျေနပ်ချက်ဖြင့် ပြောဆို
နေလေသည်။“ဒီကိစ္စဟာ နှင့်ဘက်ကမှန်တယ်ဆိုတာ တစ်ရွာလုံး
သိတယ်၊ ဖေဖေလည်း သိလျက်နဲ့ဟယ်၊ ဘာလို့ မြို့ဂါတ်ကို
ပို့ရတာလဲ”

“နင့်အဖေက ငါ့ကို မုန်းနေတာကို”

“မိုးနဂါး”

“နင့်အဖေက ငါ့ကိုမေးတယ် မြို့မိုးစက်”

“ဘာမေးတာလဲဟင်”

“နင်နဲ့ငါ ကြိုက်နေကြလားတဲ့”

“ဟင်... နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ
ပေါ့၊ ပြီးတော့ လူကြီးရယ်... လူကြီးသမီးက ကျွန်တော့်လို
ကောင်မျိုးကို စဉ်းစားပါမလားလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

“နင် ဒီစကားတော့ မပြောသင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမစဉ်းစားဘူးဆိုတာ နင့်ကို ငါက ပြောလို့လား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၁၂၇

“မပြောလည်း သဘောပေါက်နေလို့ပါ”

“မိုးနဂါးရယ်... လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်
သလဲကို နင်က မြင်နိုင်လောက်အောင် တန်ခိုးရှိတဲ့လူသားမို့လို့
လား”“တန်ခိုးမရှိပေမယ့် ဘဝအခြေအနေက အသိပေး
ထားတာလေ”“ဘဝအခြေအနေက ဘာဖြစ်လဲ၊ လူအချင်းချင်းချစ်
တာ ဘာနဲ့မှတိုင်းတာလို့မရဘူး၊ အဲ... တော်...”မြို့မိုးစက် သူ့စကားနှင့်သူ ရှက်သွားဟန်ရှိသည်။
စကားက ကျွဲသွားတာကို။

“မြို့မိုးစက်”

“မိုးနဂါး”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟင်”

“ဒီစကားအတွက် နင့်အဖေကိုတိုင်ပြီး အပြစ်ပေးရင်
လည်း ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အံ့မယ်... ဘာလို့တိုင်ရမှာလဲ”

“ဘာလို့မတိုင်တာလဲ မြို့မိုးစက်”

“ငါလည်း နင့်ကိုချစ်နေလို့ပေါ့ဟ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၂၈

ရွှေဘဝ

“အို”

မြို့မိုးစက်ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး

“မနက်ဖြန် နင့်အဖေ ဂါတ်မကလို့ ငရဲပြည်ကိုပို့လည်း

ငါ ကျေနပ်သွားပြီ”

“ဪ... နင် တော်တော်တရားကျပေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြို့မိုးစက်”

“နင့်ကိုလွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်သူကိုတော့ အားမနာ
တော့ဘူးလား”

“နင်က လွမ်းမှာလား”

“လွမ်းရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို ဖမ်း
သွားမယ့်ကိစ္စ မလွမ်းဘယ်သူရှိပါ့မလဲ”“ဟော... စကားပြောသံတွေ ကြားသလိုပဲ
မြို့မိုးစက်”

“ငါသွားတော့မယ်နော်”

“မြို့မိုးစက်”

“မိုးနဂါး”

“နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာနော်”

“ပင်လယ်ပြာကြီးကို သက်သေတည်ပြီး ငါ ပြောရဲပါ
တယ် မိုးနဂါးရယ်”

သစ္စာနှစ်စာပေ

ပင်သက်ရိုင်း

၁၂၉

“ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့အတူ
ဖြတ်သန်းရမှာနော်”“ကိုယ်ချစ်သူနဲ့သာဆိုရင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးမကလို့
သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့လည်း ဖြတ်သန်းရဲတယ်ဆိုတာ နင်ယုံပါ မိုးနဂါး”

“ငါကျေနပ်သွားပြီဟာ”

“ကျေနပ်တယ်လုပ်မနေနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ မမိုက်နဲ့
တော့”

“ငါ မိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို သိပါတယ်ဟာ၊ တစ်ခုတော့
ပြောထားမယ်နော်၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ရန် ခဏခဏမဖြစ်ရ
ဘူး”

“စိတ်ချ၊ ငါ ကတိပေးပါတယ်”

“ကဲ... ငါသွားပြီ၊ မနက်ကျရင် နင့်ကို ဂါတ်တဲမပို့ရ
အောင် ဖေဖေ့ကို ငါ ပြောဦးမှာ”“မြို့မိုးစက်ရယ်... ပြောမနေပါနဲ့၊ ယောက္ခမကြီး
ပြုသမျှကို ငါ ကျေနပ်နေမှာပါ”

“နင်ကျေနပ်ပေမယ့် ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

မြို့မိုးစက် သူ့ဘေးမှထွက်သွားသည်နှင့် ရင်ထဲတွင်
ဟာတာတာကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပင်။

သစ္စာနှစ်စာပေ

ညဦးပိုင်းက တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်သောကြောင့်
ညဉ့်နက်ပြီးလောက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်...

“မိုးနဂါး”

“ကိုချက်ဖောင်း”

“ရော့... ဖျက်နာသစ်လိုက်ဦး”

ကိုချက်ဖောင်းပေးသော ရေခွက်နှင့် ဖျက်နာသစ်လိုက်
ပြီး

“ထမင်းကြော်စားလိုက်ဦး”

“ဟ... ကိုချက်ဖောင်း၊ လူကြီးက သဘောကောင်း
လှချည်လား”

“အေး... မင်းယောက္ခပက မင်းကို သဘောကောင်း
လိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကြိုးမိန့်ပေးပြီး တစ်ခါတည်း
တောင် သတ်ပစ်ချင်နေတာ”

“ကျွန်တော့်အဖေ ဒီလောက်တောင် မေတ္တာထားရ
သလား”

“ဒီထက်တောင် ပိုသေး၊ ခု လူကြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း
မြူဖိုးစက်က ပိုခိုင်းလိုက်တာကွ၊ မြန်မြန်စား၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နီး
လာရင် ငါ့ပါ သူ့ဆီက မြှောက်ပင့်ကပ်စားနေတဲ့ ဘဝကနေ

ရာထူးပြုတ်သွားဦးမယ်”

ကိုချက်ဖောင်းယူလာသော ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို
စားသောက်ရင်း...

“ခုကိစ္စဟာ မင်းဘက်က တစ်ရွာလုံးနီးပါးက မခံချင်
အောင်ဖြစ်နေကြတာ၊ ဇော်မိုးကိုလည်း ဝိုင်းပြီးကြိမ်းနေကြတယ်
ကွ၊ ဇော်မိုးတို့က အမှုအတွက် ကျေအေး... ကို လူကြီးက
ပရကူးဖြစ်နေတာ၊ ခက်တော့တာပဲကွ၊ ငါလည်း သူ့ထပင်းစား
နေရတဲ့ကောင်ဆိုတော့ မတရားပေမယ် ကားမှပြောလို့မရဘူး
ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ ကိုချက်ဖောင်းရယ်”

“အေး... ပြောရဦးမယ်၊ သူ့သမီးကတော့ မင်းကို
တကယ်ချစ်တာနော်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခု ငါ့ကို ထမင်းကြော်ပို့ခိုင်းတာ
ငါက မပို့ရဘူးပြောတော့ ဖျက်ရည်ကလေးဝိုင်းပြီး အသနားခံ
တာကို မြင်ရတော့ ငါတောင်မနေနိုင်ဘဲ လာပြီးပို့ရတာကွ၊
မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ဇာတ်လမ်းကတော့ လွယ်တော့
မလွယ်ဘူးနော်၊ မလွယ်လည်း ရင်ဆိုင်ရမှာပဲပေါ့၊ မဟုတ်လား၊
ငါ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကူညီပေးမှာပါ”

“တကယ်လား ကိုချက်ဖောင်း”

“တကယ်ပြောတာ၊ အကူအညီလိုတဲ့အခါ ပြော”

“အလုပ်ပြုတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဒီအလုပ်ပြုတ်တော့ နောက်အလုပ်တစ်ခုရှာတာပေါ့
ကွာ၊ ကဲ... ငါ သွားမယ်၊ လူကြီး နီးခါနီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုချက်ဖောင်း”

“ရပါတယ်ကွာ”

ကိုချက်ဖောင်း ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကလေးယူပြီး ပြန်
ထွက်သွားစဉ် အဝေးဆီမှ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော ချစ်သူ
မြို့မိုးစက်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ကိုချက်ဖောင်းပြောသလို သူနှင့် မြို့မိုးစက်တို့၏
အနာဂတ်သည် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပေ။ ကြမ်းတမ်းသော
ခရီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရမည်မှာ လုံးဝသေချာသော ကိစ္စ
တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုခရီးသည် မီးပင်လယ်ကြီးဖြစ်နိုင်သလို ခရောင်း
တောနက်ကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီအပြင် ကန္တာရကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်သော ခရီးတစ်ခုပင်
ဖြစ်သည်။

“ချက်ဖောင်း”

သစ္စာမူနီစာပေ

“ဗျာ ဆရာ”

“စက်လှေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့”

“ဖြစ်ပါပြီ”

“အေး... ဒီကောင်ကို ဂါတ်သွားပို့ဖို့ ပြင်ဆင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနဂါးကို ထိပ်တုံးမှဖြုတ်ပြီး လက်ကို ကြိုးတုပ်ချိန်တွင်
အမေ ရောက်လာသည်။

“သား”

“အမေ”

“သားရယ်”

အမေက သူ့ကိုဖက်ပြီး ငိုတော့သည်။

“ကဲ... မယ်လှိုင်၊ နောက်မှ မြို့ဂါတ်တဲမှာ လိုက်ပြီးရှင်း”

ခု ငါတို့သွားရတော့မယ်”

“လူကြီးရယ်... စဉ်းစားပါဦး”

“စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီကောင် အပြစ်ကျူးလွန်

တာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ”

“အမေ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့၊ သားအပြစ်ရှိလို့ ခံရ
တာပါ”

“သားလေးရယ်”

သစ္စာမူနီစာပေ

“ချက်ဖောင်း... သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဟေ့ နေကြည့်”

“ဟင်”

လူကြီးခြံထဲကို ဝင်လာသူကတော့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန် ကြသည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ ရွာထဲကိုကြွလာခြင်း မရှိတတ်ပေ။

ရွာသည် တံငါရွာပြစ်ခြင်းကြောင့် ဆရာတော်ကြီး အနေဖြင့် ဆွမ်းစား၊ ကွမ်းစားကလွဲပြီး ကြွလေ့ကြွယ် မရှိပေ။

ထို့အပြင် ဆရာတော်၏ဩဇာသည် မိုးနဂါးတို့ရွာတင် မက၊ အနောက်ရွာ၊ အရှေ့ရွာနှင့် ရွာကြီးတော်တော်များများကို ဩဇာသက်ရောက်သောကြောင့် ဆရာတော်ကြီးကို ရိုသေ ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲဘုရား”

“အေး... ကိစ္စရှိလို့ ကြွလာတာကွ”

“အိမ်ထဲကိုကြွပါ ဘုရား”

ရွာလူကြီး ဆရာတော်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ပြီး

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

နောက်...

“ဘာကိစ္စတွေ အမိန့်ရှိချင်လို့ပါလဲ ဘုရား”

“အေး... ဆရာတော် လာရတဲ့ကိစ္စကတော့ ဒကာ လး မိုးနဂါးကိစ္စပဲ”

“ဘုရား”

“ဒကာလေး မိုးနဂါးဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ မြို့ဂါတ်ကိုပို့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး၊ ဘာကြောင့်ပို့ရတာလဲ ဆိုတာကို ဆရာတော် နားမရှင်းဘူး၊ အကြောင်းစုံကို ဆရာတော် ကြားပြီးပါပြီ၊ ဒီအတွက် တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ တယ် ဒကာကြီး၊ ကြီးသောအမှု သေးအောင်၊ သေးသောအမှု ပပျောက်အောင် လုပ်ရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်ပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီးဟာ ရွာရဲ့အကြီးအကဲဆိုတာ မိဘလိုပဲ လေ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်အရာမဆို မေတ္တာစိတ်အရင်းခံနဲ့ လုပ် ဆောင်စေချင်လို့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ကြွလာပြီး လာပြောတာ ပါ”

ဆရာတော် အမိန့်စကားကြောင့် ရွာလူကြီး အိမ်ပြောင် သူ၏အပုန်းပွားစိတ်ကို ဆက်ပြီးလက်ခတ်ရန် မသင့်မြင်သွားပြီ နောက်...

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

၁၃၆

ရွှေဘဝ

“တပည့်တော် ဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့တိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးပါမယ် ဘုရား”

“အေး... သာဓု... သာဓု... သာဓုကွယ်...၊ မောင်မိုးနဂါး”

“ဘုရား”

“အေး... မင်းလည်း သိပ်ပြီးတော့ ဒေါသကို ရှေ့တန်း မတင်နဲ့ကွယ်”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

“ဖော်မိုး”

“ဘုရား”

“ဆရာတော် မိုးနဂါးအတွက် မေတ္တာရပ်ခံတဲ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား”

“ရှိ... ရှိပါတယ် ဘုရား”

“အေး... ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားအချင်းချင်း ညီညီညွတ်ညွတ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြပါကွာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ကဲ... ဆရာတော် ပြန်ကြမယ်”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

ဆရာတော်ကို ဝိုင်းပြီးကန်တော့လိုက်ကြတော့သည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂ ပင်သက်ရိုင်း

၁၃၇

“ချက်ဖောင်း”

“ပြောပါ ဆရာ”

“မိုးနဂါးကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုးနဂါး”

“ပြောပါ လူကြီး”

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားကြတော့”

မိုးနဂါးကို ရွာလူကြီး ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးလိုက်ရသည့် အပေါ်မှာ လုံးဝကျေနပ်မှုမရှိသည်ကို တွေ့နေရသည်။

မိုးနဂါး ခြံအပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ခြံထဲသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်သူ မြူမိုးစက်၏ အပြုံးကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိုးနဂါး ရွာလူကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမလိုတောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

ရွာလူကြီး သူ့ကို ဖမ်းထားမှုကြောင့် သူနှင့် မြူမိုးစက် ချစ်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့ရခြင်း မဟုတ်လား။

“မိုးနဂါး”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၃၈

အုန်း

“ဘာလဲ ခိုင်းထူး”

“မင်းနဲ့ မြို့ရိုးစက် အခြေအနေ”

“မင်း ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

“ငါတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ”

“ဟေ”

ခိုင်းထူး အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေတော့သည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မိုးနဂါးရာ”

မိုးနဂါးဘဝတွင် ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့လေပြီ မဟုတ်

လား။

အခန်း << ၁၁ >>

“ပင်း သတင်းကြားပြီးပြီလား”

အိမ်ရှေ့တွင် ပိုက်များကို လုပ်နေရင်း ခိုင်းထူးစကား
ကြောင့်...

“ဘာသတင်းလဲကွ”

“ဒီနေ့မနက်က ရွာလူကြီးအိမ်ကို မြို့ကညှော်သည်တွေ
ရောက်နေတယ်”“ဒါများကွာ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ အရင်ကလည်း
လာနေကြတာပဲဟာ”

“ခုံလာတာ ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

သန္တာန်စာပေ

၁၄၀

ရွှေဘဝ

“ခုရောက်လာတဲ့ကောင်တွေက ပုံစံတွေ ထောင်မကျိုးဘူး”

“ဒါတော့ စိုင်းထူးရဲ့၊ မင်းက မြို့နေလူတန်းစားနဲ့ အမြင်ဝေးပြီး တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ငါ ဒီလောက်ထိ အမြင်မဝေးဘူး မိုးနဂါး၊ ဒီကောင်တွေပုံစံက မရိုးသားဘူး၊ သူတို့အုပ်စုထဲက မင်းသူဆိုတဲ့ကောင်က မြို့မိုးစက်နဲ့ စေ့စပ်မယ့်ကောင်တဲ့”

“ဟင်”

စိုင်းထူး၏စကားက သူ့ရင်ကို တုန်လှုပ်ခဲ့သည်တော့ အမှန်ပေ။

“မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကိုချက်ဖောင်းဆီက သိရတာ၊ ခု ဒီကောင်ရောက်လာတာကလည်း လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးအောင် လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးတာတဲ့၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ စိုင်းထူးရယ်၊ မြို့မိုးစက်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ဆွေးနွေးကြရမှာပေါ့”

“မင်းတို့ ချိန်းထားသေးလို့လား”

“အေး... ဒီည ချိန်းထားတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မြို့မိုးစက်အိမ်မှာ”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

† ပင့်သက်ခိုင်း

၁၄၁

“ဟာ... မိုးနဂါး”

“ဒီလိုမှမတွေ့ရင် တို့နှစ်ယောက်က တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးကွ”

“ငါ မင်းအစား ရင်တုန်လိုက်တာကွာ”

“ရင်တုန်မနေနဲ့၊ မင်းမလိုက်ရဲရင် နေခဲ့”

“ဒီလိုတော့ မနေခဲ့ပါရစေနဲ့ကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အတူတူပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲကိုင်လိုက်ကြသည်။

“သားရေ... ထမင်းစားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိုင်းထူး... မင်းပါ ဝင်စားပါလား”

“မစားတော့ဘူး၊ မိမိနဲ့ ဘုရားမှာချိန်းထားလို့ သွားရဦးမယ်”

“အေး... အေး”

စိုင်းထူး အပြင်ထွက်သွားသည်နှင့် မိုးနဂါး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

“သား”

“အမေ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သား... လူကြီးသမီး မြို့မိုးစက်နဲ့ ရည်ငံနေတယ်ဆို”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

၁၄၂

ရွှေဘဝခံ

“ဟင်... အပေ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှမပြောပါဘူး၊ မနွေက သမီးမြူမိုးစက်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းချက်ပို့ရင်း တွေ့ခဲ့တာ၊ အမေ့ကို သမီးမြူမိုးစက်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောသွားတာ”

“ဟင်”

“သမီးလေးက သားပေါ်မှာ တကယ်ချစ်ရှာပါတယ် ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွာလူကြီးရဲ့ရန်က သေးမှာတော့မဟုတ်ဘူး သား”

“အပေရယ်... လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှကြတာ၊ အပြစ်ကျူးလွန်တာပုမဟုတ်တာ”

“သူတို့က ငွေရှိသြဇာရှိတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘောတူမှာလဲ သားရယ်”

အမေ့မျက်ဝန်းတွင် သားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။

“အမေရယ်... သား မြူမိုးစက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ်နဲ့ ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ဟင်း... အမေတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ရင်လေးပိသားကွယ်”

“အမေရာ၊ ဘာမှစိတ်သောကရောက်မနေပါနဲ့၊ သား

သစ္စာမွန်စာပေ

† ပင့်သက်စိုင်း

၁၄၃

တို့ လူငယ်တွေရဲ့မေတ္တာတရားကို ဘာနဲ့မှပိုင်းခြားလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ လူကြီး သိသွားမှာပါ”

“သားကို အမေ တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်”

“ပြောပါ အမေ”

“ရန်ကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ အမေ”

“သားကို အမေ ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အမေ”

“ခဏစောင့်”

အမေ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ ယွန်းဘူးကလေး ကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“သား... ဒါဟာ အမေနဲ့ သားအဖေ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းလေးတွေ”

မိုးနဂါးကို ယွန်းဘူးကလေး ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ... ရွှေတွေ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ငါ့သားလေးအတွက် အမေတို့ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ”

“အမေရယ်... ဒါတွေ သား မလိုပါဘူး”

“သားမလိုပေမယ့် သမီးလေးအတွက် လိုအပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သားတို့နှစ်ယောက်ကို ရွာလူကြီးက အလွတ်ပေးမှာ

သစ္စာမွန်စာပေ

မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ထွက်ပြေးတဲ့အခါကျရင် အသုံးဝင်မှာ သား”

“အမေရယ်”

မိုးနဂါးနှင့် မြူမိုးစက်တို့ အနာဂတ်အတွက် အမေ၏ ပူပန်မှုက မိုးနဂါးရင်တွင် မကောင်းခဲ့ပေ။

“သားတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတင့်ရဲပြီး မတွေ့ကြနဲ့နော်၊ ရွာမှာ လူကြီးလူတွေက အများကြီးရှိနေကြ တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ ဪ... အမေ၊ သား ဒီည စိုင်းထူးနဲ့ အပြင်ခဏသွားမယ်နော်၊ အမေ စိတ်ပူမနေနဲ့ဦး”

“အေး... စောစောတော့ ပြန်ခဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ညက လကွယ်ညဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံး အမှောင်ထု အောက်တွင် ရှိနေလေသည်။

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

“ဘယ်အချိန် ချိန်းထားလဲ”

“ည (၈:၀၀)နာရီ အရောက်လာခိုင်းထားတာ”

“(၈:၀၀)နာရီထိုးတော့မယ်၊ ခပ်သွက်သွက်သွားကြ ရအောင်”

“အေး”

စိုင်းထူးနှင့် မိုးနဂါး မြူမိုးစက်တို့ခြံနားရောက်တော့ ခြံ ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲတွင် ရယ်မောသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတာနဲ့ တူတယ်”

“အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်း ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားတာလဲ”

“မြူမိုးစက်တို့ခြံထဲက ခရေပင်ကြီးအောက်၊ စိုင်းထူး မင်း အပြင်မှာနေခဲ့တော့၊ ငါ ခြံထဲကိုဝင်တော့မယ်”

“မိုးနဂါး... သတိတော့ရှိနော်”

“အေးပါကွာ”

ခြံထောင့် ဝါးရုံပင်ကြားမှ ခြံထဲသို့ မိုးနဂါး ဝင်ခဲ့လေ သည်။

ခရေပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှေ့ကစားလိုက်တော့ အခြေအနေမှာ ကောင်းနေလေ သည်။

သိပ်မကြာ...

ခြေသံကြောင့် မိုးနဂါးကြည့်လိုက်တော့ မှောင်ရိပ်ထဲ တွင် စောင်ကလေးခြုံပြီးလာနေသော မြူမိုးစက်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

ရွှေဘဝ

“မြို့မိုးစက်”

“မိုးနဂါး”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထွေး
ဖက်လိုက်ကြပြီး

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ အိမ်ပေါ်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လို
ရှိလဲ”

“ဖေဖေကတော့ မြို့ကလာတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး
ပူးနေပြီ”

“ဟင်”

“မိုးနဂါး”

“ပြောလေ မြို့မိုးစက်”

“ဖေဖေက ငါ့ကို ခု မြို့ကလာတဲ့ကောင်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့
ပြောနေတယ်”

“ငါ ကြားပြီးပြီ၊ မြို့မိုးစက် ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲ၊ အတင်းပေးစားဖို့လုပ်ရင်
တော့ ငါက နင့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“တကယ်လား မြို့မိုးစက်”

“ဒီကိစ္စက နောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ မိုးနဂါး”

“မြို့မိုးစက်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၁၄၇

“နင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံးချစ်ရမယ်နော်”

“မြို့ရယ်... ဘဝအဆက်ဆက် ချစ်နေမှာပါ”

“အပိုပြောပြီ”

“တကယ် ဘုရားကြီးစူး၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘေးတွေရ
စေ”

“မိုးနဂါး... နင် ဒီလိုမကျိန်ပါနဲ့ဟာ၊ ပင်လယ်လို့ပြော
လိုက်ရင် ငါလေ နင့်အတွက် အမြဲပူပန်နေရတယ်၊ သိလား”

“ဒီအတွက် နင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ပင်လယ်ကြီးက ငါ့ကို
ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားထားတယ်”

“ဘာကို မြို့ စဉ်းစားထားလို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါ အိမ်ထောင်ကျရင် နင့်ကို ပင်လယ်ထဲမှာ
အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ အရောင်းအဝယ်လေး လုပ်ကိုင်စား
သောက်မယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောရသလဲဆိုတော့ ငါတို့
ရွာမှာရှိကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသားတွေဟာ အချိန်တိုင်း
လင်ယောက်ျားအတွက် ပူပန်နေကြရလို့၊ ငါ ဒီပူပန်မှုကို အရမ်း
ကြောက်တယ် မိုးနဂါးရယ်၊ ချစ်သူဘဝတောင် ဒီလောက်ပူပန်
နေရရင် ညားတဲ့အခါကျ ဒီထက်မက ပူပန်ရတော့မှာလေ၊
ဒါကြောင့်ပါဟယ်”

“အင်းလေ... နင်စိတ်ပူပန်စေမယ့်အလုပ်ကို ငါ စွန့်

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၄၈

ရွှေဘဝ

လွတ်ပါမယ်”

“နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါ မြူရယ်”

“နောက်ပြီး နင့်ကို ပြောထားရဦးမယ်၊ ငါ့ကို ဖေဖေက
မင်းသူနဲ့ ဟိုလိုက်ပို့ခိုင်း၊ ဒီလိုက်ပို့ခိုင်းလုပ်တဲ့အခါ နင် ရန်မရှာ
နဲ့နော်၊ ငါ့ကိုယုံပါ မိုးနဂါးရယ်”

“အင်းပါ”

“ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ရန်ကို တတ်နိုင်သလောက်ရှောင်
ပါ၊ ဖေဖေက နင့်ကို အကွက်ချောင်းနေတာ သိလား”

“စိတ်ချ”

“ကဲ... ပြန်တော့နော်၊ တွေ့ဖို့ကိစ္စကို ကိုချက်ဖောင်း
နဲ့ မှာလိုက်မယ်”

“မပြန်ချင်ဘူး မြူရယ်”

“မိုးနဂါး... တစ်သက်လုံး အတူတူနေရမယ့်သူတွေပဲ၊
ခဏတော့ သည်းခံပြီးစောင့်လိုက်ပါ”

သစ္စာပိုင်စာပေ

အခန်း << ၁၂ >>

“မင်းက ဒီရွာမှာ လူမိုက်ဆို”

“ဟင်”

အမေ့အတွက် ဆေးဝယ်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် မင်းသူ
နှင့် သူ့အဖွဲ့တွေ မိုးနဂါးနှင့်တွေ့ပြီး မင်းသူက မေးလိုက်သော
စကား ဖြစ်သည်။ အားလုံးပုံစံတွေက မူးနေသောပုံစံပေါက်
နေခြင်းကြောင့်...

“မတုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာလဲ... သွေးပျက်သွားတာလား”

“လူမိုက်လို့သာ ပြောတာ၊ ပုံစံက ဇာတ်မင်းသားပုံစံ

ကွ”

“ဟား ဟား ဟား...”

သစ္စာပိုင်စာပေ

၁၅၀

ရွှေဘဝ

မိုးနဂါး ရန်မဖြစ်ချင်သောကြောင့် ရှောင်ထွက်မည် အပြု...

“ဟေ့ကောင် နေပါဦး”

“ကိုမင်းသူ... ခင်ဗျား သိပ်မူးနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မူးနေတာ၊ မင်းကို စာရင်းရှင်းမလို့”

“ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကြားမှာ စာရင်းရှင်းစရာ ဘာများရှိလို့လဲ”

“သိပ်ရှိခဲ့တာပေါ့၊ မြူမိုးစက်ကိစ္စ”

“ဟင်”

“မင်းက မြူမိုးစက်ကို လိုက်နေတာဆို”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်း တွေပါ”

“ဟေ့ကောင်... အပိုစကားမပြောနဲ့၊ မင်းအဆင့်နဲ့ များ မှန်းရတယ်လို့ကွာ၊ ထို့”

“ဟာ”

မိုးနဂါး ဒေါသအမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး လှည့် အထွက်...

“ခွပ်”

“အ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၁၅၁

မိုးနဂါးမျက်နှာပေါ်သို့ မင်းသူလက်သီး ကျရောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးထွက်သွားသောကြောင့် သည်းခံနိုင်ခြင်း လမ်း ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

အပြေးကလေးလာသော မြူမိုးစက်ကြောင့် စိတ်ကို တစ်ခါ ပြန်လျှော့လိုက်ရပြန်သည်။

“ကိုမင်းသူ... ရှင် မူးနေရင် အိမ်ကိုပြန်ပါ”

“မြူကလေးကလည်းကွာ၊ သိပ်မမူးပါဘူး”

“ရှင်တို့က ဧည့်သည်တွေဆိုတော့ ဧည့်သည်ပီသ အောင် နေပါ”

“မြူက ဒီကောင့်ဘက်က နာနေတာလား”

“ကျွန်မ နာလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ဘက်က ရှိုင်းစိုင်းနေလို့ သတိပေးနေတာ၊ အဖေမျက်နှာကြောင့် လာခဲ့တဲ့ သူတွေအနေနဲ့ အဖေမျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“မြူစကားက စိမ်းလှချည်လား၊ ကိုယ်နဲ့မင်းက မကြာခင် စေ့စပ်တော့မယ့်သူတွေလေ”

“ကိုမင်းသူ... ရှင် မဆိုင်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

“အဆိုင်တဲ့စကားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်တဲ့စကားတွေ ပြောနေတာ၊ မယုံရင် မြူအဖေ ကိုယ့်ယောက္ခမလောင်းကြီးကို

သစ္စာမွန်စာပေ

မေးကြည့်”

“ရှင်”

“မြမိုးစက်... ငါ ပြန်တော့မယ်”

“မိုးနဂါး”

မိုးနဂါး ရှေ့ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သော
ကြောင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူနှင့် မြမိုးစက်နှစ်ယောက်အတွက် ရွာ
လူကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော
ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... မြမိုးစက်”

သူ့နောက်ကို အပြေးကလေးလိုက်လာခြင်းကြောင့်
ရပ်နေလိုက်ရသည်။

အမောကလေးနှင့် မိုးနဂါးနားသို့ ရောက်လာပြီး

“မိုးနဂါး”

“မြရယ်... ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ၊ တော်ကြာ နှင့်
အဖေသိသွားမှဖြင့်”

“သိသိဟာ၊ နင် ခုလိုဖြစ်တာကို ငါ မသိကျိုးကွဲမပြုနိုင်
ဘူး”

မိုးနဂါးနှုတ်ခမ်းမှ သွေးစများကို သုတ်ပေးရင်း...

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင် ငါ့ကိုငဲ့ပြီး ခေါင်းငုံ့ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ငါ နင်နဲ့မဝေးချင်ဘူး မြရယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲဟာ”

“ကဲ... ပြန်တော့နော်”

“အမေလှိုင် နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မြ”

“ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ မိုးနဂါး”

“သက်သာနေပါပြီ၊ ခု ဆေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာ”

“ညနေကျရင် ငါ လာခဲ့ဦးမယ်”

“မြ”

“နင် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ အဖေတို့ ဒီညနေ အနောက်
ဘက်ရွာကို အစည်းအဝေးသွားကြမှာ”

“မြ”

“ပြောလေ”

“တို့နှစ်ယောက်ဘဝဟာ နီးလျက်နဲ့ ဝေးနေရတယ်
နော်”

“နောက်ဆို ဘယ်တော့မှမဝေးတော့ပါဘူး”

“နောက်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲဟင်”

“မကြာခင် ကာလတစ်ခုပေါ့၊ နင်လည်း ကြိုးစားပြီး
စုဆောင်းနော်၊ ငါက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီဆိုကတည်းက

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၄

ရွှေဘဝင်

ဘာမှယူလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သိလား”

“အေးပါ၊ တို့နှစ်ယောက်တဝအတွက် ငါ ကြိုးစားနေပါ တယ်”

“မိုးနဂါး.. ငါ သွားတော့မယ်”

“အင်း”

ချစ်သူမျက်နှာလေးကို တဝကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ချစ်တယ် မြို့ရယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ မိုးနဂါးရယ်”

မိုးနဂါး သောင်လမ်းမှ လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

သောင်စပ်တွင် တံငါလှေများ အသီးသီးဝင်လာသော ကြောင့်...

“ဦးငမန်း”

“ဟာ... မိုးနဂါး”

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ဟို ရေနက်ကြီး သောင်းကျန်း နေလို့”

“ဟင်”

ရေနက်ကြီးဆိုသည့် အမည်ကို မိုးနဂါးနှလုံးသားတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားသည်။

သူ့ဖခင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သော မိကျောင်းကြီးပင်

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၅ ပင့်သက်မိုင်း

၁၅၅

ဖြစ်သည်။

“လူမိုက်နှစ်ကောင်တော့ ကိစ္စတုံးသွားပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ ဦးငမန်း”

“ငပျော့နဲ့ ပိုးကြူလေ၊ ရေနက်ကြီး အစာဖြစ်သွားပြီ၊ ငါတို့ အတန်တန်ပြောလျက်နဲ့ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ချင်ကြတာ၊ မုတော့ အလောင်းတောင် ပြန်မရဘူး”

“ဦးငမန်းတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“လူကြီးကိုတော့ ပြောပြပြီး သုဘာလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်ကြီးသောင်းကျန်းတာ ဟော်တော်ဆိုတယ်ကွ၊ မျောကျွန်းဘက်မှာ ငါးရှာနေတဲ့ တံငါ သည်တွေ မသွားရဲသလောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်း”

မိုးနဂါး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

မိုးနဂါးနှင့် ရေနက်ကြီးတို့၏ ရာဇဝင်ကြွေကို ဆပ်ခွင့် ကြုံနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

စာခန်း ◀ ၁၃ ▶

လူကြီး ဦးဆောင်သောအဖွဲ့ သုံးဖွဲ့ဖြင့် ကျွန်းမျှော်ကြီး ဆီသို့သွားရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ရေနက်ကြီးမိကျောင်းကို ဖမ်းဆီးရန် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး သောင်စပ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေသည်။

လူကြီး လုပ်ကိုင်နေသောကိစ္စတွင် မိုးနဂါး ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမျိုး မလုပ်ချင်သောကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့မှရောက်လာသော မင်းသူတို့အုပ်စုက တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးပမာ ဟန်ရေးပြနေသည်။

သစ္စာမူနီစာပေ

✠ ပင့်သက်ခိုင်း

၁၅၇

“မိုးနဂါး”

“ဟာ... ခိုင်းထူး”

“မင်းယောက္ခမလောင်းကြီးနဲ့ မလိုက်သွားဘူးလား”

“ခပ်ဝေးဝေးနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း သူက ခေါ်ချင်ပုံမပေါက်ဘူး”

“မင်းနဲ့ မင်းယောက္ခမကတော့ တကယ့်ရန်ဘက်တွေ ပဲနော်”

“ငါ့ဘက်က ဒီလိုသဘောမထားပါဘူးကွာ”

“သူ့ဘက်ကတော့ မင်းကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် ကြိတ်ချင်နေတာတော့ သေချာတယ်”

“ဒါတော့ သူ့ဒေါသပေါ့ကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ယူကြတော့မယ်ဆို”

“စိုင်းထူးရယ်... ချစ်သူဖြစ်တာမှ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ယူဖို့ကိစ္စကို ပြောနေရလားကွ”

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက နေ့လား၊ ညလား အခြေအနေနော်”

စိုင်းထူးပြောလိုက်သော စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

လူကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်သတင်းကို သဲ့သဲ့ကြားပြီး မြူမိုးစက်တစ်ယောက်ကို အပြင်ကိုတောင် မလွှတ်တော့ပေ။

“ဘုတ်”

သစ္စာမူနီစာပေ

၁၅၈

ရွှေဘဝ

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

စက်လှေများ ကမ်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

“မင်းယောက္ခမကြီး ပြန်လာနိုင်ပါ့မလား”

“စိုင်းထူးရယ်... သူ ငါ့အပေါ်မှာ မကောင်းပေမယ့်
ငါ သူတို့အတွက် စိုးရိမ်နေသလိုပဲကွာ”“ဒါဘော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့က ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေကြတာ၊ မိကျောင်းဖမ်းတယ်ဆိုတာ
သူတို့စိတ်ထဲမှာ ငါးရံဖမ်းသလိုမျိုး ထင်နေသလားမှ မသိတာ”

“အင်း... သတင်းကောင်းပဲ ကြားချင်ပါတယ်ကွာ”

နှစ်ယောက်သား ပြန်ပြီးလှည့်လာစဉ်...

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

“ဟင်... မြူမိုးစက်၊ မိုးမို့”

သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့လာနေသော မြူမိုးစက်နှင့် မိုးမို့
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။“မိုးနဂါး... နင် မလိုက်ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
လား”“အမှန်တိုင်းပြောရရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူး မြူ
နှင့်အဖေဦးစီးနေတဲ့ကိစ္စဖြစ်တာကြောင့် ငါ မသိကျိုးကျွံပြုနေရ

သစ္စာမွန်စာပေ

✠ ပင့်သက်ခိုင်း

၁၅၉

တာ၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးအလိုမကျဘူး”

“ကဲပါဟယ်... ဒါတွေပြောမနေကြနဲ့၊ ညောင်ညိုပင်
အောက် သွားကြရအောင်”

မိုးမို့က စကားစလိုက်သောကြောင့်

“ကောင်းသားပဲ”

မိုးနဂါးတို့နှစ်ယောက်အတွက် ခုလိုတွေဆုံမှုမှာ ရှားပါး
သော အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်နေသောကြောင့် ညောင်ညိုပင်
အောက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။မိုးနဂါးနှင့် မြူမိုးစက်ရှေ့တွင် စိုင်းထူးနှင့် မိုးမို့တို့ အရင်
သွားနှင့်ကြပြီး နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“မိုးနဂါး”

“မြူမိုးစက်”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

အဝေးဆီမှ တံငါလှေကလေးတစ်စင်းကို မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ကိုနိုင်နဲ့ မိသေးတို့လှေကလေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ခါတစ်ခါ ငါလည်း စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်”

“ပြုက ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်မိလို့လဲ”

“နင်နဲ့အတူ ဒီလိုတံငါလှေကလေးနဲ့ ငါးဖမ်းထွက်နေရ
ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၆၀

ရွှေဘဝ

“မြူရယ်... ငါသာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ချင်တာ၊ ငါချစ်တဲ့နင့်ကို ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ အတူဝမ်းစာရှာဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင်မကူးဘူး”

“ဒါဆို ငါက အိမ်မှာပဲ နေနေရမှာပေါ့”

“တစ်ခါတလေ တို့လင်မယားနှစ်ယောက် လှေတော့လိုက်စီးမှာပေါ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ မြူရယ်”

“မိုးနဂါး”

“မြူ”

“နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ မြူရယ်”

“ငါလေ တွေးပြီးကြောက်နေတာ ရှိသေးတယ်”

“မြူက ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“ဖေဖေကြောင့် ငါ့ကိုမုန်းသွားမှာကို ပြောတာ”

“စိတ်ချ၊ ဘယ်တော့မှမမုန်းပါဘူး”

“ငါ့ကို နင် မမုန်းပါနဲ့နော်”

“ဘဝအဆက်ဆက် မမုန်းပါဘူး မြူရယ်၊ ဟောဒီ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို သက်သေထည့်ပြီး ငါ ပြောရဲပါတယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်ကို သက်သေထားပြီး

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပင်သက်နိုင်

၁၆၁

သစ္စာဆိုကြရအောင်နော်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ သောင်ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

သောင်ကမ်းစပ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချလိုက်ကြ

ပြီး...

“ငါဆိုသလို လိုက်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည်”

“ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည်”

“ဘဝအဆက်ဆက်”

“ဘဝအဆက်ဆက်”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သောခါမှ မမုန်း

ကြပါ”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သောခါမှ မမုန်း

ကြပါ”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ချင်းတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

စိုင်းထူးနှင့် မို့မို့ အနားသို့ရောက်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်း

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၆၂

ရွှေဘဝင်

ဖြစ်သည်။

“သစ္စာဆိုနေတာကွ”

“ဘာသစ္စာတွေလဲ၊ ငါတို့လည်း ပြောဦးလေ”

“အံ့မယ်...ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ ဒါ နှစ်ယောက်တည်း

လျှို့ဝှက်ကိစ္စ”

“မြို့မိုးစက်”

“ဘာလဲ မို့မို့”

“ငါ နင်တို့သစ္စာဆိုတာကို သိတယ်”

“ဘာလဲ ပြော”

“သားဦးလေးမွေးပါစေ မဟုတ်လား”

“ကောင်မစုတ်”

သဲသောင်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားကြရင်း တကယ်ကြည့်နူး
ဖွယ်ကောင်းသော နေ့ကလေးတစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

“စိုင်းထူး”

“ဘာလဲ မိုးနဂါး”

“ခုလိုပဲ ပျော်ရွှင်နေကြရရင် ဘယ်လောက်ကောင်း
မလဲကွာ”“ဒါကတော့ မိုးနဂါးရယ်... ငါတို့ဘဝတွေက ဒီလိုပျော်
ရမယ့် အခွင့်အရေးမှ မပါခဲ့ကြတာဆိုတော့ ရတဲ့အခွင့်အရေး
လေးပေါ်မှာပဲ ပျော်ကြရမှာပေါ့”

သစ္စာမူနှိမ်စာပေ

† ပင့်သကဲရိုင်း

၁၆၃

“ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ တွေး
တောင် မတွေးချင်ဘူး”

“မတွေးချင်ရင် မတွေးနဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“မင်းသူကိစ္စ ကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီကောင်တွေ ငါတို့ရွာကိုလာတာ အကြောင်းနှစ်
ချက်နဲ့ လာတာ”

“ဘာအကြောင်းနှစ်ချက်လဲကွ”

“ပထမအချက်က မြို့မိုးစက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ”

“အေး... ဒါတော့ ငါသိသားပဲ”

“ဒုတိယအချက်က ဒီကောင်တွေ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို
လာရှာတာ”

“ဟင်... ဘာကျွန်းလဲ”

“ဘာကျွန်းလဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး၊ ဒီကျွန်းမှာ
သိပေါ့ဘုရင်လက်ထက်တုန်းက ပြေးခဲ့ကြတဲ့ နန်းမျိုးနွယ်မိသားစု
တစ်စု ပုန်းရှောင်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်း”

“ဒီကောင်တွေက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ ဒီပုန်းရှောင်သွားတဲ့ မျိုးနွယ်စု
လက်ထဲမှာ အဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ ရတနာတွေ ပါသွားခဲ့တယ်

သစ္စာမူနှိမ်စာပေ

၁၆၄

လေ”

ရွှေဘဝ

“ဒီကောင်တွေက ဒီရတနာတွေ ရှာချင်တာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“စိုင်းထူးရယ်... ဒီမျိုးနွယ်စုက ဒီကျွန်းမှာ ရွာတည်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားမှာပေါ့”

“မထွက်သွားခဲ့ဘူး မိုးနဂါး၊ ဒီမျိုးနွယ်စုဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ နေကြရင်း သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကြောင့် သေခဲ့ကြတယ်”

“ဟင်”

“အင်း... ဒီထဲက တစ်ယောက်သာလွတ်ခဲ့ပြီး အဲဒီကနေ ကျွန်းပေါ်မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိခဲ့တာကို သိခဲ့တာ၊ ဒီထဲမှာ အဖိုးတန်ဆုံးပစ္စည်းက နန်းတွင်းစိန်လည်ဆွဲတစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ လိုက်ရှာနေကြတာ”

“မင်းပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်းတွေက လူတွေတောင် နေနေကြတာဆိုတော့ ဒီကျွန်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

မြူးမိုးစက်နှင့် မိုမို ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် စကားဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်”

သစ္စာပွန်စာပေ

† ပင့်သက်ခိုင်း

၁၆၅

“မိုမိုကလည်း အစောကြီးရှိသေးတာ”

“ငါက နင့်အတွက် စိတ်ပူတာ”

“ရတယ်၊ ဖေဖေတို့ ပြန်မလာမချင်း အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရတယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း အမိသဘောပဲ”

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မြူ”

“ငါတို့ လှေလိုက်စီးကြရအောင်”

“မြူ စီးချင်လို့လား”

“စီးချင်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အနောက်ချောင်းရိုးမှာ မကြိုငြိလှေသွားငှားပြီး စီးကြမယ်”

“အင်း”

လေးယောက်သား ထခဲ့ကြပြီး အနောက်ဘက်ချောင်းရိုးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟေ့... စိုင်းထူး”

“ဘာလဲ မြူးမိုးစက်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်စီးသပ်သပ်စီးမှာနော်”

“အေးပါ၊ ငါကလည်း ငါ့အသည်းလေးကို ကိုယ်တိုင် လှော်ပြီး လိုက်ပို့ချင်တာပါ”

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၆၆

ရွှေဘင်္ဂ

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း မကြိုငံလှေ
ဆိပ်သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ ဘယ်လဲ”

ချောင်းထဲမှ ပလိုင်းတစ်လုံးနှင့် တက်လာသော
ဦးကြည်စိန်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

“လှေလျှောက်စီးမလို့ပါ အဘကြည်”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ခိုးပြေးကြမလို့လားလို့”

“ဟာ... အဘကြည်ကလည်း”

“မိုးနဂါး ကြည်လုပ်နော်၊ လူကြီးနှစ်လုံးပြူးက ဝယ်
လာကတည်းက တစ်ခါမှ ပစ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟား ဟား
ဟား...”

အဘကြည်က ရယ်မောရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

“မြ”

“ပိုးနဂါး”

“မြဖေဖေက ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ”

“မိုးနဂါးရှေ့က ရပ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“မရပ်ပါနဲ့ မြရယ်”

“ဘာလို့မရပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို အသေမခံနိုင်ပါ

ဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၆၇
ပင့်သက်ရိုင်း

“ငါလည်း မြို့ကို အသေမခံနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါဆို အကူတူသေမယ်နော်”

“အင်း”

မကြိုင် တဲဆိသို့ရောက်တော့...

“ဒေါ်ကြိုင်”

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ၊ ငါ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုး

တည်နေတယ်”

“ကျွန်တော် မိုးနဂါးပါ”

“ဪ... လူလေး ဘာကိစ္စ”

“ဒေါ်ကြိုင်ဆီက လှေ ခဏလာယူတာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွ”

“လှေအပျော်လျှောက်စီးကြမလို့”

“အေး အေး... ယူသွား၊ အနောက်ဆိပ်မှာ ချည်ထား

တယ်”

ဒေါ်ကြိုင်ကို လှမ်းပြောပြီး ချောင်းဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ

တော့သည်။

“မြ... ငါ့လက်ကို ကိုင်ထား”

“အင်း”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ လှေ

ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၆၈

ရွှေဘဝ

မိုးနဂါးတို့လေးယောက် ရွာသို့ပြန်ရောက်တော့ ညနေ
စောင်းနေလေပြီ။

မိုးနဂါးသည် မြူမိုးစက်၊ မိုမိုတို့နှင့် လူစုခဲ့ပြီး ခိုင်းထူးနှင့်
ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“မိုးနဂါး... ဟိုမှာ လူကြီးစက်လှေတွေ ဝင်လာပြီကွ”

“ဟင်... ဟုတ်တယ်”

“မိလာပြီလား မသိဘူး၊ သွားကြည့်ရအောင်”

“အင်း”

ခိုင်းထူးနှင့် သောင်ကမ်းစပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ရှေ့ဆုံးလှေမှ ဆင်းလာသော ဦးငမန်းကို တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့်...

“ဦးငမန်း”

“မိုးနဂါး”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မိုးနဂါးရေ... အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ငါတို့ဆီက
တစ်ယောက်တော့ ရေနက်ကြီးပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားပြီ”

“ဟာ”

“ဘယ်သူလဲ ဦးငမန်း”

“မင်းသူတို့အုပ်စုထဲက ကုလားတစ်ကောင်၊ ကျန်တဲ့
လူတွေတောင် အသက်လုပြီးပြေးခဲ့ကြရတာ၊ ဒီမိကျောင်းဟာ

သစ္စာမရှိတော့ပါ

၁၆၉ ပင့်သက်ရိုင်း

၁၆၉

နတ်မိကျောင်းကြီးများဖြစ်နေမလား မသိဘူးကွာ၊ မင်းယောက်ျားမ
ကြီးတော့ သွေးပျက်နေပြီကွ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တံငါသည်တွေ
အတွက် ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဦးငမန်း၏ ညည်းတွားမှု စကားကြောင့် မိုးနဂါး ဘာ
လုပ်ရမလဲ ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေတော့သည်။

ရာဇဝင်ကြီး

မိုးနဂါး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ နံနက်လင်း
သည်နှင့် စက်လှေပေါ်တွင် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို တင်
ဆောင်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးနေသော ရေနက်ကြီး၊ မိုးနဂါး
ဖခင်ကို သတ်ခဲ့သော ရေနက်ကြီးကို မိုးနဂါး ရာဇဝင်ကြီး
ဆပ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး၏စက်လှေမှာ ကျွန်းမျောဆီသို့ ဦးတည်နေလေ

ပြီ။

သမ္မာပုဒ်စာပေ

၂ ပင့်သက်မိုင်း

၁၇၁

“ဘုတ်...”

“ဘုတ်...”

“ဘုတ်...”

လှိုင်းပွေးပွေးကြားတွင် မိုးနဂါးစက်လှေကလေး လူးလွန်
ရင်း မောင်းလာနေတော့သည်။ အဝေးတွင် ကျွန်းမျောကြီးကို
လှမ်း၍ တွေ့နေရလေပြီ။

“မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြုံပြီပေါ့ကွာ”

မိုးနဂါး စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းငါးလိုက်ပြီး ကျွန်းမျောကြီးဆီ
သို့ ချည်းကပ်လာခဲ့သည်။

“မင်းရင်ကိုခွဲပြီး အဖေအတွက် လက်စားချေမယ်
ဟေ့”

ရေနက်ကြီး ကျက်စားရာ ချောင်းရိုးဘက်ဆီသို့ စက်
လှေကို စက်ရပ်လိုက်ပြီး လှော်ခတ်ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်းမျောတောကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

မိုးနဂါး ရေသံလုံအောင် လှော်ခတ်ရင်း မျက်လုံး
အလျင်ဆုံးဖြစ်အောင် ထားလိုက်သည်။

ချောင်းရိုးထဲသို့ တော်တော်ဝင်ခဲ့ပေမယ့် အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“ဟင်”

ချောင်းနဘေး သစ်ပင်ဖြစ်တွင် တွယ်ကပ်နေသော

သမ္မာပုဒ်စာပေ

၁၇၂

ရွှေအောင်

ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို မိုးနဂါး လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လှေကို ကမ်းဘက်သို့ ထိုးကပ်လိုက်ပြီး ပစ္စည်းလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်နေသော သစ်သားဘူးကလေးတစ်ခုပင်။

“ဖေဖေ”

ထိုသစ်သားဘူးကလေးမှာ ဖေဖေ မိကျောင်းဖမ်းသွားတိုင်း မေမေ ဆေးလိပ်ထည့်ပေးသော သစ်သားဘူးကလေးပင် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါး ဆေးလိပ်ဘူးကလေးကို သူ့ရင်ဘတ်ကြားတွင် ထည့်ထားလိုက်ပြီး

“အမေ... သား အဖေအတွက် လက်စားချေပေးပါ့မယ်”

လှေကိုလှော်ခတ်ပြီး ချောင်းရိုးအတိုင်း ဝင်ခဲ့တော့သည်။

ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် မိကျောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာအရိပ်အယောင်မှ တွေ့ရှိခြင်းမရှိသောကြောင့် လမုပင်ခြေရင်းတွင် လှေကို ထိုးကပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပင်သက်မိုင်း

၁၇၃

သွေးများစွန်းထင်းနေသော အင်္ကျီစတစ်ခု ချုံတွင် တင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ရေနက်ကြီးကြောင့် သေဆုံးသွားသူ၏ အင်္ကျီပဲဖြစ်မည် ထင်လိုက်သည်။

“ဖြန်း...”

“ဖြန်း...”

“ဟာ”

တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ အသံကြားလိုက်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိုးနဂါး ကမ်းစပ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်”

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ထနေသော မိကျောင်းကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိုးနဂါးတွေဖူးသော မိကျောင်းထဲတွင် အလွန်ပင်ကြီးသော မိကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“ရေနက်ကြီးဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးပဲဖြစ်မယ်”

မိုးနဂါးနှင့် ရေနက်ကြီးက ကမ်းတစ်ဖက်စီတွင် ရှိနေကြသည်။

ရေနက်ကြီး၏မျက်လုံးများသည် နီမြန်းနေပြီး မိုးနဂါးကို ကြည့်နေသော အသွင်အပြင်ပင်။ မိုးနဂါး အသင့်အနေအထားသို့ ပြင်လိုက်ပြီး ကြိုးတပ်ထားသော မိုန်းရှည်ကို သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လှေကို ရေနက်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဦး

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၄

ရွှေအောင်

လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... လာပြီဟေ့”

မိုးနဂါး လှေကို လှော်ခတ်လိုက်ပြီး ရေနက်ကြီးဆီသို့ ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်သည်။

အမြဲတမ်း စားနေကျ မိကျောင်းကြီးကလည်း မိုးနဂါးကို အစာသဖွယ် စားသောက်ရန် ကူးခတ်လာတော့သည်။

ချောင်းရေလယ်တွင် မိုးနဂါးနှင့် မိကျောင်းတို့ ဆုံလိုက် သည်နှင့်

“ကဲ”

“ဝိုး”

“ဝုန်း”

မိုးနဂါး မိုန်းရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရေနက်ကြီးမျက်လုံး နှစ်လုံးကြားတည့်တည့်ကို ထိုးချပြီး ရေထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ သည်။

“ဝုန်း”

“ဖြောင်း”

ရေနက်ကြီး အထိနာသွားခြင်းကြောင့် အမြီးနှင့် ရိုက် ပုတ်ပြီး ရေထဲတွင် လူးလွန်နေသည်။

မိုးနဂါးလှေမှာလည်း ရေနက်ကြီးဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ပါနေသောကြောင့် မိုးနဂါး လှေပေါ်သို့ တစ်ခါပြန်တက်ကာ

သစ္စာပွန်စာပေ

ပင့်သက်စိုင်း

၁၇၅

နောက်ထပ်ကြိုးတပ်ထားသော မိုန်းရှည်တစ်ချောင်းကို ထိပ်ပြီး ယူလိုက်သည်။

ရေနက်ကြီးက မိုန်းစိုက်လျက် ရှေ့ကို ကူးခတ်နေသော ကြောင့် မိုးနဂါး လှေကို လှော်ခတ်ပြီး ရေနက်ကြီးနားသို့ ရောက် အောင် သွားလိုက်သည်။

“ဝိုး”

“ဝုန်း”

“ဟ”

ရေနက်ကြီး လှေအနားသို့ရောက်သည်နှင့် မိုးနဂါးကို အမြီးနှင့် ဆီးကြိုရိုက်လိုက်သည်။

တော်သေးသည်။

မိုးနဂါး သတိနှင့်ကပ်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး လှေထဲ တွင် ဝပ်နေလိုက်ရသည်။

“ကဲကွာ... ဒီလောက်အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်”

“ဒုတ်”

“ဝုန်း”

လှေပေါ်မှ ကိုယ်လုံးအားနှင့် ရေနက်ကြီးခေါင်းတည့် တည့်ကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်နှင့် မိုးနဂါး ရေနက်ကြီးကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ရေနက်ကြီးက မိုန်းနှစ်ချောင်းစိုက်နေပေမယ့် အသက်

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

ပြင်းလှသည်။

ရုန်းကန်အားက မကျပေ။ ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးနဂါးကို
ခါချနေသည်။

“ဝုန်း”

မိုးနဂါး ရေထဲသို့ကျသွားသည်နှင့် ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်
ကိုထုတ်ကာ ရေနက်ကြီး ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးခွဲပစ်လိုက်သည်။

သွေးများက ချောင်းရေပေါ်တွင် အနီရောင်သန်းသွား
လေပြီ။

“ဝုန်း”

“ဖြန်း”

တော်တော်ကြာကြာ ရေနက်ကြီး ရုန်းကန်ပြီး ကမ်းပေါ်
သို့ ပြေးတက်လိုက်ပြီး အပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဖိစိန်ချုပ်ငြိမ်းသွား
လေသည်။

“ဟူး”

မိုးနဂါး လှေပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ပြီး ရေနက်ကြီးကို
ငေးကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ မိုးနဂါး၏ လက်စားချေမှုက ပြီး
ဆုံးခဲ့လေပြီ။

ကမ်းပေါ်တွင် အသက်ဝိညာဉ်မဲ့နေသော ရေနက်ကြီး
နားသို့သွားပြီး...

“မင်းနဲ့ငါကတော့ ဒီဘဝအတွက်တော့ ပြီးဆုံးသွား

သစ္စာပွန်စာပေ

ပင်သက်ရိုင်း

၁၇၇

ပြီ ရေနက်ကြီး၊ နောက်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့၊ အဲဒီ
အခါ မင်း ငါ့ကို နိုင်အောင်ဆုတောင်းပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ငါ့အဖေ
နဲ့ ရွာသားတွေအတွက် မင်းကို လက်စားချေလိုက်ရပြီဆိုတော့
ငါတာဝန်ကျေပြီ ရေနက်ကြီး”

မိုးနဂါး ရေနက်ကြီးကို ကြိုးများနှင့်ချည်နှောင်လိုက်ပြီး
စက်လှေနှင့် ခိုင်ခန့်စွာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

“တောက်”

“ဝူး”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

မိုးနဂါး စက်လှေကလေး ချောင်းရိုးအတိုင်း ပြန်ပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရေနက်ကြီးကတော့ သူ့နောက်တွင် အသက်မဲ့ကာ
လှိုက်ပါလာနေသည်။

အဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်နေရသော မိုးနဂါး ရွာကလေးကို
လှမ်းကြည့်ရင်း သူ တာဝန်တစ်ခုကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်
နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်မိလိုက်တော့သည်။

မိုးနဂါးစက်လှေ သောင်ကမ်းစပ်သို့ ကပ်လိုက်သည်
နှင့်...

“မိုးနဂါး ပြန်လာပြီဟေ့”

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၇၈

ရွှေဘဝ

“ဟာ... ရေနက်ကြီးပါ ပါလာတယ်”

“ဟေး... ဒီမှာ ရေနက်ကြီးကို သတ်လာနိုင်ပြီ”

ကမ်းစပ်မှ လူတွေအော်ဟစ်သံကြောင့် ရွှာမှလူတွေ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပြီး

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့”

“အမလေး... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါ၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

“လူရဲ့အသားတွေစားပြီး မိကျောင်းဘီလူးကြီး ဖြစ်နေတာ”

စကားသံအမျိုးမျိုး ကြားနေရပေမယ့် မိုးနဂါး ဘာ တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ကမ်းပေါ်သို့ ဆက်ပြီးတက်လာခဲ့သည်။

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

“မင်း တကယ် မိကျောင်းဘုရင်ပါပဲကွာ”

“သား”

“အမေ”

အမေက သူ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကာ...

“အမေ သား အဖေအတွက် လက်စားချေခဲ့ပြီ”

“သားရယ်... ဘာလို့ မိကျောင်းသတ်တဲ့အလုပ်ကို

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၁၇၉

ဆက်ပြီးလုပ်နေတာလဲ”

“အမေ... သား ကတိပေးပါတယ်၊ နောက် ဘယ် တော့မှ မိကျောင်းမသတ်တော့ဘူး၊ သား အဖေအတွက် တာဝန် ကျေခဲ့ပြီ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း အမေ”

“ဟင်... ဒါ ကိုပိုက်ဆေးလိပ်ဘူးကလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ သား ပြန်ပြီးယူလာနိုင်ပြီ အမေ”

“သားရယ်”

အမေ သူ့လက်ထဲမှ အဖေဆေးလိပ်ဘူးကလေးကို ယူပြီး မျက်ရည်ခဲနေလေသည်။

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး”

“မြူမိုးစက် မင်းကို တော်တော်စိတ်ပူနေတယ်၊ မင်း ကလည်း ဘယ်သူမှပြောမသွားတော့ စိတ်ပူစရာဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါတောင် ကုလားစိန်သန်းတို့သားအဖ ပိုက်သိမ်းပြီးပြန်လာ တော့ မင်းစက်လှေကို ကျွန်းမျောဘက်မောင်းဝင်သွားတာ တွေ့ လိုက်လို့ မင်း ရေနက်ကြီးကို သွားသတ်ပြီဆိုတာ သိခဲ့ရတာ၊ ညနေ ဘုရားကနေစောင့်နေဦး”

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုစောင့်ရမှာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုစောင့်ရမလဲကွ၊ မင်းမြူကို စောင့်ရမှာ”

“အေး”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၈၀

ရွှေဘဝင်

မိုးနဂါးတို့ ရွာထဲသို့အဝင် ရွာလူကြီးနှင့် မင်းသူတို့အုပ်စု
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးနဂါးကို သိပ်ပြီးမကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်
ကာ ရေနက်ကြီးဆီကို သွားကြလေသည်။

အခန်း << ၁၄ >>

“မိုးနဂါး”

“မြ”

“နင် ငါ့ကို စိတ်ပူအောင် အရမ်းလုပ်တာပဲ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ဒီကောင်ကြီးကို မရှင်းနိုင်
ရင် ငါတို့ရွာသားတွေ ဒုက္ခတွေ့နေမှာစိုးလို့ပါ”

“တစ်ရွာလုံးကတော့ နင့်ကို အရမ်းချီးကျူးနေကြတာ၊
ဒေဝေကတော့ နင့်ကို သိပ်ပြီးမကျေနပ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟာ၊ သူမသတ်နိုင်တဲ့ ရေနက်ကြီးကို
နင်က သတ်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါ သူ့ကို အရှက်ခွဲတာဆိုပြီး ဒေါပွနေ
တယ်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“မြူရယ်... ဒါကတော့ မြူအဖေက ငါ့ကိုမုန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါ။ ဒီရေနက်ကြီးကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့သူတွေ မနည်းတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ ကျွန်းမျောမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရတဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝက ကြာရင် ထမင်းဝတ်တော့မယ့်ဘဝကို ရောက်တော့မယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငါ ရေနက်ကြီးကို သတ်ခဲ့ရတာပါ”

“အဖေ ဘာကြောင့် နင့်ကို မုန်းနေတာလဲ”

“သူမုန်းရတဲ့ အဓိကကတော့ မြူနဲ့ချစ်နေတာကို မနှစ်မြို့လို့ပါ”

“နင်နဲ့ငါကြိုက်တာ အဖေက သိလို့လား”

“ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့ မသိသေးပါဘူး။ ဘေးကကြားတဲ့ သတင်းတွေနဲ့ ရမ်းနေတာ”

“ငါ့ကိုတော့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့မရောဖို့တော့ ပြောတယ်။ ခြေ... နင့်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မြူ”

“ငါ့ကို မင်းသူက ချစ်တယ်လို့ လာပြောတယ်”

“ဟင်... နင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ပထမတော့ ငါ ညာပြီးပြောဦးမလို့ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ မလုံတာကြောင့် ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်

တယ်”

“နင် ဘာပြောလိုက်လဲ မြူ”

“ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ်လို့”

“ဟာ”

“သူက ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်”

“ငါက မပြောနိုင်ဘူးဆိုတော့”

“မိုးနဂါးဆိုတဲ့ကောင်လားလို့ ထပ်ပြီးမေးတယ်”

“ဒီတော့”

“နင်သိစရာအကြောင်းမရှိဘူးဆိုပြီး စကားဖြတ်ခဲ့တာ”

“နင့်အဖေကို ပြန်ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြောပြောဟာ၊ ဖြစ်လာသမျှအားလုံး ငါ ရင်ဆိုင်တော့မယ်”

“မြူရယ်”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား မိုးနဂါး”

“နင် ဘာတွေဆုံးဖြတ်ထားလို့လဲ”

“နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘယ်အရာမဆို ရင်ဆိုင်တော့မယ်”

“တကယ်လား မြူ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒီအတွက် ငါပြင်ဆင်သားပြီး

၁၈၄

ဧည့်သည်

သား၊ ဖေဖေက ငါ့ကို တစ်ခုခုလုပ်တာနဲ့ နှင့်ဆီပြေးလာခဲ့တော့မှာ”

“ငါ အမြဲစောင့်ကြိုနေမှာပါ မြူရယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထွေးပိုက်လိုက်ပြီးနောက်...

“ခွေးသမီး”

“ဟင်... ဖေဖေ”

“ဟာ”

မိုးနဂါးတို့ရှေ့တွင် လူကြီးနှင့် မင်းသူတို့အုပ်စု ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးနဂါး၊ မင်းနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ တန်လို့လား”

“လူငယ်ချင်း မေတ္တာရှိတာ ဘာအပြစ်ကိုကျူးလွန်နေလို့လဲ”

“အေး... သူတောင်းစားလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်တာ အပြစ်ကျူးလွန်တာပဲကွာ”

“ဖေဖေ”

“လာစမ်း သမီးမိုက်”

“ဖေဖေ... သမီးတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့”

“ကဲ”

“ဖြန်း”

သစ္စာပိုင်စာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၁၈၅

“အ”

“သမီးမိုက်... အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ သမီး၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို ချစ်ချင်ဦး”

“မင်းသူ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမလိုက်စမ်း”

“ကဲ”

“ခွပ်”

“အ”

“မိုးနဂါး”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

“ဖေဖေ... မိုးနဂါးကို မလုပ်ပါနဲ့”

“သမီး လာစမ်း”

“ဖြောင်း”

“အ”

မိုးနဂါး မြေပြင်ပေါ်တွင် မှောက်ကျသွားသည်။ ဗျက်နာတစ်ခုလုံးလည်း သွေးများနီမြန်းသွားလေသည်။

မိုးနဂါး ဒေါသကို ချုပ်စည်းထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းသူ... တော်တော်၊ လက်လွန်မယ်”

သစ္စာပိုင်စာပေ

“မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“တောက်”

မိုးနဂါးရှေ့မှ လျှောက်သွားသော ခြေသံတွေနှင့် မြူ၏
ငိုရှက်သံတွေကို ကြားနေရလေသည်။

မိုးနဂါး ခေါင်းမှယိုစီးကျနေသော သွေးတို့ကိုကြည့်ပြီး
အားတင်းကာထလိုက်သည်။

“မိုးနဂါး... သူငယ်ချင်း”

“စိုင်းထူး”

“သူငယ်ချင်းရာ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“စိုင်းထူး... ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရတယ်”

“ဒါ ဟိုလူကြီးတို့အုပ်စု လုပ်သွားတာမဟုတ်လား၊
ငါ မြူမိုးစက်ကို လှမ်းမှာဆွဲခေါ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်၊
တောက်... လူကြီးတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဓါးပြဲခေါင်းဆောင်
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“စိုင်းထူး... ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကွာ၊ ငါ့ကို အိမ်လိုက်
ပို့ပေး”

“မိုးနဂါး”

စိုင်းထူး မိုးနဂါးကို တွဲခေါ်လာပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီလူကြီး ရွာမှာ လူကြီးလုပ်ဖို့မကောင်းတော့ဘူး”

“စိုင်းထူး”

စိုင်းထူးတစ်ယောက် မကျေနပ်မှုများနှင့် ပေါက်ကွဲနေ
လေပြီ။

မိုးနဂါး အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“သား... သား...”

အမေ မိုးနဂါးကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အမေ... သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ ဟို ရွာလူကြီးနဲ့ မင်းသူဆိုတဲ့

ကောင် လက်ချက်ပေါ့”

“ဟင်”

“ကဲပါ အမေရယ်... ဘာမှစိတ်ထိခိုက်မနေနဲ့၊ သား
ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနည်းနည်းပဲ ရခဲ့တာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ၊
စိုင်းထူး”

“ဗျာ... အရိုးလေး”

“သားကို ဆေးထည့်ဖို့လုပ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနဂါးကို ဆေးထည့်နေစဉ် ရွာမှ လူတချို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ကြသည်။

“မိုးနဂါး... မင်းကို ရွာလူကြီးက ရိုက်လိုက်ဆို”

၁၈၈

ရွှေဘဝင်

“ဟုတ်တယ် ဦးငမန်း၊ ဟိုကောင် မင်းသူတို့အုပ်စုက ချသွားတာ”

“တောက်”

“ဒါ လက်လွတ်စပယ်လုပ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မလုပ်သင့်တာကို လုပ်တယ်”

“ဒီအတိုင်း ငြိမ်ပြီးခံနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့တက်ပြီး တိုင်ရမယ်”

ရွာသူရွာသားများ မကျေနပ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားကြသည်။

“ဦးငမန်း... ကျွန်တော် ဒီလောက်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သမီးစိတ်နဲ့ ဖြစ်သွားတာပါ”

“အေး... လူကြီးတစ်ယောက်က ဆုံးမတာကိုခံရတာ ငါတို့က အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်တွေက လက်စွမ်းပြသွားတာကို မကျေနပ်တာ”

“ဒီကောင်တွေ လူပါးဝနေတာ ကြာပြီ”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ သွားပြီးရှင်းရမယ်”

“နေ... နေပါဦးဗျာ”

“မိုးနဂါး... မင်းက မြူမိုးစက်မျက်နှာနဲ့ သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ငါတို့ကတော့ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်ဘူးကွ”

သစ္စာမူနီစာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၁၈၉

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီ မင်းသူဆိုတဲ့ကောင်ကို ရွာမှာ ဆက်ပြီးနေခိုင်းရင်တော့ လူသတ်ပွဲဖြစ်မှာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဦးကြည်စိန်က ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ရွာဦးဆရာတော်ဆီကို သွားပြီးလျှောက်ပြီးမှ ဆရာတော် အဆုံးအဖြတ်နဲ့လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“အေး... သဘောတူတယ်”

ရွာသားများအားလုံး၏ ဆန္ဒဖြစ်နေသောကြောင့် မိုးနဂါး ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်ပြော၍မရနိုင်တော့ပေ။

“ဟော... ဆရာတော်ကြွလာပါလား”

ဆရာတော်ဆီကို မသွားခင် ဆရာတော်ကြွလာသဖြင့် ဆရာတော်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ရသည်။

“ကိစ္စအားလုံး ငါကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ဆရာတော်သိတယ်၊ ဆရာတော် မေတ္တာရပ်ခံလိုတာက ဒေါသနဲ့မဖြေရှင်းကြနဲ့၊ ခုကိစ္စကို ဆရာတော်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ကြားလား”

“တင်ပါဘုရား”

“ဒကာကြီး ငမန်း”

“ဘုရား”

“ရွာလူကြီး အိမ်ပြောင်ကို ဆရာတော်က ကျောင်းကို

သစ္စာမူနီစာပေ

၁၉၀

ရွှေဘင်

လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်လို့ သွားပြောချေ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“မိုးနဂါး”

“ဘုရား”

“ဒဏ်ရာသက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် ဘုရား”

“အေးကွယ်၊ မင်းဘက်က ဘာတစ်ခုမှမတုံ့ပြန်ခဲ့တာကို ဆရာတော် ချီးကျူးပါတယ်၊ မင်းကြောင့် ရွာသားတွေ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ခဲ့တာလည်း ဆရာတော် ကြားပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ရွာလူကြီးသမီးနဲ့ ရည်ငံနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“အင်း... ဒါကြောင့် ရွာလူကြီး ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့နေတာကိုး၊ ဆရာတော် ပြန်ကြွဦးမယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားပြီးနောက်...

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“မြူမိုးစက်အတွက် အခြေအနေ မကောင်းတော့

ဘူး”

“အင်း... သူ့အဖေက ထိပ်တုံးမခတ်ထားရုံတမယ်

သစ္စာပျော်စရာပေ

၁၉၁

၁၉၁

ထားတော့မှာ”

“ငါ့အထင်တော့ ရန်ကုန်ကိုတောင် ပြန်ပြီးပို့နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘာလဲ စိုင်းထူး”

“မင်းဆီကို ပြေးလာနိုင်တယ်”

“ဟင်”

စိုင်းထူးစကားကြောင့် မိုးနဂါး မြူပြောခဲ့သောစကားလေးကို အမှတ်ရမိလိုက်သည်။

မြူတစ်ယောက် သူ့ဆီကို ပြေးလာနိုင်သည်မှာ သေချာသည်။

“သား”

“အမေ”

“မင်း မြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သား ချထားပြီးပါပြီ”

“အမေအနေနဲ့ကတော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ သားတို့လူငယ်ချင်း မေတ္တာတရားအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့”

အမေဆီက ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် မိုးနဂါး ရင်တွင် အားအင်တစ်ရပ် ဖြစ်စေခဲ့တော့သည်။

“အမေ... သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သစ္စာပျော်စရာပေ

၁၉၂

ရွှေဘဝင်

“သားရယ်... ဒါ အပြစ်ကြီးတစ်ခုမှမဟုတ်တာ၊
အမေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သားနဲ့သမီးမြူ ဘဝကလေး
သာသာယာယာဖြစ်ဖို့ပဲ အမေ ဆုတောင်းနေရမှာပါ”

“အမေ”

မိုးနဂါးရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အမေ့ကို ခေါ်လိုက်
မိတော့သည်။

မကြာခင် သူရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အခြေအနေများကို
ရင်မောမိနေပေမယ့် အားလျှော့၍မဖြစ်နိုင်ချေ။

မိုးနဂါးအတွက် အမေရယ်... ချစ်သူ မြူမိုးစက်အတွက်
ရင်ဆိုင်ရမည့် အနာဂတ်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

အမုန်း၏ပုံရိပ်

မိုးနဂါး ပိုက်သိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ချိန်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းဂယက်တို့က ငြိမ်သက်နေ
လေပြီ။

မိုးနဂါး၏စိတ်သည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်နေလေသော
ကြောင့် ပင်လယ်ထဲထွက်လာရသည်ကို စိတ်ထဲတွင် မကြည်
လင်ပေ။

ပိုက်များကိုသိမ်းပြီး လှေပေါ်သို့တက်ကာ စက်ကို
နှိုးပြီးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သစ္စာမှုန့်စာပေ

မိုးနဂါးနှင့် မြူမိုးစက်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အခြေအနေ
ဘေးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာနေလေပြီ။

မိုးနဂါး နောက်ဆုံးကြားသိရသောသတင်းအရ မြူမိုးစက်
ကို ရန်ကုန်ပို့ဖို့ကို ယူမ၏ဖခင်က အတင်းအကျပ် စီစဉ်နေလေပြီ
ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မြူမိုးစက်အနေဖြင့် အချိန်မရွေး သူမအိမ်မှ
ထွက်လာနိုင်သည်။

မိုးနဂါး အိပ်ပြန်ချင်စိတ်က ပြင်းပျစွာရှိနေသောကြောင့်
ပိုက်ကို အစောကြီးသိမ်းပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

ကောင်းကင်တွင် လဆန်းရက်ဖြစ်သောကြောင့်
မြင်ကွင်းတွေကို လရိပ်နှင့် မြင်တွေ့နေကြရသည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဟင်”

မိုးနဂါး မိမိစက်လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စက်လှေ
နှစ်စီးမောင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

မိုးနဂါးလို့ ပိုက်သမားများဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး

မိုးနဂါး စက်လှေကို မှန်မှန်ကလေး မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဟာ”

စက်လှေနှစ်စီးမှာ အတင်းလိုက်မောင်းလာသဖြင့်
ရိုးသားခြင်းမရှိဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး စက်ရှိန်ကို
မြှင့်ပြီး မောင်းခဲ့ရတော့သည်။

စက်လှေနှစ်စီးကလည်း စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး နောက်မှလိုက်
လာနေတော့သည်။

“ဒိုင်း”

နောက်မှလိုက်လာသော စက်လှေမှ သေနတ်နှင့်
လှမ်းပစ်နေလေသည်။

မိုးနဂါးကို ပင်လယ်ပြင်ကြီးက အကူအညီပေးနေသည်
ကစော့ လှိုင်းဂယက်များပင် ဖြစ်သည်။

လှိုင်းများထနေသောကြောင့် သေနတ်သမားများ
မိုးနဂါးကို ပစ်ချက်မှန်အောင် မပစ်နိုင် ဖြစ်နေလေသည်။
ထို့အပြင် ရေကြောင်းမကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်သောကြောင့် ထို
အခွင့်အရေးကို အသုံးချပြီး မိုးနဂါး လွတ်အောင်မောင်းနေရ
သည်။

၁၉၆

ရွှေဘဝ

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေက ပဲ့တင်ထပ်နေပေမယ့် မိုးနဂါးကို
ထိမှန်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပေ။

“ဒက်”

“ဟင်”

မိုးနဂါးအတွက် ကံဆိုးခြင်းကတော့ စက်လှေရပ်သွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တောက်”

“ဒက်”

“ဒွီ”

စက်လှေစက်မှာ ပြန်ပြီးနိုးမလာပေ။ မိုးနဂါးတို့ရွာကို
မှုန်ယူပျံ တွေနေရလေပြီ။

“ဒိုင်း”

“အား”

မိုးနဂါးလက်မောင်းတွင် ပူရှသွားပြီး အခြေအနေ
မကောင်းတော့ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သော
ကြောင့်...

“ဂုန်း”

ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ခုန်ချလိုက်ရတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ပင်သက်ခိုင်း

၁၉၇

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

သေနတ်ကျည်ဆံတွေက ဝဲယုံနေလေပြီ။

“မလွတ်စေနဲ့”

“အသေပစ်ကွ”

စက်လှေပေါ်မှ ဓာတ်မီးထိုးပြီး မိုးနဂါးကို ရှာဖွေနေလေ
သည်။

ပင်လယ်သားတစ်ယောက်အတွက် ရေစီးနှင့်ငုပ်ပြီး
အဝေးကို ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။

“အ”

ရေငံနှင့် ထိတွေ့သွားသော ဒဏ်ရာမှာ စပ်လာပြီး
နာကျင်လာနေတော့သည်။

“မတွေ့တော့ဘူးဟေ့”

“ဒီကောင်ထိသွားတာ သေချာလား”

“သေချာတယ် ဆရာ”

“ဒီကောင် သေနတ်ထိပြီးမသေလည်း ရေနစ်ပြီး သေ
မှာပဲ၊ ကဲ... ပြန်ဆုတ်ကြမယ်၊ ရွာကလေးတွေ တွေ့သွားရင်
မလွယ်ဘူး”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၈

ရွှေအောင်

စက်လှေနှစ်စီး အနောက်ပြန်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

မိုးနဂါး ဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် ကိုက်ခဲပြီး တဖြည်းဖြည်း လက်ပန်းကျလာတော့သည်။

မျက်လုံးကလေးများကလည်း ပြာဝေနေလေပြီ။

စိတ်ကိုတင်းပြီး ကူးခတ်နေရင်း မိုးနဂါး လှေကလေး မျောလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် နောက်ဆုံးအား ကို အသုံးပြုပြီး လှေငယ်ဆီသို့ ကူးခတ်ခဲ့တော့သည်။

လှေနားသို့ရောက်သည်နှင့် လှေပေါ်သို့တက်ကာ ပစ်လွှဲချလိုက်တော့သည်။

“အား”

ယမ်းဆိပ်တက်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေလေပြီ။ လှေလှော်တက်ကို အားတင်းကိုင်ပြီး လှော်ခတ်ခဲ့ရသည်။

“ငါသေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ့ကိုစောင့်နေသူတွေ ရှိသေးတယ်”

မိုးနဂါး သူ့စိတ်ကို သူ အားပြန်မွေးပြီး ရွာဆီသို့ရောက်အောင် လှော်ခတ်နေတော့သည်။

ဒါပေမယ့် ရွာကမ်းကို လှမ်းပြီးမြင်နေချိန်တွင် မိုးနဂါး အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းလုလု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၉ ပင့်သက်မိုင်း

၁၇၉

“အမေ”

“မြူမိုးစက်”

မိုးနဂါးမျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်နေသော မျက်နှာ ပိုင်ရှင်များထံသို့ ရောက်အောင်သွားမည်။

“အား”

မျက်လုံးအစုံသည် ရှေ့ကို ဘာမှမမြင်ရတော့ပေ။

မိုးနဂါးနားထဲတွင် အမေခေါ်သံနှင့် မြူမိုးစက်ခေါ်သံ တွေကို ကြားနေရလေပြီ။

“အမေ”

“မြူ”

မိုးနဂါးအားတင်းပြီးခေါ်ရင်း ရှေ့သို့စိုက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း << ၁၅ >>

“မိုးနဂါး”

“သား”

“ဟင်”

မိုးနဂါး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အမေနှင့်စိုင်းထူး၊
ပြီးတော့ ရွာမှလူတွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သားမပြောတတ်ဘူး။

ပိုက်ချပြီးအပြန် စက်လှေနှစ်စီးနဲ့ လိုက်ပြီးလုပ်ကြတာပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ဦးငမန်း”

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၁ ပင့်သက်ရိုင်း

၂၁

“ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလူကြီး
လက်ချက်ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလို ကိုယ့်ဘက်က အတိအကျ သက်သေမပြနိုင်
ဘဲနဲ့တော့ စွပ်စွဲတာမျိုး မလုပ်ကြနဲ့ဦး”

“သားရယ်... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း”

“မိုးနဂါး... ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်
ဘူး၊ ရအောင်စုံစမ်းရမယ်”

ရွာသူရွာသားများက မကျေမချမ်း ဖြစ်နေကြစဉ်...

“မိုးနဂါး ရှိလား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ရွာလူကြီးနှင့် ချက်ဖောင်း ရောက်လာကြသည်။

“ရှိပါတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စကတော့ ညက မင်းကို ပင်လယ်ထဲမှာ
သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိလား”

“မသိဘူး လူကြီး”

“မင်းနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၂

ရွှေဘင်း

“ဟင်”

“ဟာ”

ရွှေလူကြီးစကားက ခံပြင်းစရာကောင်းနေပေမယ့် ဘယ်သူမှ မပြောချင်သောကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သက်သာပါပြီ”

“မင်းလည်း အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပေါ့ကွာ၊ အေး...

ငါ သတင်းလာမေးတာ၊ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးပေါ့၊ ကဲ... သွားမယ်”

ရွှေလူကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်...

“တောက်”

“ငါ သက်သက် သတင်းအနံ့လာခံတာ၊ ကောင်းသော လာခြင်းမဟုတ်ဘူး”

“စိုင်းထူး ပြောမနေနဲ့တော့၊ တစ်နေ့ အမှန်တရားပေါ်လာမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုလာပြီး သတင်းမေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် မိုးနဂါးရာ”

“ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

“မင်း ညက တစ်ညလုံး ပြန်မရောက်လို့ ငါနဲ့အရိုးလှိုင်သောင်စပ်ကို ဖွက်ရှာသေးတယ်၊ မတွေ့တာနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြပြီး

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၃ ပင့်သက်စိုင်း

၂၃

မနက်စောစော အရိုးမြ သောင်ပြင်ထွက်တော့ မင်း လှေထဲမှာ သတိမေ့နေတာကို တွေ့ခဲ့တာပဲ”

“သားလေးကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်လို့ပေါ့ကွယ်”

“ဆရာဝန်ကတော့ ပြောသွားတယ်၊ ဒဏ်ရာက ရှုပ်ထိတာပါတဲ့၊ သွေးထွက်များပြီး သတိလစ်နေတာပါ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးတဲ့”

ရွှေသူရွှေသားများ ပြန်သွားပြီးနောက်...

“မိုးနဂါး”

“စိုင်းထူး... ဘာလဲ”

“မင်း ဘယ်သူ့လိုထင်လဲ”

“ဘယ်သူဆိုတာ ငါသိတယ် စိုင်းထူး”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

“မင်းသူ”

“ဒီကောင်တွေ ရွှေမှာမရှိတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေလူစု တစ်နေရာရာမှာရှိနေတာ သေချာတယ်”

“ငါ့အထင် ဒီကောင်တွေ ရတနာကိစ္စအတွက် ကျွန်တစ်ကျွန်းမှာ ရှိနေနိုင်တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၀၄

ရွှေဘဝ

“မိုးနဂါး... မိုးနဂါး”

“ဟင်... မို့မို့”

မိုးနဂါးအိမ်ပေါ်သို့ မို့မို့ တက်လာပြီး

“နင် သေနတ်ပစ်ခံရလို့ဆို”

“အေး... နည်းနည်းပါးပါး ထိတာပါ။ နင် သတင်းလာ
မေးတာလား”“သတင်းလာမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သတင်းလာပို့တာ၊
ရော... မြူမိုးစက်က စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဟင်... မြူ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ”

“စာဖတ်ကြည့်တော့ သိမှာပေါ့”

မိုးနဂါး မြူပေးလိုက်သော စာခေါက်ကလေးကို ဖြေပြီး
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးနဂါး...

ငါ့အဖေက ရန်ကုန်ကို ဒီညနေစက်လှေနဲ့ ပြန်ပို့တော့
မှာ။ ငါ ဘယ်တော့မှ ရွာကို ပြန်လာရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ငါကတော့ သူတို့စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အသက်အသေခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူတို့လက်ထဲက
ရအောင်ခေါ်ပါ။

မြူမိုးစက်

သစ္စာပွန်စာပေ

ပင့်သက်ရိုင်း

၂၀၅

“မိုးနဂါး... မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ ရအောင် မြူကိုခေါ်မယ်ကွာ”

“အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းက ဒဏ်ရာ
ကြီးနဲ့”

“ငါ့ဒဏ်ရာက ဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်းထူး”

“ပြော မိုးနဂါး”

“ညနေ ချောင်းဆုံကစောင့်ပြီး မြူကို ရအောင်ခေါ်
မယ်ကွာ”

“မင်းသဘောပဲ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“လောလောဆယ် စက်လှေတစ်စီးတော့ ရအောင်
ရှာထားပေး၊ မို့မို့”

“ပြော”

“မြူကို နင်သွားပြောပေးပါလား”

“ငါ ဘာသွားပြောပေးရမလဲ”

“ချောင်းဆုံကြရင် ငါ ရအောင်ခေါ်မယ်လို့”

“အေး”

မိုးနဂါးတို့ကို အမေကြည့်နေပြီးနောက်...

“သား”

“အမေ”

“အန္တရာယ်ကိုတော့ သတိထားနော်၊ အမေအတွက်

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၀၆

ရွှေဘဝ

နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ ကြားလား၊ ကလေးမလေး တစ်ခုခုမလုပ်ပီ
ပိုက အရေးကြီးတယ်၊ ဪ... ကိုအိမ်ပြောင်၊ ရှင့်အတ္တကြောင်
ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

အမေ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ညည်းနေမိလေသည်။

မိုးနဂါးအတွက် စွန့်စားမှုတစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ရတော့
မည် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးနှင့်စိုင်းထူး ချောင်းဆုံသို့ အစောကြီးကတည်းက
ရောက်နေလေသည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဟော... လာနေပြီ ထင်တယ် မိုးနဂါး”

“အေး”

မိုးနဂါး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စက်လှေတစ်စီး မောင်း
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့်...

“ဟုတ်တယ် မိုးနဂါး၊ မြူမိုးစက်နဲ့ မယ်ညို၊ စက်လှေ
မောင်းလာတာက ကိုချက်ဖောင်း”

“ဒါဆိုရင် ပြဿနာတော့ သိပ်မရှိဘူး”

“ဘုတ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပင့်သက်စိုင်း

၂၀၇

“ဘုတ်”

ကိုချက်ဖောင်းမောင်းလာသော စက်လှေက မိုးနဂါးတို့
စက်လှေကိုမြင်သည်နှင့် ထိုးကပ်လာပြီး

“မိုးနဂါး”

“ကိုချက်ဖောင်း”

“မြန်မြန်လစ်ကြတော့၊ အနောက်မှာ လူကြီးစက်လှေ
ပါလာတယ်”

“ဟင်”

“သွားသွား မြန်မြန်သွားကြ”

“ခင်ဗျားတို့ကရော”

“ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ငါတို့လည်း လစ်ရ
တော့မှာပေါ့ကွာ”

“ဟင်”

မိုးနဂါးတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကြားမှ ပေးဆပ်ခံရသူ
တွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ငါတို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ မိုးနဂါး၊ ငါနဲ့
မယ်ညိုက ခိုးပြေးကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီးသားပါ”

“ကိုချက်ဖောင်းစက်လှေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“ချောင်းဆုံလှေဆိပ်မှာ အပ်ထားခဲ့မှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ...

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၀၈

ရွှေဘဝ

မင်းတို့လည်း လစ်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

ကိုချက်ဖောင်းစက်လှေ ထွက်သွားပြီးနောက်...

“မိုးနဂါး”

“မြ”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မိုးနဂါး... မင်းတို့သွားကြတော့၊ စက်လှေသံကြား

တယ်”

“အေး... စိုင်းထူး ငါ နောက်မှ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်

မယ်”

“အေး အေး”

“အမေ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“စိတ်ချသာ သွား မိုးနဂါး”

“တောက်”

“ဝူး”

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

မိုးနဂါး စက်လှေကလေး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

ပင်သက်စိုင်း

၂၀၉

သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဘာလဲ မြ”

“ခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မြအဖေတွေနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့နေရာကို သွားရမှာ ပေါ့၊ ဟို... ကျောက်ဖြူကျွန်း”

“ဟင်”

“ဘာလဲ၊ မြက ကြောက်လို့လား”

“မိုးနဂါးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ငါက ကြောက်ရမှာ လား”

“ကျွန်းကလေးမှာ နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာနော်”

“ချစ်သူနဲ့နေရတာပဲ၊ ဝမ်းနည်းစရာမရှိပါဘူး”

“နောက်တော့မှ နောင်တရနေဦးမယ်”

“ဘယ်တော့မှ နောင်တမရှိဘူးဆိုတာ ယုံ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပြောနေတာ”

မိုးနဂါးစက်လှေကလေး ပင်လယ်ပြင်ကို စတင်ပြီး ဝင် ရောက်နေလေပြီ။

မိုးနဂါးရင်ခွင်တွင် မြမိုးစက်မှိုလျက် အနာဂတ်ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

သူတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်ကွယ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပေါက်ကွဲမှု ဒေါသမှန်တိုင်းသံတွေကို ကြားနေရပေမယ့် ခုချိန်မှာ မမူနိုင်တော့ပေ။

“မိုးနဂါး”

“မြ”

“နင့်ကို လုပ်ကြံတယ်ဆို”

“အင်း”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“မင်းသူတို့အဖွဲ့တွေ”

“ဟင်... ဒီကောင်တွေ မြို့မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“မပြန်ကြသေးဘူး၊ ဒီကောင်တွေဆီမှာ အကြံတစ်ခုတော့ ရှိမယ်”

“သူတို့ပြောနေတာကို ကြားရတယ်၊ ဘာရတနာတွေ ရှာမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ကပ်ပြီးနေကြတာ”

“မိုးနဂါး”

“မြ”

“ပေဖေကတော့ ခုလောက်ဆို ဒေါသမီးတောက်နေပြီနော်”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလောက်ပြီး အင်း... တစ်နေ့တော့ သူ စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းနေပါတယ်ဟာ၊ မိုးနဂါး... နင် ငါ့အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိပေါင်းရမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ ရိုးမြေကျတဲ့အထိ ပေါင်းသင်းပါ့မယ်”

“မယ့်ပေါင်”

“ယ့်စမ်းပါ မြူရယ်၊ ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးကို သက်သေတည်ပြီး ပြောရဲပါတယ်၊ နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် မြူ”

“နင့်လိုပါပဲ မိုးနဂါးရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အနာဂတ်လေးသည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းကြားတွင် သာယာလှပနေဆဲပင်။

ဇာတ်သိမ်းခန်း

မိုးနဂါးတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဖြူကျွန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် မှောင်စပြုနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်းကြီးက ကြောက်စရာကြီးနော် မိုးနဂါး”

“ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာပဲ မြူဒီကျွန်းမှာ ခဏနေပြီး မြို့ကိုတက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

စက်လှေကို ချောင်းရိုးထဲမှ လှံခြုံသောနေရာတွင် ထားခဲ့ပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား တက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“ဟေ့ကောင်တွေ မလုပ်နဲ့”

“ဟင်”

“ဟယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂ ပင့်သက်စိုင်း

၂၁၃

မိုးနဂါးတို့နှစ်ယောက်ကို လူတစ်သိုက် ဝိုင်းရံထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်... မင်းသူ”

“မင်း တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်ပဲ မိုးနဂါး၊ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ငါလိုချင်တာတွေ ခုရပြီ၊ မြူ”

“နင်...”

“မင်းသူ... မင်း မြူကို မထိနဲ့နော်”

“ဟား ဟား ဟား... ငါ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ပစ္စည်းလေးကို မထိရက် မတို့ရက်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အမြဲသိမ်းပိုက်မှာကွ”

“မင်းသူ... မင်း ဘာလုပ်ဖို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

“မင်းသိဖို့ မလိုဘူး”

“မင်းတို့ ရတနာတွေ လာရှာတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ငါဘယ်လိုသိလဲဆိုတာ ထားပါ၊ မင်းတို့ ဒီနေရာကို သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား မင်းသူ”

“အေး... မင်းသိလို့လား”

“မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူလုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ပြောကြည့်လေ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၁၄

ဧည့်အဝင်

“မင်း မြို့နဲ့ငါ့ကို အန္တရာယ်မပေးဘူးဆိုရင် နေရာကို ငါ ပြမယ်”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“ငါ ယောက်ျားစကားပြောတာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း နေရာကိုသာပြ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကို လွှတ်ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဇာတိတည်ပါစေ”

“စိတ်ချ”

“ဒါဆို ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့”

“မင်း ကောက်ကျစ်မယ်လို့တော့ မကြံနဲ့နော်”

“မင်းတို့လက်ထဲမှာကိုင်ထားတာ သေနတ်တွေပါ။

ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာမှပါကမဟုတ်ဘူး”

“အေး... ဒါဆို ရှေ့ကသွား”

မိုးနဂါး မြို့လက်ကံဆွဲပြီး တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မိုးနဂါး ခေါ်ဆောင်သွားသည့်နေရာကတော့ မိကျောင်းသိုက်ကိုပင် ဖြစ်သည်။

မင်းသူတို့အုပ်စု စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်သာရှိသော ကြောင့် အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး မိုးနဂါး လှုပ်ရှားရမည် ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ လမ်းက အန္တရာယ်

သစ္စာပူဇော်စာပေ

✠ ပင့်သက်နိုင်

၂၁၅

များတယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဂရုစိုက်ကြ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကြည့်ကြ”

တော၏အထဲကို တဖြည်းဖြည်းဝင်လာသည်နှင့်...

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

မင်းသူတို့အုပ်စုထဲမှတစ်ယောက် ပင့်ကူနက်တစ်ကောင် ၏ လက်ချက်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် အမြှုပ်တစ်စုံနှင့် လူးလွန်နေလေပြီ။

“မိုးနဂါး”

“မြို့”

မြို့မိုးစက်မှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မိုးနဂါးပခုံးကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ထားခဲ့ကွာ၊ ဆက်သွားမယ်”

မိနစ်ပိုင်းလောက်သာ လှုပ်ရှားနိုင်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မင်းသူနှင့် ပါလာသူများလည်း ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သွေးပျက်သလို ဖြစ်သွားကြသည်။

“အား”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂၁၆

ရွှေဘဝ

“ဟင်”

နောက်ထပ်အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နွဲ့အိုင်ထဲသို့ တစ်ယောက်ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘေးမှကောင်များက နွယ်ကြိုးများဖြင့် ဖြတ်ဖြတ်ဆက်ရန် အတွက် နွယ်ကြိုးများကို ခုတ်စဉ်...

“အု”

“ဟာ”

“ဟိုက်”

နွယ်ကြိုးကိုဖြတ်သောကောင် လည်ပင်းတွင် နွယ်ရှင်တို့၏ ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“မိုးနဂါး... မင်း ငါတို့ကို ကောက်ကျစ်ပြီ”

“ငါ ဘာကောက်ကျစ်လို့လဲ၊ မင်းတို့ကို အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

မင်းသူတို့ထဲမှ သုံးယောက်တော့ ကျဆုံးခဲ့လေသဖြင့် မင်းသူ ရှေ့ဆက်ပြီး မလိုက်ရဲတော့ပေ။

“မြူမိုးစက်... လာစမ်း”

“မင်းသူ နင်”

မြူမိုးစက်ကို မင်းသူ အတင်းလက်ဝင်ပြီး ဆွဲချိန်တွင်...

“ဖြောင်း”

သစ္စာပျော်စရာပေ

✠ ပင့်သက်ရိုင်း

၂၁၇

“အင့်”

မိုးနဂါး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ပြီး ဘေးမှာရပ်နေသော နှစ်ကောင်ကို ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“ဒုတ်”

“အင့်”

“အား”

“မြူ... လာ”

မြူမိုးစက် လက်ကိုဆွဲပြီး တောအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

မင်းသူ အနောက်မှ သေနတ်ဖြင့် ပစ်နေလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြေးရင်း သောင်ပြင်ဘက်သို့ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ကျောက်ဆောင်တစ်ခုတွင် ပုန်းနေလိုက်သည်။

“လူခွဲပြီး လိုက်”

မင်းသူတို့သုံးယောက်ခွဲပြီး မိုးနဂါးတို့ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်ကို လာနေကြသည်။

“မြူ... ဒီမှာခဏနေဦးနော်”

“အင်း”

သစ္စာပျော်စရာပေ

၂၀၈

ရွှေအောင်

မိုးနဂါးတို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးလာနေသော ကောင်
တစ်ကောင်ကို မိုးနဂါးနောက်မှပတ်ပြီး ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟေ့”

“ဟာ”

“ဖြောင်း”

“အ”

နေသား မြေပြင်ပေါ်ကွင် လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့

ပေ။

“ဒိုင်း”

“ချင်”

သေနတ်ကျည်ဆံမှာ ကျောက်ဆောင်ကိုထိပြီး မီးများ
တောင် ပွင့်သွားသည်။

“ကဲကွာ”

မိုးနဂါး ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပြီးပစ်လိုက်သော
ကြောင့်

“ဒုတ်”

“အ”

သေနတ်သမား ခွေခေါက်ကျသွားတော့သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဟင်... မြူ”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၂၀၉ ပင့်သက်ခိုင်း

၂၀၉

“ဟား ဟား ဟား... မိုးနဂါး၊ မင်း ဒီမှာတွေ့လား”

မြူကို သေနတ်နှင့်တွေ့ပြီး ဖမ်းထားသော မင်းသူ။

“ဟေ့ကောင်... မင်း မြူကို လွှတ်လိုက်”

“မင်းကို အရင်သတ်ပြီးမှလွှတ်မယ်”

“ဒိုင်း”

“အ”

“မိုးနဂါး”

မိုးနဂါးပေါင်ကို သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်ပြီး ခွေကျသွား
စဉ် မြူ မင်းသူလက်မှ အံတင်းရုန်းထွက်ပြီး မိုးနဂါးဆီသို့ ပြေး
လာခဲ့တော့သည်။

မင်းသူ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်ရန် ချိန်ထားလိုက်

ပြီး

“လိုရာဆုတောင်းတော့ မိုးနဂါး”

“ဒိုင်း”

“အား”

“ဟင်”

“ဟယ်”

သေနတ်သံက မင်းသူဆီက ထွက်ပေါ်လာခြင်
မဟုတ်။ နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီး”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“ဟင်... ဖေဖေ”

ရွှေလူကြီးနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိများ ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီး ပြန်မလိုက်ဘူး၊ သမီးတို့ကို မခွဲပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

မိုးနဂါး မြေပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်ပြီး ရွှေလူကြီးကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဖေဖေ ဒီကိုလာခဲ့တာ သမီးတို့ဆီမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် မင်းသူနောက်လိုက်ခဲ့တာ၊ ဒီကောင်ဟာ ဒုစရိုက်သမား၊ မြို့မှာ ဓါးပြတိုက်ပြီး တိမ်းရှောင်နေတာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“မောင်မိုးနဂါး”

“ဗျာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အန်ကယ်မခွဲတော့ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ရွှေလူကြီးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။

မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

“ဖေဖေစကားကို မယုံလို့လား၊ ကိုငမန်း... ပြောလိုက်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မိုးနဂါး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရွှေလူကြီးက သဘောတူလိုက်ပြီကွ၊ ရွာမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်အလာကို စောင့်နေကြတယ်”

“မောင်မိုးနဂါး”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... သွားကြမယ်ဟေ့”

မင်းသူနှင့် သူတပည့်များကို သက်ဆိုင်ရာမှ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားချိန်တွင်...

“ဟူး...”

“မိုးနဂါး၊ ဘာလို့ သက်ပြင်းချတာလဲ”

“သက်ပြင်းချတာမဟုတ်ဘူး မြို့”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြို့နဲ့ ငါတို့ရဲ့ဘဝထဲမှာရှိနေတဲ့ ပင့်သက်ရိုင်းတွေကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ဒါဆို ပင့်သက်ရိုင်းတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

၂၂၂

ရွှေဘဝင်

“အင်း... သာယာလှပတဲ့ လေပြည်ညှင်းကလေး
တွေပဲ ရှိတော့တယ် မြူရယ်”

မြူတစ်ယောက် မိုးနဂါးလက်ကလေးကို ဆွဲထူပြီး
လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ရွှေဘဝင်

BURMESE
CLASSIC
COM